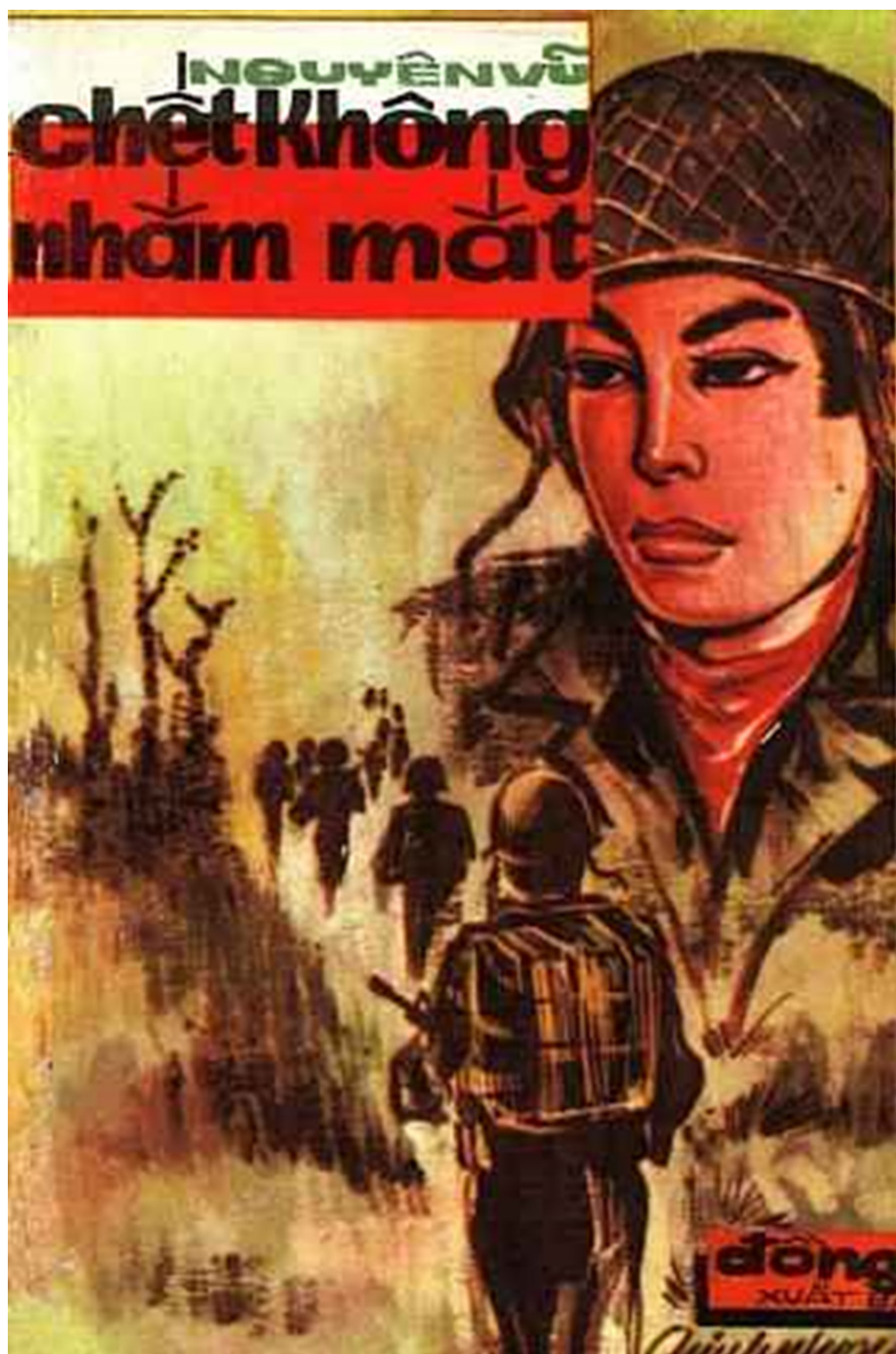

NGUYỄN VĂN
**Chết không
nhắm mắt**

đông
xuất bản

Quân nhân

Chết không nhắm mắt

Nguyễn Vũ

chết không nhắm mắt

Nguyễn Vũ

bìa: *NXB Đồng Nai*

nguồn: *Internet*

trình bày: *Muôn Phương*

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

chết không nhắm mắt

NGUYỄN VŨ

ĐỒNG NAI
xuất bản - 1968

1.

Xgự có cảm tưởng ai vừa đục thủng lớp xương sọ, lấy đi bộ não chàng. Người vợ xinh đẹp của Quýnh, người đàn bà đã khiến Quýnh điên lên vì sung sướng suốt mấy ngày qua đó. Vẫn dáng vóc nhỏ nhắn, mảnh mai xôn xao trong hồn người chiêm ngưỡng một cảm giác sùng kính vô biên. Vẫn mái tóc đen như gỗ mun, vén gọn lên bằng một cánh bím lấp lánh mấy viên đá nhỏ sặc sỡ. Vẫn làn da trắng ngần mịn màng và những tiếng nói lạnh lạnh âm điệu nũng

niệu, hờn trách. Vợ của Quynh đó. Ngự lập lại với chàng hàng chục lần bốn tiếng vô nghĩa, đầy hốt hoảng và chua xót ấy như một thằng điên.

Vợ của Quynh đó. Nhưng là Loan, là Loan người yêu của tôi, người đã ước hẹn với tôi một đám cưới vào mùa xuân năm này. Ngự gục mặt vào thau nước lạnh cóng, thum mùi gỗ lá ẩm mục. Có thể nào như thế được không. Có thể nào như thế được không em, Loan, Loan vô cùng thương, vô cùng yêu của anh.

Nước lạnh khiến Ngự rung mình nhiều lần, nhưng chàng vẫn chưa đủ can đảm để ngược lên nhìn Loan đang cười nói bằng môi, bằng mắt trong buổi tái ngộ với người chồng đã gần một năm xa cách.

Hãn, người hạ sĩ cận vệ, đến đứng bên Ngự với một chiếc khăn lông. Giọng Hãn thật hiền:

– Mời Trung úy ra dùng điểm tâm.
Vợ chồng Thiếu úy Quỳnh, đang đợi
Trung úy ngoài phòng khách...

Ngự im lặng không đáp. Chàng úp
mặt vào chiếc khăn lông, chà sát thật kỹ
mặt, mũi, đầu tóc. Tiếng Hãn bập bùng
bên tai chàng, thản nhiên châm chích lên
thái dương Ngự nhói buốt. Lát nữa Trung
úy sẽ thấy. Vợ Thiếu úy Quỳnh đẹp tuyệt
trần, Trung úy ơi. Hồi sáng lúc Thiếu úy
Quỳnh đưa bà từ bãi trực thăng về trại,
cha con tụi nó lé con mắt luôn. Mụ vợ
cha Đại úy quận trưởng chỉ đáng xách
giày cho bà thôi, Trung úy. Bà còn lịch
sự, ăn nói mềm mỏng ra vẻ con người
học thức, đâu có kên kên như mụ quận
trưởng... Được một bà vợ như vậy, ông
Quỳnh tu từ mà kiếp trước phải không
Trung úy.

Ngự khẽ nhăn mặt ném mạnh chiếc
khăn lông lên mặt Hãn, bước tới trước

tắm gương ố bụi. Chàng muốn chửi thể và văng tục bảo Hãn cầm cha cái miệng mày lại. Nhưng Ngự chỉ đứng bất động trước gương, trợn trừng con mắt nhìn bóng mình. Tội đó. Thằng Ngự đó. Thằng bé thất tình. Người yêu nó đang ngồi cười nói âu yếm với chồng, ríu rít như một con chim khuyên, ở ngoài đó, cách căn phòng này chỉ một tấm vách ván mỏng. Tội nghiệp. Tội nghiệp cho chú mày, thằng bé con khờ khạo hai mươi bảy tuổi. Cuộc đời không là những giấc mơ đâu em ơi. Đừng trông cậy và tin tưởng gì ở một người đàn bà.

Ngự nghe tiếng Hãn từ một cõi mù xa nào vọng tới:

– Trung úy mệt à?

Chàng ngơ ngác nhều Hãn, hỏi mày nói gì vậy. Hãn lắc đầu:

– Trung úy mệt hả? Em chạy đi kêu

Trung sĩ Xuân nghe.

– Kêu thằng Xuân làm gì?

– Thì lấy thuốc cảm cho Trung úy. Chắc tối qua ông và Thiếu úy Quỳnh nhậu say quá nên sáng nay nhức đầu chứ gì.

Ngự cười lùng bùng trong cuống họng. Chàng xua tay:

– Thôi mày ra ngoài đi. Bảo vợ chồng ông Quỳnh là tao mệt.

Hắn khẽ nhúu mày, ấp úng:

– Mệt sao Trung úy không uống thuốc?

Ngự nói như hét:

– Mày biết con c... gì mà thuốc với men. Tao bảo mày bước ra ngoài. Đứng đây làng chàng tao đập thấy mẹ.

Hãn tần ngần nhìn Ngự, rồi nhún vai bước ra ngoài. Ngự mệt mỏi ngồi phịch xuống chiếc giường sắt độc thân, run rẩy mỗi thuốc hút. Chàng thoáng ân hận vì đã quá nặng lời với Hãn, người thuộc hạ thân tín nhất, đã từng theo sát chàng như bóng với hình, suốt bao năm qua. Nhưng những tiếng cười nói đầy hạnh phúc của Loan và Quỳnh ngoài phòng khách, xua đuổi thật mau khỏi hồn Ngự niềm ân hận mong manh vừa dấy lên, bắt chàng phải mở lớn mắt nhìn vào một sự thực nhói buốt, cuốn chàng trôi đi trong những cơn sóng đau tủi âm thầm.

Loan đó. Nàng vừa từ Saigon lên đây thăm chồng. Thăm Quỳnh, một phụ tá của Ngự. Loan đó. Vòng tay Quỳnh đan choàng ngang vai nàng, cách Ngự không đầy hai thước, ngay phía sau tấm vách ván này. Loan. Loan. Anh tỉnh hay mơ đây. Tôi tỉnh hay mơ đây. Ngự khẽ lắc đầu, những tiếng thở dài buồn tủi thấm

lạnh tận trong hồn. Chàng lão đảo đứng dậy bước lại tử rượu. Chai Scotch đêm trước, trong một phút bốc đồng, chàng đã mang ra uống cạn với Quynh, để chia sẻ với hân niềm vui, được tin Loan sẽ vào trại sáng nay. Tử rượu chỉ còn vòn vẹn ít hộp bia. Ngự tắc lưỡi khui nắp rồi ôm tất cả, khật khưỡng trở lại giường.

Những hộp bia đầu tiên chảy xuôi theo cuống họng gây gây lạnh. Ngự ngửa cổ uống ừng ực như một con thú chết khát. Bọt bia reo hò nhẹ nhẹ trên môi, trên mép chàng. Sinh lực bùng lên trong các mạch máu khô cằn. Ngự định ném mạnh chiếc vỏ hộp đầu tiên xuống nền xi măng, để được nghe một chuỗi âm thanh lăn lông lốc chói chang màng nhĩ. Nhưng chàng chỉ hơi khom người lăn nhẹ nó vào gầm giường. Điều thuốc cháy dở, khét lẹt trên gạt tàn lại được nhặt lên, kẹp giữa hai ngón tay nắm đen nhựa thuốc. Khói thuốc và những hộp

bia giúp Ngự tỉnh táo dần.

Hình như vợ chồng Quỳnh vừa xô ghế đứng dậy. Tiếng chân họ xa dần, mất hút ngoài sân. Rồi đến tiếng động cơ tru thét âm ỉ trước khi đó xuôi xuống chân đồi.

Ngự uể oải đứng dậy, tới đứng bên cửa sổ. Nắng rực lên rạng rỡ trong khoảnh sân vuông vắn, cỏ cỗi sỏi đá. Lớp khói đen chiếc Jeep bỏ lại đã loãng dần. Một buổi sáng đẹp trời và nhiều vui thú hạnh phúc cho Loan, cho Quỳnh sau tám tháng trời xa cách. Ngự mỉm cười méo mó với ý nghĩ ấy. Nhưng còn tôi... Còn thằng Ngự này... Chỉ có tủi buồn, chỉ có hoảng hốt tê dại.

Đã bao nhiêu buổi sáng đẹp nắng thức giấc, tới đứng hút thuốc sau ô cửa mắt cáo này, phóng tầm mắt qua những cụm núi xanh xanh mờ thật phía xa, em biết tôi đã mơ, đã ước những gì không,

Loan. Tôi đã thăm mơ một sáng nào đó, một phép lạ đưa em tới đỉnh núi cheo leo này. Tôi sẽ quì xuống chân em kể lể cho em nghe những ám ảnh đã bám víu, vậy bọc lấy tôi như những vòng tay yêu quý. Tôi sẽ cầu xin em tha lỗi cho tôi, về hai mươi chín tháng bốn biệt không một lá thư thăm hỏi không một lời nhắn nhủ gửi về thành phố.

Mình sẽ cưới nhau, sẽ dựng một túp lều tranh bên bờ suối lưng chừng đỉnh đá này. Mình sẽ sống thật đậm bạc và thanh khiết, như những người tiền sử. Em sẽ cho anh những đứa con kháu khỉnh bụng bầy, đẹp tựa thiên thân. Giấc mơ của tôi đã hiện tới, nhưng chỉ thay đổi một vài chi tiết.

Em hiện xuống nơi đây bằng xương bằng thịt, cũng trong một sáng nắng bích đào và rừng núi vừa rời khỏi bàn trang điểm. Em đã vượt qua bốn trăm cây số,

để ngồi lên chiếc Jeep già nua của tôi vượt qua cổng trại vào ngồi trong phòng khách. Rồi cũng vẫn chiếc Jeep già nua đưa em đi thăm phố chợ, đi thăm cảnh vật hùng vĩ của núi rừng.

Chỉ khác là người đàn ông ngồi bên em hí hửng cười nói không là tôi, người yêu em hơn yêu cuộc đời nó. Mà là Quýnh. Là người đàn ông được pháp luật chính thức công nhận là chồng em. Và là viên Thiếu úy phụ tá đặc lực, được tôi yêu mến nhất. Loan. Tại sao vậy em, em thương yêu.

Vì tôi hai mươi chín tháng bần bật tin tức. Hay vì không khí Sài Gòn bắt buộc em phải lấy chồng, vì một đoàn xe hoa, một bữa tiệc đông đủ hai họ và một chiếc giường phẳng phiu đêm tân hôn, đã trở thành một thứ xa xỉ phẩm, một vật trang sức đắt tiền đẩy hãnh diện cho những người con gái...

Có tiếng cửa mở nhẹ nhàng sau lưng Ngự. Chàng vẫn bất động, hỏi vọng lại:

– Hãn hả?

Giọng Hãn rụt rè như những bước chân, hần tiến lại phía Ngự:

– Dạ. Trung úy chưa dùng điểm tâm à?

Ngự hơi cúi lâu khẽ thở dài. Hãn tiếp:

– Chắc Trung úy có chuyện gì buồn hả? Hồi sáng Trung úy giận em không?

Ngự có cảm tưởng tiếng nói chàng lạc lõng trong một cõi mù xa nào:

– Buồn với giận con mẹ gì. Chú chạy sang phòng cố vấn, bảo Đại úy Bed cho tao mượn một chai Whisky.

Hãn vẫn chưa chịu bước đi. Hãn dán mắt vào chiếc vỏ hộp bia trên tay Ngự.

Ngự mỉm cười ngượng ngáp, ngần ngừ nhìn chiếc hộp trên tay, rồi ném mạnh vào một góc phòng. Hãn cười cười:

– Em thấy sáng nay Trung úy... Như người mất hồn. Có chuyện gì vậy Trung úy?

Ngự nhếch môi cười nhạt nhẽo:

– Chuyện ông Huyện về quê...

Thoáng một ánh lửa tinh quái trong đáy mắt Hãn. Hãn gật gù:

– Em biết rồi. Chắc ông thấy hơi khó chịu vì... kẹt chú gì. Chậc! Mụ Sáu hột vịt lộn mới kiếm được một con nhỏ sạch nước cản lắm. Con nhỏ mắt lá dăm nè lại cẳng dài, mình dây nữa... Tuyệt nhất rồi còn gì nữa Trung úy! Người ta có vợ con tới thăm hú hí. Thầy trò mình độc thân, xuống mụ Sáu vậy...

Ngự lắc đầu nhìn Hãn, ngắt lời hãn:

– Thôi, chạy lo rượu cho tao đi. Mà quanh quần chỉ có cái lỗ không à.

Hắn xoa xoa đầu, cười hên hêch bước ra cửa. Ngự cũng lặng lẽ bước theo ra ngoài phòng khách. Chàng định ngồi xuống chiếc ghế Loan mới ngồi, nhưng ý định ấy bị xua đuổi ngay như một tên ăn mày ghẻ lở. Chàng mệt mỏi gieo mình uống chiếc ghế đối diện với ghế Quýnh. Ngự chưa xót bảo chàng từ nay cương vị của chàng, chỗ ngồi của chàng là chiếc ghế này. Chàng phải nhìn rõ, thật rõ ràng điều đó vì bên cạnh Loan đã có Quýnh.

Ngự gác chân lên mặt bàn, mỗi tiếp một điều thuốc khác. Chàng sửa lại thế ngồi nhiều lần, vẫn chưa tìm được cảm giác thoải mái. Người con gái khỏa thân cắt ra từ một cuốn Play Boy của Bed, lông kính trên vách đối diện, mỉm cười làm duyên một cách trơ trẽn với Ngự, Người con gái ấy đã nằm dài trên vách và cười

cột trơ trên như thế đã lâu, và thật bất đắc dĩ.

Ngự không thích chạy đuổi theo những thị hiếu của kẻ khác. Chàng cũng không thích văn chương, thơ phú hay mỹ thuật. Ngự thường lý luận một người con gái đẹp, khi lột hết quần áo ra chỉ để làm việc đó. Cụ Khổng tử có sống lại cũng phải đồng ý là chỉ nên và chỉ có thể chiêm ngưỡng một người đẹp, khi nàng còn nguyên vẹn y phục. Cũng như chỉ nên tìm hiểu một tác giả qua tác phẩm họ. Lặn mò vào đời tư họ chẳng khác gì đứng trước một người đàn bà khóa thân. Người nhìn sẽ vô vấp lấy cái thân thể gợi dục kia, một cách vội vã và mau chán chường. Hoặc sẽ bấu môi quay mặt bước đi.

Chàng không muốn vẻ đẹp đầy sùng kính của Loan bị hoen ố, bị những miếng da thịt gợi dục làm mất đi sự tinh kh-

iết tối thượng vô cùng cần thiết cho tình yêu.

Tiếng chân người vội vã ngoài hành lang, khiến Ngự phải nheo mắt nhìn ra ô cửa rực nắng. Hãn bước vào với một chai Scotch trên tay. Giọng Hãn thoáng lo âu:

– Đại úy Bed sắp sang gặp Trung úy đó. Hình như có lệnh của C.

Ngự hỏi thế a, một cách lơ đãng. Chàng không thể suy nghĩ, tính toán được điều gì lúc này. Đầu óc Ngự như đã bị rửa nát, nhão nhẹt. Nếu có thể nằm vùi đầu trong gối để ngủ, chắc Ngự đã không còn ngồi đây.

Bed cũng vừa hồi hả bước vào. Bao bản đồ chi chít những chấm xanh đỏ được trải rộng trên mặt hàn. Ngự bắt buộc phải ngồi thẳng dậy chờ đợi Bel báo cáo tình hình. Bed nói không nhìn Ngự:

– Tình hình có vẻ gay lắm. Tôi vừa được tin hai trung đoàn địch xuất hiện trong phạm vi hoạt động của mình...

Ngự khịt khịt mũi, ngắt lời Bed:

– Tin mật báo của C. hả?

Bed nhìn nhanh Ngự với vẻ thông cảm, nghiêm giọng:

– Tin này đã được kiểm chứng bằng không ảnh rồi. Hình như địch có ý định tấn công trại Dak Dâm. Căn cứ cho lệnh mình phải lo phòng thủ trại và cắt một toán tuần thám để theo dõi sự di chuyển của địch.

Ngự búng bằng mẩu thuốc tàn ra cửa, khẽ nhú mày suy tính. Bed lặng lẽ mỗi thuốc chờ đợi. Hăn cũng vừa mang chai rượu và hai chiếc ly cao cổ ra, đặt trước mặt hai người rồi khếp nép ngồi xuống đối diện với Ngự,

Ngự lặng lẽ rót rượu ra ly, lơ đãng uống từng hớp nhỏ. Chàng chột nhìn thẳng vào đáy mắt xanh rêu của Bed, hỏi:

– Vụ tuần thám căn cứ cho lệnh mình, hay chỉ yêu cầu?

– Lệnh.

Ngự gật gật đầu, cúi nhìn những đường nét khuôn mặt chàng sóng sánh trong lòng ly, Bed đưa ly lên môi, giọng bình lặng:

– Anh định cắt ai làm trưởng toán? Thiếu úy Quỳnh à?

Ngự mím môi không đáp. Những nếp nhăn tứ lự hằn khắc trên vùng trán cao và hơi gồ của chàng. Khói thuốc Pall Mall của Bed khiến Ngự chột thêm hút thuốc, đưa tay lên túi áo. Gói Lucky chỉ còn vồn vẹn một điếu quăn queo. Ngự vuốt vuốt điếu thuốc cho thẳng, hất hàm bảo Hãn:

– Chú chạy lấy cho tôi gói thuốc. Rồi, xách chiếc Dodge xuống chợ kiếm thịt rừng về làm cơm trưa.

Hãn đứng lên, định bước đi. Ngự dặn theo:

– Bảo nhà bếp nấu cho khéo nghe. Trưa nay tôi thất tiệc bà Thiếu úy Quỳnh.

Hãn dạ nhỏ, khuất nhanh sau tấm cửa gỗ tạp. Ngự và Bed vẫn im lặng uống rượu, thở khói mù mịt. Hai ba ly rượu nữa nổi tiếp, Ngự mới có quyết định rõ rệt. Chàng khẽ hắng giọng, nhìn Bed bằng đuôi mắt dò hỏi:

– Tôi định cho một Hạ Sĩ Quan làm trưởng toán. Thiếu úy Quỳnh bị kẹt. Vợ ông mới tới trại hồi sáng.

– Hạ sĩ quan nào vậy?

– Thượng sĩ Tá, thường vụ đại đội. Anh cho tôi một người đi. Toán tuần

thám sẽ mười hai người như lệ thường.

– Theo tôi anh cứ để Quỳnh đi. Hẳn nhiều kinh nghiệm và đáng tin cậy hơn. Công tác chỉ vài ba ngày thôi mà.

Ngự chỉ khẽ lắc đầu, ngựa cổ uống cạn ly rượu, Bed tiếp:

– Anh nên nghĩ lại. Giao cho một hạ sĩ quan, tôi sợ nhiều nguy hiểm.

Ngự nhún vai:

– Tôi hơi kẹt trong trường hợp này. Hơn nữa tôi tin tưởng ở Tá. Nó theo tôi lâu rồi.

Biết không thể lay chuyển được ý định của Ngự, Bed gấp bản đồ lại, đứng dậy cáo từ. Ngự bắt tay hẳn, hờ hững trở lại thế ngồi lười biếng cũ. Men rượu đã vừa đủ đánh thức trong hồn chàng nỗi buồn ướt nước mắt. Cái cảm giác tê dại lúc thoáng nhìn thấy Loan trong phòng

khách, mới chỉ là cảm giác đầu tiên của một kẻ hụt chân ngã xuống vực thẳm. Phải tới lúc này những nhức nhối, cay đắng âm thầm mới lộ mặt nháy múa, cười đùa lạnh lạnh. Loan. Loan thương yêu. Tôi mất em thật rồi sao. Tôi đang tỉnh hay đang triền miên trong một giấc mơ dữ tợn. Và như thế phải chăng dùng nên quá tin tưởng ở một người đàn bà, một loài sinh vật có da thịt dễ bốc lửa, có những tiếng nói đái bôi và có hàng tỉ tỉ gène bội bạc, xảo trá trong huyết tương.

Phải thế chẳng Loan, Loan thương yêu của tôi. Tội nghiệp, tội nghiệp thân tôi. Tôi vẫn chỉ là một chú bé con khờ dại thường thích khoác lên mình ba tiếng lính có sạn. Tôi vẫn là một chú nhà quê bị lường gạt một cách trắng trợn và đầy miệt thị. Tôi vẫn là chú Ngự ngày nào của đẽ, một chú bé cả tin và hay khóc như con gái. Tội nghiệp thân tôi. Phải tới lúc thấy mũi dao từ sau lưng đỏ

máu, nhọn hoắt trở từ phía lưng ra trước ngực, tôi mới biết em đã dịu dàng trao tặng cho tôi một vết ô nhục phản bội êm ái. Ngay từ thuở bé em đã thích những gì dịu dàng và êm ái. Dịu dàng và êm ái cần thiết của những người con gái đẹp... Ngự bật cười khô khan. Những ly rượu đầy ắp càng khơi động thêm vết thương mưng mủ trong hồn chàng. Ngự chua xót biết rằng đốm sáng mộng mơ cuối cùng vừa vỡ vụn, tắt ngấm. Những ngày tháng của lại với Ngự chỉ còn là những phiên bóng tối hiu hắt lạnh, những nhảm chán mệt mỏi và hoài nghi rũ rượi buồn. Những bước chân lủi thủi cô đơn của người thí sinh, không có tên trong danh sách trúng tuyển, dẫu chàng trở lại với cuộc sống lạnh nhạt khe khắc.

Điều khiến Ngự băn khoăn nhất, là thái độ cần thiết phải có trong bữa cơm trưa nay. Liệu chàng có đủ thanh thản để tiếp đãi Loan như vợ một thuộc hạ trong

chuyến thăm viếng chồng. Liệu chàng có đủ bình tĩnh để kiểm soát được từng ánh mắt, cân nhắc từng lời nói. Chàng không tiện nói thẳng với Quýnh rằng Loan là người yêu cũ của chàng.

Nàng đã phản bội chàng để lấy Quýnh. Chàng cũng không thể diễn xuất giận dữ như một đứa trẻ. Chắc chắn Ngự sẽ biến thành một anh hề. Một thằng hề, đúng hơn. Một thằng hề mà chắc Loan sẽ bùng miệng cười về sự vụng về của chàng, hơn là tài chọc cười.

Chàng vùng đứng dậy, bước ra cửa như muốn trốn chạy bàn tay yêu muội, của những cảm nghĩ vụn vỡ đang ghim lên thân thể chàng như những mảnh moọc-chê của chuyến công tác năm nào – những mảnh moọc-chê đã khiến chàng bị bỏ rơi lại giữa rừng với Hân gần hai tháng trời, và khi được một đơn vị bộ binh cứu thoát đưa về quân y viện

mấy cô nữ y tá mỗi lần thay băng cho chàng, đều nhăn nhó vì uế khí nồng nặc từ những vết thương bay ra.

Ngự đứng im lặng thật lâu trước cửa, lơ đãng nhìn về phía phòng ngủ binh sĩ. Sực nghĩ tới toán tuần thám sắp được gửi đi, chàng thọc tay vào túi quần, đếm những bước chân mệt mỏi trên mặt hành lang vừa ngấp nghé ánh nắng tiến lại Câu Lạc Bộ. Ngự khẽ thở dài nhận biết chàng chỉ hành động như một con người máy. Vì đầu óc Ngự đã bị phủ kín bằng một lớp sương mù đặc quánh buồn phiền, tủi hổ, đáng lẽ chàng phải được nghỉ ngơi thoải mái, không nên quyết định một điều gì hệ trọng lúc này.

Tá đang ngồi vắt vẻo trên một chiếc ghế sát quầy rượu. Thấy Ngự, hần cười cười đưa tay chào. Tá hơi ngạc nhiên, vì vẻ lãnh đạm kỳ lạ của Ngự. Chàng không thềm đáp trả cánh tay chào kính của Tá,

lầm lỳ bước tới ngồi bên hần. Tá nhìn Ngự với ánh mắt dò hỏi:

– Có chuyện gì thế, Trung úy?

Ngự trả lời nhát gừng:

– Ờ, cũng có chút chuyện.

– Chuyện gì vậy, Trung úy?

Ngự nhập đề ngay:

– Cậu chuẩn bị đi công tác chuyển này. Lựa thêm mười thằng em kha khá một chút. Tôi để cậu làm trưởng toán.

Tá mấp máy bờ môi định nói, nhưng chỉ im lặng, khẽ thở dài. Ngự thản nhiên tiếp:

– Đáng lẽ tôi để ông Quynh đi... Nhưng bà xã ông mới từ Sài Gòn ra, cậu đi giúp ông một chuyến. Lập toán xong, đưa anh sách lên tôi.

– Tuần thám à, Trung úy?

– Ủ. Tôi sẽ cho cậu biết chi tiết sau.
Cậu muốn hỏi gì nữa không?

Tá hơi ngập ngừng, rồi khẽ lắc đầu. Ngự vỗ nhẹ vai Tá một cách lơ đãng quay lưng bước đi. Chàng không thể nhớ mình đã nói, đã làm gì suốt buổi sáng hôm nay. Một con người thật lạ lùng, kỳ quặc nào đang chờn vờn, đi, đứng trong một biển sương mù. Quả thật tôi chỉ là một thằng bé lụy vì tình. Phải thế không em, Loan. Phải thế không mày, thứ tao chỉ là một thằng bé đang điên đảo vì tình, vì Loan, em gái mày.

Đã từ lâu lắm, tao đã tưởng không bao giờ tao có thể ngỡ ngác như người mất hôn, vì một đứa con gái. Nhưng ai ngờ... Ai ngờ hôm nay, Tao đã lộ mặt thực. Không còn một chiếc mặt nạ hóa trang nào cho tao nữa. Đẻ. Nếu có đẻ ở bên con lúc này nhỉ. Đẻ sẽ đủ sáng suốt

và độ lượng, để chỉ bảo cho con điều hơn, lẽ thiệt. Con phải hành động ra sao. Bắt Quynh đi công tác theo đúng nguyên tắc. Hay mượn cơ Loan mới lên thăm nó, cho Quynh ở nhà để con tránh tiếng ghen tuông, tìm cách đẩy ải Quynh.

Con biết chắc. Tá không đủ khả năng. Hơn nữa ông ta đã lớn tuổi. Hình như ông ta sắp được lên chức ông nội. Còn có quyền giết ông ta hay không.

Ngự lắc đầu thật mạnh cho tỉnh táo. Nhưng chàng vẫn như lạc bước trong một cõi mù xa nào. – một khoảng chân không, ở đó các vật thể chao lượn vật vờ, lãng đãng. Ngự uể oải bước vào phòng ngủ, nằm vật xuống giường. Tất cả vượt quá xa khỏi mức chịu đựng của chàng. Ngự đã mòn mỏi, kiệt quệ. Chàng cần một giấc ngủ, chỉ cần một giấc ngủ ngắn ngủi thôi cũng được.

Con người sáng suốt và minh mẫn nhất khi vừa mở mắt sau một giấc ngủ. Nhưng giấc ngủ thật xa lạ với Ngự. Chàng phải nằm dài bất động như thế để những cảm nghĩ cuốn chàng trôi đi, trôi đi hun hút như một cành củi mục trong dòng nước chảy xiết. Trôi đi, trôi đi mãi mãi như những cánh mây đang lững lờ trôi qua mắt Loan, khi nàng vừa ngược lên bầu trời xanh lơ, bỗng rồi chớp nhanh bờ mi, tránh nhớ tới một hình ảnh nào đã mong manh như sương khói.

Những hình ảnh lung linh, mờ ảo khiến Loan quên bẵng đi người đàn ông tươi cười rạng rỡ đứng sát bên nàng, đang đưa tay chỉ trỏ và nói những điều gì đó thật lạ, thật xa...

2.

Xgự uể oải ngồi dậy, bước vào phòng tắm. Những gáo nước mát lạnh gột rửa dần dấu tích của giấc ngủ mệt mỏi, nặng nhọc hâm hấp nắng mái tôn trong cơn say mù thiếp hồi trưa. Nhưng chúng không tài nào gột rửa được sự ngượng ngập âm thầm, lẫn lút, dấu mặt ở từng thớt thịt chàng.

Dưới mắt một người ngoại cuộc, bữa cơm thành công hoàn toàn. Chủ và khách cười nói thật nhiều, thật no tròn. Những câu pha trò giòn giã như pháo

nổ. Lại thêm Bed, bằng những danh từ ngô nghê và giọng mũi ngọng nghịu, vụng về thăm hỏi Loan, khiến không khí bữa cơm thân mật, vui vẻ hơn. Nhưng chỉ Loan và Ngự nhìn thấy rõ sự vô dụng và trơ trẽn của những tiếng cười nói ồn ào vụng về.

Ngự thoáng buồn nhận biết gần bốn năm lính chàng vẫn chưa chai đá, dày dặn như chàng hằng tưởng. Nỗi xúc động cao ngất, niềm nhức nhối tủi hổ, tuy không đủ quyền lực biến Ngự thành một chú bé mới lớn, nhưng chàng cũng không đủ can đảm mở lớn mắt, mở rộng vòng tay chào đón nó. Chàng chỉ âm thầm cúi đầu nhẫn nhục đón chịu, như những người nông dân hiền lành chất phác, cúi đầu chấp nhận thân phận người tù khổ sai của bom đạn. Cúi đầu, nín chịu và cố tình làm ra vẻ thản nhiên. Nhưng mỗi tiếng nói, mỗi điệu cười của Loan là một lưỡi dao đục khoét ruỗng đầu óc, tâm trí

chàng. Nhưng sân khấu đã bắt buộc phải kéo màn lên. Tuồng giáo đầu đã chấm dứt. Liệu chàng còn đủ can đảm, đủ kiên nhẫn để đảm nhiệm vai trò một anh hề lộ bịch. Hay chàng phải bỏ dở nửa chừng. Chính Ngự cũng không dám đoán chắc điều đó.

Ngự chột lắng tai nghe ngóng, vì một tiếng súng cá nhân địch vang lên chát chúa. Rồi đến tiếng khậm khạc của một khẩu tiểu liên bắn vu vơ về phía thung lũng. Chàng vội vã lau khô những giọt nước trong suốt còn đọng trên lớp da màu đồng cua, mặc quần áo thật nhanh, xách khẩu A.R.15 chạy vội ra ngoài. Có nhiều tiếng người nhốn nháo ở phía phòng ngủ độc thân và những bước chân dồn dập chạy về phía Pháo đài Nam. Hãn cũng từ phòng riêng, đầu tóc rối bù bước ra. Hãn đưa tay dụi mắt, hỏi Ngự:

– Gì đó Trung úy? Tụi nó bắn cá hả?

Ngự khẽ lắc đầu, vẫy Hãn chạy theo mình. Các binh sĩ đang chen chúc nhau trước con trốt gai trên đường xuống suối. Ngự hỏi từ xa:

– Chuyện gì vậy, tui bay?

Ba bốn người lính tranh nhau trả lời:

– Dạ, hình như có người bị thương, Trung úy. Thằng Nhiên và thằng Hùng mới rủ nhau xuống suối tắm.

Đám đông tự động vệt ra, nhường lối đi cho Ngự và Hãn. Ngự bọc bọc hết lớn:

– Tụi mày bu lại đây làm con... gì vậy. Định làm bia cho tụi nó tập bắn sâu tảo hả? Tản mác ra, lẹ lên. Thượng sĩ Tá đâu rồi?

Tá cũng vừa bước tới chỗ Ngự. Chàng hỏi ngay:

– Có ai xuống dưới đó xem xét tình hình chưa?

– Dạ, thằng Tươi mới đi, Trung úy.

Ngự gật gật đầu, kéo cần lên đạn. Chàng khoa tay về đám binh sĩ còn dây đặc chung quanh, gằn giọng:

– Bảo tụi nó trở về trại đi. Lát nữa tôi quay lại thấy thằng nào còn đứng đây đừng trách tôi.

Tá ngập ngừng:

– Có tụi nó đi rồi, Trung úy xuống núi làm gì...

– Tụi nó xuống dưới mấy thằng?

– Dạ gần hai chục đứa.

– Có vũ khí chứ?

– Dạ.

– Ông bảo hai thằng nào mang cang xuống luôn.

Không để ý tới tiếng dạ nhỏ của Tá, Ngự vẫy Hãn chạy nhanh xuống bờ suối theo mình. Lại có nhiều tiếng súng vang động chát chúa phía bên kia bờ suối. Ý nghĩ toán tiếp cứu chạm trán địch đẩy Ngự và Hãn chạy như bay về phía trước. Nhưng nỗi lo ngại của Ngự vội tan biến thật mau. Chưa đầy hai phút sau, tiếng súng đã im bật, trả lại cho rừng chiều sự yên tĩnh oi bức, trĩu buồn,

Vừa thấy Ngự hiện ra sau một mô đá, Tươi cười méo mó, nói ngay:

– Thằng Nhiên bị thương nặng, Trung úy. Giờ này còn xin tải thương được không?

Ngự cúi nhìn đồng hồ tay, khô lắc đầu chán nản:

– Năm giờ rưỡi rồi. Chắc khó lắm. Nhưng cậu cứ sai một thằng nhỏ, chạy lên trại bảo Thiếu úy Quỳnh nhờ tụi cố vấn can thiệp coi.

Nhiên đã được đặt nằm thẳng thăn ngay trên mặt đường. Xuân, viên Trung sĩ y tá đang loay hoay quấn quanh cổ hần lớp băng xám nâu. Một vài vũng máu nằm rải rác từ chỗ Nhiên xuống tới bờ suối. Ngự quì một gối bên Xuân, mắt dán trên khuôn mặt tái xanh, nhăn nhúm đau đớn của Nhiên, khẽ hỏi:

– Sức khoẻ nó ra sao, Xuân. Liệu chịu đựng được tới sáng mai không?

Xuân ngược nhìn Ngự trĩu buồn. Giọng hần khàn đục:

– Chắc chỉ vài giờ nữa Trung úy à.

Ngự gật gật đầu, im lặng. Chàng chột cao giọng hỏi TƯƠI:

– Ai đi với thằng Nhiên, ông TƯƠI?

– Dạ thằng HÙNG.

– Nó đâu?

TƯƠI ngáp ngừng:

– Nó và bốn thằng nữa đuổi theo tụi
du kích qua bên kia suối.

Ngự đứng phắt lên, giận dữ:

– Ai cho phép nó?

TƯƠI bối rối:

– Dạ... dạ... tự ý nó xách súng chạy
đi, Trung úy. Em ngăn lại không kịp nên
phải cho bốn thằng theo giúp nó.

Ngự thở hắt ra:

– Đù má, một thằng bị thương chưa
đủ cả trại mệt sao? Thằng nào chết nữa
tôi... tôi cạo đầu ông à...

Tươi chỉ cười hể hể cầu hòa. Sự thực, Ngự cũng chỉ mắng Tươi cho có lệ. Hơn ai hết, Ngự hiểu rõ tình bạn giữa Hùng và Nhiên. Hùng mới hai mươi một tuổi, số tuổi đủ nông nổi và hào hùng xách súng rượt theo bắn giết tất cả những tên địch đã đụng chạm tới người thân yêu của nó.

Một binh sĩ chột reo lên

– A! Tụi nó đã về! Tụi nó đã về, Trung úy ơi!

Ngự và Tươi cùng nhìn về phía bìa rừng. Hùng và bốn binh sĩ khác vừa hiện ra với hai cái bóng đen bị trời giạt cánh khuỷu về phía sau.

Lội qua con suối, Hùng chỉ kịp đưa tay chào kính Ngự, rồi ngồi sụp xuống bên Nhiên, riu rít thăm hỏi Xuân về bệnh tình người bạn nối khố của hắn. Ngự ái ngại nhìn Hùng lặng lẽ bước lại

phía hai tên Việt Cộng một tên bị thương gãy cách tay, một muốn lả đi. Tên thứ hai mặt mũi xưng húp, một mí mắt xưng húp, máu còn lờ đờ ứa ra. Chắc hẳn bị bá súng đánh vào. Hẳn trợn hai con mắt xưng húp nhìn Ngự cầu cứu vì các binh sĩ vây quanh hẳn. Ngự quay sang Tươi, nói nhỏ:

– Cho anh em sửa soạn về trại. Bảo tụi nó không được đụng tới hai tên tù binh.

– Mình làm gì có chỗ nhốt tại nó, Trung úy.

Ngự khẽ mím môi suy tính:

– Thằng bị thương cho vào nằm bệnh xá. Còn thằng kia, cứ trói chặt ở cột chờ đợi lệnh tôi.

Tươi gật đầu một cách miễn cưỡng. Ngự trao cây súng của mình cho Hãn,

bảo hẩn tháo đạn trong nòng ra, bước lại phía Nhiên và Hùng. Chàng phải dừng lại cách chỗ Hùng hơi xa vì hẩn đang hăng hái bào chữa cho việc làm ngộ nghĩnh vừa qua của hẩn. Nóng lòng thấy Nhiên mãi chưa hồi tỉnh, Hùng đốt thuốc, ghé sát miệng Nhiên thở khói vào. Dù Xuân phản đối hẩn vẫn tiếp tục truyền hơi thở khói cho bạn. Hùng nêu lý do hẩn và Nhiên có thể nhịn ăn uống, nhưng không thể nhịn hút thuốc được. Người thấy mùi khói Ruby thế nào Nhiên cũng tỉnh dậy.

Thấy hai viên y tá vạm vỡ đã mang cáng xuống, Ngự hăng giọng xen vào:

– Hùng! Để im cho y tế đưa thằng Nhiên về trại dã. Còn Xuân tới băng bó cho thằng bị gãy tay đi.

Hùng trợn mắt nhìn Ngự, lấp bắp:

– Trung úy... Trung úy định cứu chữa cho mấy thằng chó chết đó sao?

Ngự gạt đi:

– Mày lo phụ giúp tụi nó đưa thằng Nhiên về trước đi. Mọi chuyện khác tao lo mà.

Hùng thoáng bất bình, nhưng chỉ im lặng. Mãi tới khi chiếc cáng được đưa về trại, hấn chợt gần giọng nói với Ngự qua hai hàm răng nghiến chặt:

– Em xin nói trước để Trung úy đừng buồn. Thằng Nhiên mà... chết thì đời hai thằng du kích coi như tàn theo. Em đuổi theo bắt tụi nó về để chuẩn bị tế sống thằng Nhiên.

Ngự dịu giọng:

– Chú điên rồi.

Hùng nhìn Ngự đăm đăm rồi khật

khưỡng bước đi. Chàng khẽ lắc đầu chưa sót nhìn theo Hùng. Hãn mới hai mươi mốt tuổi.

– Trung úy giận nó à?

Ngự cười nhăn nhúm:

– Nó có gì đáng giận đâu.

Hãn gượng cười.

– Dù sao nó cũng đáng tội nghiệp, Trung úy... Em chịu những thằng có chung, có thủy, dám hết mình với bạn bè như thế.

Ngự cố giấu tiếng thở dài, ra hiệu cho Hãn bước theo. Hãn tiếp:

– Chắc thằng Nhiên khó qua khỏi phải không Trung úy?

– Ủ. Vài giờ nữa là cùng. Mà theo sát thằng Hùng cho tao. Đừng để nó làm quá lố.

Hãn ngập ngừng:

– Nhưng em sẽ không can thiệp nếu nó muốn giết hai thằng Việt Cộng.

Ngự nghe tiếng mình thật xa lạ:

– Chỉ cần mày đừng khuyến khích nó. Hai thằng tù binh coi như thuộc toàn quyền.

Hãn nhìn Ngự thay một lời cảm ơn. Ngự buồn buồn đốt một điếu thuốc, nói qua làn khói mờ đục:

– Tuy nhiên tôi muốn chú phải đích thân bảo vệ hai thằng đó. Cho chúng nó ăn uống đầy đủ và chăm sóc vết thương cẩn thận. Dù sao chúng cũng là người Việt như mình...

Hãn nói như reo:

– Trung úy yên tâm mà. Em sẽ cho tụi nó uống rượu nữa.

Ngự lại khẽ thở dài, cúi đầu xuống những bước chân mềm như bông gòn. Chàng đã hai mươi bảy tuổi, đã qua đi những giây phút điên cuồng giận dữ. Gần bốn năm mặc áo lính, Ngự đã khám phá ra rằng giết chóc chỉ đưa đến những giết chóc khác. Chàng không đủ can đảm như ngày tháng đầu tiên vừa làm quen với trận địa.

Quỳnh và Loan đang thấp thỏm chờ đợi chàng bên mâm cơm. Vừa thấy Ngự mệt mỏi bước vào. Quỳnh lắc đầu buồn nản:

– Trục thăng không chịu xuống Trung úy. Bảy giờ sáng mai, mình sẽ cho thăng Nhiên về chuyển phi cơ tiếp tế đầu tiên.

Quỳnh khẽ nhún vai. Ngự uống những hớp rượu nhỏ với vẻ tư lự. Loan rụt rè hỏi:

– Mình có bắt được tù binh nào không, Trung úy?

Ngự mệt mỏi ngược nhìn Loan, cười lùng bùng trong cuống họng:

– Không. Tụi tôi không quen bắt tù binh.

Chàng hơi ngừng lại, rồi nói tiếp một cách khó khăn:

– Xin lỗi chị, cho tôi... được nói thẳng một điều. Ngày mai chị cũng nên chuẩn bị đồ đạc về Sài Gòn. Tình hình ở đây bắt đầu nghiêm trọng rồi. Trại này bị tấn công lúc nào không rõ.

Loan nhìn Ngự đăm đăm với vẻ nghi ngờ. Ngự hiểu Loan nghĩ gì trong ánh mắt ấy, nhưng chỉ thở dài. Bữa cơm kéo dài trong tẻ nhạt. Vợ chồng Quỳnh sau khi tráng miệng vội đứng dậy cáo từ. Ngự ngồi thu mình trong lòng ghế hút thuốc

liên miên. Căn phòng im vắng như một nhà mồ khiến Ngự thấy lạnh tận trong hồn.

Cái chết của Nhiên báo hiệu nhiều cái chết khác sắp tới. Chàng cần tỉnh táo và cần Quýnh lúc này. Nhưng nếu Loan còn ở trại, Quýnh coi nhu thành phần thặng dư quân số. Một người đàn bà thường có nhiều ý nghĩ kỳ cục khi chồng mình là thuộc cấp của người yêu cũ... Vì họ chỉ là một người đàn bà, ưa mơ mộng và dị nghị. Nếu sáng mai Loan rời trại, chàng sẽ an tâm đưa Quýnh đi tuần thám. Hắn không thể nêu lý do Loan để oán trách chàng. Hơn nữa, Quýnh là người ưa hoạt động. Nếu hắn biết trại phải cắt cử toán tuần thám, hắn đã tự nguyện xin đi, không đợi Ngự chỉ định. Chính vì thế, chàng không thể coi hắn như một người tình địch. Chàng cũng không nỡ oán trách Loan, kết tội nàng phụ bạc. Dù Loan đã hứa chỉ đợi chàng

ba năm dù Ngự không thư từ, tin tức, nhưng có thể vì một hoàn cảnh bắt buộc nào đó, nàng không thể giữ tròn lời hứa. Hơn nữa, lấy Ngự chưa chắc Loan đã có hạnh phúc. Cái ám ảnh của hai con mắt mù lòa trong việc mờ côi sáng nào còn đậm nét trong tâm tưởng chàng.

Chắc chắn cho tới lúc nhắm mắt, Ngự vẫn chưa thể quên hai lớp màng mờ trắng ngòai ngòai những đường gân máu xanh tím ấy trợn trừng. Hãy cầu xin một chút ánh sáng lùa vào cuộc sống tối tăm, để có đủ can đảm đón nhận một kiếp thú người. Ngự mù tịt. Chỉ biết hai lớp màng trắng đục, nhờ nhờ những sợi tia màu xanh tím ấy, cố căng ra giữa hai hàng lông mi cong vút, đen óng với dáng cầu xin tội nghiệp. Và trở thành một ám ảnh không rời với chàng bao nhiêu ngày tháng năm khói vừa qua.

Những điều thuốc đầu tay Ngự vẫn

tiếp tục dùi thời gian bay qua. Chàng có cảm tưởng, trong thế ngồi lười biếng này, thân thể chàng bị bỏ rơi lại dưới thấp, linh hồn vỡ vụn ra, biến thành những con đom đóm lập lòe bay lên cao, thật cao cùng những hình ảnh dĩ vãng li ti, mờ nhạt. Chàng nhớ đến những con đường làng khúc khuỷu, đầy vết chân trâu để thấy mình thơ dại và trong trắng như một thiên thần nhỏ bé.

Chàng nhớ đến những cổng rãnh đen ngòm của khu phố ngoại ô Hà Nội, những tên lính Thổ, lính Com-măng-đô và những người con gái bị hãm hiếp ngay bên xác chồng, hay xác người tình để thương sót cho mình đã được dạy dỗ thú tính quá sớm.

Ngự nhắm mắt lại, cửa quây thân thể một cách dễ chịu. Cảm nghĩ nghiêng ngiêng trong đầu, trơn tuột theo một mặt phẳng nhẵn bóng, trôi đi biên biệt, biên

biệt. Để rồi cuối cùng lại là Loan. Loan. Loan và Loan:

– Vâng, em xin hứa. Em sẽ chờ đợi anh, ba năm hay ba mươi năm nữa cũng được. Em đã là của anh và suốt đời chỉ của anh thôi. Em sẽ không trách anh, nếu anh không thư từ thăm hỏi. Vâng, em không giận hờn anh, nếu anh không có dịp về thăm suốt ba năm ước hẹn. Ba năm. Em sẽ nhớ mãi. Vâng, đúng ngày này ba năm sau, em sẽ trang điểm thật đẹp, em sẽ mặc chiếc áo dài màu tím anh yêu thích này, ngồi trong lòng ghế này, chờ đợi anh. Từ đêm này, em sẽ nhắc nhở em mỗi đêm rằng, mày có một cuộc hẹn với anh Ngự vào ngày rằm tháng chạp ba năm tới... Nhưng chưa tròn ba năm mà Loan. Chưa. Chẳng lẽ hai mươi chín tháng dài hơn ba năm. Thứ. Quả thật tao đã biết sợ thời gian như mày đã bù ngùi tâm sự buổi sáng mờ sương đưa tiễn tao đi.

– Mày đã suy nghĩ kỹ càng chưa Ngự. Tại sao mày không cưới ngay nó, còn hẹn ước ba năm làm gì. Tao sợ thời gian lắm. Một ngày nào bằng tuổi tao, mày sẽ thấy sợ hãi, đó không phải là dấu hiệu chấp nhận bất lực hay vì tao thích thay đổi. Nhưng cuộc chiến này khiến con người bị xoay tròn như một con vù, chịu những đồi dời thô bạo, lạnh nhạt. Một năm đã đầy, đã đủ cho hai chữ tang điền. Quá đủ là khác. Vì thế tao sợ hoặc mày, hoặc Loan sẽ không giữ vững được lời hứa...

Thứ ơi! Tao đã bằng tuổi mày và đã chua chát thấy rõ ràng thời gian đáng sợ hãi. Càng đáng sợ hãi hơn cho ngày tháng của người dân đa vàng. Có phải vì thế, vì sự đáng sợ ấy của thời gian con người không được phép mở mắt đủ hai mươi bốn giờ mỗi ngày. Có phải vì thế trong những giờ, những phút nhắm mắt cần thiết mỗi ngày. Bát cháo lú sơ sinh đã tiết ra những độc tố, giúp con người bớt

sợ hãi mau quên những gì cần quên và đi gần lại cái chết. Phải thế không, Thử. Phải thế không, Loan, Loan thương yêu giá buốt của anh. Nhưng...

Nhưng làm sao tôi quên được những giờ phút ngồi bên nhau trước hàng hiên, đêm cuối cùng tôi rời khỏi thành phố. Làm sao tôi quên những chiều, những sáng nằm im lặng bên nhau trong căn gác trọ tồi tàn, trên chiếc giường quá chật hẹp cho hai người, nhưng không một bàn tay tò mò, gợi dục nào lừa vào da thịt nhau, để đánh thức dục vọng của hai con vật khác phái.

Và, biết bao kỷ niệm nho nhỏ, đầy say mơ khác. Chúng đã được phóng đại trong hồn tôi suốt hai mươi chín tháng gần cách vừa qua. Hai mươi chín tháng chiến chinh cào xới, gieo mầm trên hầu hết những miền da thịt, tâm trí tôi, ngoại trừ một vùng đất nhỏ bé rục rở hào quang

vùng đất trú ngụ của tôi mỗi khi quá mệt, buồn tủi vì kiếp sống tôi đòi chiến chinh, vùng đất ở đó có em, có tình yêu mình bảo trợ. Nhưng buồn chưa Loan... Tôi đã nhìn rõ những móng tay chắt đầy nọc độc chiến tranh, từ sang nay đã bắt đầu vươn dài trên khoảng đất chật hẹp, thiêng liêng ấy. Và tôi vô phương tự vệ.

Ngự lại cựa quậy thân hình một cách dễ chịu, sảng khoái. Nhưng đầu óc chàng vẫn cuộn cuộn, cuộn cuộn những cánh mây phiền buồn man mác. Chàng chợt mở bừng mắt vì tiếng gọi đầy hốt hoảng của Hãn:

– Trung úy!

– Hả?

– Thăng Nhiên chết rồi. Thăng Hùng đang uống rượu ở Câu Lạc Bộ,

Ngự khẽ nhú mày:

- Sao chú không ngồi sát bên nó.
- Em phải lên báo tin cho Trung úy.

Ngự uể oải đứng lên, theo Hãn xuống Câu Lạc Bộ. Hùng chỉ hơi ngược lên, khẽ gật đầu chào chàng khi Ngự kéo ghế ngồi đối diện với hãn. Giọng Hùng khàn đục, se sắt lạnh:

- Thăng Nhiên vừa chết xong, Trung úy.

Ngự nhìn Hùng thương xót:

- Tôi cũng vừa được tin.

Chàng hơi ngừng lại, nhìn ly bia với nửa trên tay Hùng, tiếp:

- Chú uống la ve nữa không?
- Dạ, cảm ơn Trung úy.

Ngự bảo Hãn gọi người phụ trách Câu Lạc Bộ tới. Một lát sau, hãn cùng

một bình si khê nệ khiêng lại một két bia. Hùng nhường mắt nhìn Ngự dò hỏi. Ngự cười nhẹ, giải thích:

– Tôi, chú và Hãn mỗi người cạn một chai khốc thẳng Nhiên. Chỗ la ve còn lại tôi tặng chú để thưởng công chú đã bắt sống được hai tên địch. Nhân tiện để chú giải buồn...

Hùng cười nhạt, khẽ nhún vai. Ngự đưa cao chai bia, hát hàm ra hiệu cho Hùng và Hãn. Ba chai bia đổ ồng ộc vào cuống họng họ không ngừng. Cạn chai Ngự ung dung đặt chiếc vỏ không xuống mặt bàn chờ đợi. Khi Hùng và Hãn uống xong, Ngự khẽ hắng giọng, nhìn thẳng vào đáy mắt đỏ ngầu của Hùng, giọng trĩu buồn:

– Chú định làm gì hai tên tù binh?

Hùng vuốt tóc:

– Thằng Nhiên chết rồi mà, Trung úy.

– Tôi biết. Nhưng tôi muốn chú phải bình tĩnh.

– Bình tĩnh. Trung úy thấy tôi điên sao?

– Không. Hiện chú còn tỉnh táo, nhưng rồi chú sẽ không kìm giữ được giận dữ nữa. Chắc chắn như vậy.

Hùng khom người lấy lên ba chai bia, gật gù:

– Trung úy cho phép em suy nghĩ một lát chứ.

– Được, chú cứ suy nghĩ. Nhưng tôi nói trước, tôi không chấp thuận cho chú làm bậy. Tôi cương quyết giữ vững lời nói. Sở dĩ tôi không nói đó là một lệnh vì... dù sao không nên ra lệnh cho chú trong hoàn cảnh này.

Hùng im lặng không đáp. Cuối cùng hần chấp thuận đề nghị của Ngự. Ngự đứng lên, nhìn nhanh Hãn, rồi lặng lẽ bước ra cửa. Hình như có tiếng khóc thút thít của Hùng từ sau lưng vọng tới. Nhưng Ngự không đủ can đảm ngoái cổ lại nhìn.

Chàng dừng lại thật lâu ở ngưỡng cửa Câu Lạc Bộ, kéo những hơi thuốc nặng trĩu ưu tư. Hãn bước tới đứng sau lưng chàng, giọng trầm xuống như một tiếng thở dài xa vắng:

– Tội nghiệp thằng Nhiên ghê, Trung úy. Nghe thằng Hùng nói.. vợ nó mới báo tin có thai ba, bốn tháng gì đó...

Ngự cười lúng búng trong cuống họng. Chàng khật khưỡng bước ra ngoài sân, đầu hơi cúi xuống:

– Mà bảo dưới mộ Sáu, có con nhỏ nào mới khá lắm phải không?

Giọng Hãn chột tươi tỉnh hẳn:

– Dạ. Chu choa ời con nhỏ này thì tuyệt. Hợp gu ông lắm mà. Thầy trò mình xuống núi chứ, ông thầy. Em cũng nhớ con gái mụ quá

Ngự nói với giọng mệt mỏi:

– Ở, xuống núi. Nhưng chú chạy bảo Thượng sĩ Tá lo lắng việc thằng Nhiên chu đáo.

Hãn hí hửng lao mình về phía phòng ngủ binh sĩ, với những bước chân loài sể đồng. Ngự ngược mặt lên vòm trời đen thẫm, khế thở dài. Rồi, ngáp không che miệng, uể oải bảo chàng hình như đã lâu lắm mày không ôm ấp một thân thể đàn bà. Chàng thọc tay vào túi quần, khệnh khạng bước tới chiếc Jeep nằm co ro trong sương lạnh. Lúc leo lên ghế lái, chàng tặc lưỡi, nói thầm chắc sáng mai mình khó dậy sớm đưa Loan ra phi

cơ. Vậy càng hay. Và Ngự vươn vai thật mạnh để nghe những đốt xương sống kêu răng rắc một cách vui tai.

* * *

3.

Đứa con gái kéo chăn lên tới cằm, nhìn vu vơ lên đỉnh màn ố bẩn. Ngự vẫn nằm bất động hút thuốc, đầu óc là một khoảng trắng xám nhờ nhờ. Loáng thoáng tiếng cười nói khúc khích của Hãn và Năm, cô gái lớn mụ chủ nhà. Đứa con gái chột hỏi:

– Anh ở ngoài nhà cấp bậc chi vậy, anh.

– Thiếu úy.

– Chị Năm có vẻ mê anh quá trời.

Nghe nói họ sắp làm đám cưới phải không anh?

– Ủ.

– Còn anh bao giờ cưới vợ?

– Anh có vợ rồi,

– Vậy mà anh vẫn đi chơi bậy bạ sao. Vợ không ghen à?

– Vợ anh chết từ lúc lọt lòng mẹ lụng.

Đứa con gái ré lên cười. Nó chột hạ giọng tâm sự:

– Ba má em và đứa em gái vô Sài Gòn. Nghe nói má em và con Ba đi ở mướn. Còn ba em chạy cyclo... Em mà kiếm được khá tiền thế nào em cũng tìm cách vô Sài Gòn kiếm gia đình.

Ngự im lặng mỗi sang điều thuốc khác. Đứa con gái ca nhỏ nhỏ một câu

vọng cổ rẻ tiền. Nó đã có vẻ chấp nhận nghề nghiệp bất đắc dĩ này một cách hồn nhiên. Đứa con gái nhìn trộm Ngự rồi nhắm mắt lại quay mặt vào tường. Nó ngủ thật dễ dàng ít phút sau, Ngự vẫn thao thức với đốm lửa đỏ hồng trên đầu điều thuốc, thao thức với những hình ảnh mờ nhạt trong ký vãng, giờ đã chập chờn sau một màn sương giá lạnh. Hai mươi chín tháng. Đã hai mươi chín tháng qua rồi đó Loan. Hai mươi chín những rồi đó Thủ. Nhưng tôi đã mất em thực rồi.

Giờ này em đang làm gì với Quỳnh trong phòng ngủ. Chắc chắn là chuyện đó. Một qui tắc bất khả xâm phạm của những cặp vợ chồng lâu ngày mới gặp lại nhau. Tội nghiệp cho tôi. Tôi gìn giữ cho em đã làm gì. Tại sao tôi không ngủ với em từ hồi... Tôi chỉ là một thằng hể trước mặt em phải không Loan, Loan thường yêu của anh. Phải chăng tôi đã nợ em

một món nợ tiền kiếp, vì thế, em đã đeo vào tay số kiếp một cặp gang da cá đuối để vuốt ve hồn tôi.

Duyên ở sát vách gian gác trọ tối tăm, tồi tàn của Ngự. Chồng Duyên là Thượng sĩ hay thượng sĩ nhất không quân gì đó, Ngự không nhớ rõ. Hai ba tháng hẳn mới ghé về nhà ít bữa. Duyên thì chỉ có việc ăn ngày hai bữa chờ chồng. Thỉnh thoảng nàng cũng chùng diện đi coi hát cải lương hay phim Ấn Độ, thường vào những dịp đầu tháng hay chồng nàng mới về.

Nhìn Duyên, khó người đàn ông nào ngăn nổi tà ý. Càng khó khăn hơn với những thanh niên độc thân. Ngày ấy, chàng chưa yêu Loan. Chàng vẫn coi Loan như cô em gái nhỏ một người bạn. Đôi lần, nể lời Thứ, chàng dắt Loan đi chơi phố, nhưng vẫn chỉ đơn thuần là tình anh em.

Một bữa mừng bạn lên lon, Ngự uống lẫn lộn đủ thứ rượu. Chính chàng cũng không nhớ mình mò về nhà bằng cách nào. Tới nửa đêm, chàng giật mình thức giấc với những tảng đá nặng trĩu giữa đỉnh đầu. Chàng phải bò ra hành lang để nôn mửa thốc tháo, móc cả tay vào cuống họng mà nôn vẫn chưa hết cồn cào ruột gan. Nôn mửa xong, chàng nằm ruỗi dài trên sàn gỗ như một con chó ốm. Duyên hiện lên sau lưng chàng khi Ngự có ý định trở về phòng. Duyên cười nhỏ nhỏ, cặp mắt lá dăm đen ướn rục lên trong bóng đêm, nói có mệt lắm không anh, đừng nằm ngoài này gió máy nguy hiểm lắm, vào đây tôi cho mượn lọ dầu khuynh diệp mà thoa chân tay. Ngự lão đảo theo Duyên vào phòng nàng, Duyên cười tí mắt nói chắc lại thất tình chứ gì. Hồi nhà tôi chưa lấy được tôi, mỗi lần tôi cho ông leo cây, ông lại uống rượu say như chết, móc súng tự tử. Bàn

tay Duyên nóng bỏng đỡ Ngự nằm lên giường, rồi tha dầu khuynh diệp khắp mình mẩy chân tay chàng.

Được chừng nửa năm, một sáng Ngự vừa thức giấc đã nghe tiếng cười nói rộn rịp, xen lẫn trong tiếng kê dọn đồ đạc lịch kịch nặng nề. Khi chàng mặc quần áo, định ra quán hủ tíu đầu ngõ làm một tô hủ tíu, một cái cà phê đen nhỏ điểm tâm, chàng thấy thấp thoáng màu áo trện của chồng Duyên và một hai người lính đang hì hục khuân tủ, khuân giường xuống dưới đất. Má Duyên đỏ hồng, trán lấm tấm mồ hôi, nói chồng tôi mới xin được cử xá ở Biên Hòa, ông bảo dọn xuống đó. Xin chào cậu hai nghe. Ngự nói nhỏ, đi thật sao. Duyên nhìn chàng bằng con mắt thiết tha cao giọng:

– Đi xa, tôi nhớ chòm xóm quá. Ở đây bà con, cô bác ai cũng tốt cả. Có dịp tôi sẽ ghé thăm...

Ngự nói nhỏ nhớ nghe, rồi nhìn nhanh Duyên, lặng lẽ bước xuống thang lầu. Chàng gặp chồng Duyên dưới chân cầu thang. Hấn cười, đưa tay bắt tay Ngự, nói vợ chồng tôi dọn về Biên Hòa, cậu ở lại mạnh giỏi. Ngự cười cười, nói một vài câu dài bơi. Hấn móc thuốc mời Ngự, rồi lại bắt tay nói gớm dọn nhà khổ quá, các cụ bảo ba lần dọn nhà bằng cháy nhà mà, cậu. Ngự cười thật tươi với hấn, thọc tay vào túi quần, bước ra đầu ngõ. Nếu hấn biết chàng đã thông dâm với Duyên chắc nụ cười, giọng kể hấn không thể tươi tỉnh như thế. Đôi lần có dịp về Sài Gòn, Duyên lại ghé thăm Ngự.

Ngự vút mạnh mẩu thuốc vào góc phòng, kéo chăn lên tận cằm, nhắm nghiền mắt lại như trốn chạy nụ cười tinh quái của con Chắt, nụ cười có những chiếc răng đen ngòm, cái nhựa vàng khè, trốn chạy những cơn sốt cuồng dại của một con thú đực, thường ẩn giấu dưới

khuôn mặt đẹp trai.

Ngự cong người lại như con tôm. Không bao giờ chàng chú ý tới nó, nếu không chui vào một rạp hát năm đồng hai phim, hai người, hơi hám như một ổ chuột ấy. Vì buổi chiều chủ nhật thật buồn. Loan theo mẹ lên Đà Lạt thăm gia đình người chú ruột. Chàng lang thang khắp phố, rồi dừng lại trước cửa rạp vì hai chữ Glenn Ford và cái dáng dấp hơi chùng xuống, bàn tay trái đỡ lấy vai phải trong thế bắn nhanh như điện chớp.

Chàng chọn một cái ghế thật khuất trong góc rạp, hai chân gác lên hàng ghế phía trước, lặng lẽ hút thuốc nhìn Glenn Ford và nụ cười mồm mĩm duyên dáng của hắn, với một niềm vui leo lét. Chưa nóng chỗ một đứa bé gái gầy còm đến ngồi bên chàng. Một đứa bé trai từ một xó tối nào hiện ra, sau một thời gian ngập ngừng, lảng vảng, sà xuống chiếc

ghế sát bên đứa bé gái. Ngự không chú ý tới chúng vì phim đang tới đoạn gay cấn. Nhưng tiếng ghế cọt két không ngừng bên tai Ngự, bắt chàng phải bỏ dở cảnh Ernest Borgnine đang hùng hục bước vào quán rượu tìm Glens Ford thanh toán,

Đèn trong rạp bật sáng đột ngột. Nhiều tiếng huýt sáo, chửi thề, rạp ghế nổi lên hỗn loạn. Đứa con gái lấm lét nhìn sang Ngự. Chàng khẽ lắc đầu vì con Chắt, đúng là con Chắt, đứa con gái lão Tàu già quán hủ tíu đầu ngõ.

Con bé cũng vừa nhận ra Ngự. Nó cúi gầm mặt xuống. Tiếng la ó, huýt sáo, đập ghế vẫn liên tục nổi lên. Một đĩa vọng cổ rè rè, rền rĩ vừa cho chạy vẫn không đủ sức dập tắt sự bất mãn của những khán giả đang cần bóng tối. Hỡi ôi một đấng tài danh. Nghìn thu một nắm cỏ xanh ph... ai... Đèn tắt ngấm. Câu vọng

cổ bị cắt đứt bằng những tiếng súng nổ. Thằng bé đứng dậy, thui thủi bước đi vì con Chắt hăm he điều gì đó. Ngự mỉm cười, tiếp tục nhìn lên màn ảnh. Nhưng con Chắt đã xít lại phía chàng, cười thân thiện:

– Thầy Hai vô lâu chưa?

– Mới vô.

Bàn tay chai cứng, nóng bỏng của con Chắt lướt nhẹ trên đùi Ngự. Nó tấm tắc, lên mặt sành sỏi:

– Phim hay quá hẻ, thầy. Tui khoái đi coi mấy phim cao bồi bắn súng này lắm. Tuần nào tui hông đi coi...

Ngự nhìn nó với đuôi mắt tinh nghịch:

– Mà có coi gì đâu?

– Đoạn nào hay phải coi chứ thầy.

Ngự im lặng không đáp. Con Chắt vẫn huyền thuyên đủ thú chuyện về phim cao bồi, về cha vai chính, cha vai gian.

Ngự khẽ lắc đầu bàng hoàng. Giọng nó chột đánh lại:

– Cô Duyên hay qua nhà thầy lắm phải hôn, thầy Hai?

Ngự tròn mắt nhìn nó, lắp liếm:

– Cái gì? Đừng đặt chuyện, mày. Người ta nghe được thì sao?

Mắt con Chắt rục lên một ánh lửa hài lòng. Nó đã nắm được yếu điểm của Ngự. Giọng nó thản nhiên đến độ đáng lo ngại:

– Tui mà nói láo. Mắt tui thấy rõ nè...

Ngự trở mình nằm sấp, giấu mặt vào gối như chàng thường giấu mặt với cuộc

đời. Tôi là ai. Sa đọa. Dâm dục, Quỉ sống. Hay, hay bao nhiêu danh từ, tước hiệu khác. Tôi đáng nguyên rửa hay đáng trọng vọng. Tôi... tôi không thể quyết định được điều gì lúc này. Và mãi mãi trong đời tôi nữa. Tôi bất lực, hoàn toàn bất lực. Tôi là kẻ chinh phục mọi mòn trên lưng ngựa, lạc lõng giữa sa mạc. Không có một mảnh đất, một người con gái nào chờ đón tôi cả. Tất cả chỉ là ảo ảnh. Chỉ là ảo ảnh mà thôi, phải không Loan. Loan thương yêu và chua xót của tôi.

Nó hỏi Ngự với giọng ngái ngủ:

– Anh còn thức sao? Chắc anh có chuyện buồn gì hả?

Ngự định nói một câu khôi hài tục tũ, nhưng lại im lặng. Chàng hất tung chiếc chăn khỏi thân thể đưa con gái. Nó khẽ thở dài. Rồi vòng tay gầy guộc quấn quanh cổ Ngự như râu loài mực ma...

4.

Bed nhún vai, lắc đầu tuyệt vọng. Chấn tiếp tục đếm số rằng một giọng mòn mỏi, uể oải. Tôi bốn chồn đi lại quanh quần trong phòng. Xuyên đã đỡ lấy chiếc T.15 đeo vào tai cảm máy thay Chấn. Những tiếng over, over khàn đục của Jen cũng vừa được thay thế bằng giọng Texas đặc sệt của Brown.

Mười phút. Một giờ. Rồi hai giờ trôi qua. Hai hệ thống máy vẫn chỉ có tiếng gió ù ù trong ống khuyếch đại. Bed cúi

đầu soi bóng trong chất rượu vàng thẫm,
giọng triu buồn:

– Không hy vọng gì rồi, Trung úy.

Ngự ngựa cổ, hắt mạnh ly rượu vào cuống họng, chụp chiếc mũ rừng lên đầu, bước ra ngoài. Tiểu đội tuần thám do Tá cầm đầu, có Hùng, đã mất liên lạc ba ngày. Bản tin cuối cùng Tá gửi và cho biết tiền quân địch còn cách trại khoảng mười cây số hướng Tây Bắc. Có nhiều tiếng súng nổ theo máy vọng lại sau bức công điện. Để rồi là im lặng nào nề. Hệ thống của Bed còn nhận được tiếng kêu cứu của Trung sĩ Wade hai giờ sau. Hẳn chỉ kịp nói Tá đã tử thương và toán tuần thám bị tản lạc tứ phía. Máy bị cắt đứt nửa chừng. Và ba đêm, hai ngày qua không một dấu hiệu nào chứng tỏ họ còn sống sót.

Trong khi đó không khí quanh trại ngột ngạt kinh hoàng. Những gia đình

khá giả dưới phố chợ và vợ con binh sĩ đã bỗng bế nhau ra tỉnh tản cư. Những người ở lại mặt mũi tối sầm lo âu. Ngự mất thêm ba binh sĩ nữa khi họ xuống suối lấy nước. Cả ba bị sát hại bằng đại liên. Hai chuyến trực thăng tiếp tế sáng nay cũng không dám hạ cánh vì phòng không địch ở các đỉnh núi vây quanh trại bắn lên tua tua.

Dưới bãi đáp, Ngự, Quỳnh và Loan chỉ biết lắc đầu nhìn chúng nhỏ dần, nhỏ dần trong mây. Quỳnh cau có chửi thề. Và Ngự nghĩ tới một cuộc tàn sát đẫm máu đang trợn trừng đe dọa. Nhân số trong trại kể cả Loan, vốn vẹn 118 người. Quân số địch gần một Sư Đoàn. Họa chẳng có phép lạ mới cứu thoát được bọn chàng nếu địch chủ tâm tấn công.

Ngự đứng lại thật lâu giữa sân, lơ đãng nhìn lên vòm trời. Buổi chiều có nắng đẹp bề thế, uy nghiêm. Nhưng

chiều nay những dây chấn động kinh hoàng của loại bom dây, từ phía sau rừng núi trước mặt vọng lại, không cho phép Ngự lam một kẻ nhàn du, không cho chàng sự hỗn nhiên, thanh thản để mơ ước ngày đất nước thanh bình, cất một túp lều lưng triển núi, cùng Loan chung hưởng hạnh phúc êm đềm và đậm bạc. Ngự có nhiều việc phải tính toán, trù liệu. An nguy của hơn trăm sinh mạng đặt trong lòng tay chàng, dù Ngự chỉ là một con người như họ.

Ngự khẽ thở dài buồn nản. Thực ra chàng có quyền quyết định sự sống còn của hơn trăm sinh mạng đó chẳng. Chàng đã thất bại trước Quýnh, đã ngăn ngơ nhìn Loan âu yếm một người đàn ông khác trước mặt mình. Chàng không toàn năng, toàn bích như mọi người thường nghĩ, Ngự đã nhìn rõ điều đó, nhìn thật rõ. Bên trong lớp vỏ Trung úy Ngự «điên», chàng chỉ là thằng Ngự,

một thằng Ngự yếu hèn, dơ bẩn và mơ mộng hão huyền. Ngự hơi nhản mặt với những tiếng Giáng Kiều, Tú Uyên vừa chợt hiện đến... Tôi có đủ can đảm để chui vào một thế giới hoang đường như vậy sao. Tôi không biết rằng tôi đã thông cảm với Duyên, tôi đã ôm ấp một đứa con gái dơ bẩn như con Chắt. Tại sao có thể như vậy. Tại sao tôi mặc quá nhiều lớp áo trong cuộc sống. Tại sao tôi không chỉ đơn thuần là một thằng Ngự mơ mộng, dơ bẩn, hiền lành hay man dã. Tôi mới hai mươi bảy tuổi. Mười hai năm học đòi khôn lớn. Tôi nghiệp thân tôi. Tôi nghiệp.

Những tiếng tội nghiệp vô nghĩa đưa Ngự đến ngồi lên ghế lái chiếc Jeep. Chiều đã chạng vạng. Những phiến bóng tối trở trong sương rừng heo hút lạnh. Khởi thuốc không đủ hơi ấm khiến chàng thấy lạnh tận trong hồn. Hai mươi bảy tuổi. Mười hai năm lưu lạc. Để chiều

này nơi đây, lưng triển đá cheo leo những hình ảnh vụn vỡ thủy tinh.

Người duy nhất thương yêu Ngự đã chết gần mãn tang. Một chiếc xe vận tải Mỹ. Sọ nứt đôi, chân tay gãy nát. Người con trai lớn ông viết thư về một quân trường cho Ngự như vậy. Thằng tài xế lái xe bỏ trốn. Hăng Lờ Mờ Ka – Ông cười cười trong men rượu lập đi lập lại tiếng Lờ Mờ Ka, hăng ông làm việc, trong bữa cơm tối đón đứa cháu phóng đăng từ Sài Gòn ra Đà Nẵng thăm bác trước khi tình nguyện vào lính – đang chỉ dẫn các thủ tục khiếu nại... Anh và các chị «lập một cái miếu nhỏ ngay chỗ bác mất. Mãn khóa, Ngự gắng ra thăm mộ bác. Bác thương Ngự lắm, chắc Ngự cũng biết...»

Ngự bị sáu ngày trình diện dã chiến vì tin ông mất. Thực ra, chui rào Câu Lạc Bộ, mượn ba trăm bạc tiền ticket để đổ la ve vào cuống họng một mình, Ngự cũng

chẳng làm gì được cho cái chết của ông. Vì chúng ta không làm được gì hơn cho những người chết... Lần cuối cùng gặp gỡ, ông đã già nhiều. Mái tóc ông vẫn hớt cao như ngày mới vào lính, chào Tiểu Đoàn trưởng bằng tay trái để bị phạt 4 củ. Ông gật gù hỏi Ngự dám đi lính hả, được lắm. Bác đã gửi đơn xin tình nguyện tái ngũ đánh Việt Cộng, nhưng họ từ chối, nói ông cụ sáu mươi tuổi rồi sao còn gân vậy. Ông cười khà khà, trợn mắt nói cháu thấy bác còn gân không. Rồi ông xoa xoa mái tóc húi cua, tiếp tục uống. Bữa cơm gần tàn, ông hỏi về chuyện vợ con của Ngự, Ngự cười ngượng nghịu nói cháu sẽ ở vậy suốt đời. Ông cười nói anh nào chẳng thế, nhưng nếu muốn lấy ai đã có bác lo liệu. Ở đây cháu có một thân, một mình, bác có bốn phen thay mặt cha mẹ cháu... Sáng hôm sau, Ngự thức giấc, ông đã đi làm. Chàng về Sài Gòn để chuẩn bị cho một nếp sống mới, một thân phận

mới, chinh chiến. Ai ngờ hai tháng sau...

Ngự lại khê thở dài. Trời đã tối hẳn. Những chiếc bóng điện vừa phụt sáng. Bóng dáng to lớn, công kênh của Hãn hiện ra trước cửa phòng khách, dáo dác tìm kiếm. Chắc Hãn tìm chàng vào ăn cơm tối. Những bữa cơm tối nặng nề, tẻ lạnh như suốt nửa tháng qua. Ngự bước xuống xe, mệt mỏi hướng về phía Hãn. Đáng lẽ chàng, Quýnh hoặc Loan nên nói thẳng ý nghĩ thầm kín của mỗi người. Nhưng ngôn ngữ khô đặc, biến thành đá cuội ở cuống họng, không ai dám lên tiếng trước dù thầm mong muốn được ăn riêng.

Ba người vừa cầm đĩa, Bed sòng sọc chạy vào. Bức công điện trên tay Bed khiến Ngự thấp thỏm chờ đợi. Giọng Bed đầy hốt hoảng:

– Trung úy! Có lệnh cho mình bỏ trại...

– Bỏ trại?— Ngự hỏi Bad theo một phản xạ, bằng tiếng nói trong cơn mộng dĩ bỏ, trại? — Bỏ trại? Quýnh và Loan cùng lập lại không hồn. Tám con mắt nhìn nhau. Màu mắt xanh rêu của Bed. Đôi mắt đẹp hoang đường của Loan. Những gân máu đỏ ngầu trong đáy mắt Quýnh. Bỏ trại. Ngự lập lại một lần nữa, thần thờ buông đũa xuống mặt bàn gọi Hãn lấy rượu. Chàng cần phải có rượu lúc này để tự trấn tĩnh, để xua đuổi cơn hốt hoảng vừa chụp xuống, vừa đứng lên, bập bùng trong mạch máu thái dương, khờ dại trong đáy mắt, ngó xoáy ở đầu những ngón chân, ngón tay và hân xuống ở hai bên mép.

Bed lặng lẽ ngồi xuống, trao cho Ngự bức công điện mỏng dính. “Lệnh cho anh. Stop. Bỏ trại ngay. Stop. Hai trung đoàn địch sẽ thanh toán trại nội

trong đêm nay. Stop. Cố gắng bảo toàn lực lượng và vũ khí. Stop. Trục máy 24 trên 24. Thi hành và báo cáo. Stop. Hết.”

Những hộp rượu Whisky sec khiến Ngự tỉnh táo dần. Bed hỏi qua tiếng thở dài:

– Trung úy quyết định sao? Đúng 12 giờ phi cơ sẽ oanh tạc trại mình. Chiều nay, trong vòng một giờ, hai trại gần biên giới bị mất. Tin cuối cùng nhận được cho biết địch tràn ngập.

Ngự ngược nhìn Quýnh. Hắn chết cứng trong thế ngồi lom khom, hai tay đỡ lấy mái tóc bông bênh gợn sóng. Loan tròn mắt nhìn Ngự. Cái nhìn hôm chàng báo tin sắp ngập ngũ. Cái nhìn của những lần giận dữ nhau, thứ vực chàng từ những quán rượu về nhà. Bed nghiêng nghiêng ly rượu giữa lòng tay theo thói quen, nhướng mắt nhìn Ngự. Chàng trầm ngâm:

– Sợ mình không thoát nổi. Chắc chắn tại nó vây kín rồi.

– Tôi cũng nghĩ vậy! Bed khẽ nhún vai.

Quỳnh chột xen vào:

– Hay... mình rút về chợ, Trung úy. Tụi nó không ngờ tới. Mình có thể rút êm, không sợ hao tổn nhân mạng.

Ngự cười nhẹ. Quỳnh hiểu Ngự muốn gì qua tiếng cười khinh bạc ấy. Hẳn liếc nhanh Loan rồi lại cúi gằm xuống, những ngón tay đan vào nhau lúng túng. Ngự khẽ lắc đầu thương hại. Ở địa vị Quỳnh chắc chàng cũng phải nghĩ ngay tới phương cách đó. Rút về phố chợ. Sẽ có các gia đình thường dân cho Loan ẩn trốn. Nhưng sau khi con đường cùng ấy vừa được diễn tả thành lời, những âm thanh chưa kịp loãng, một cảm giác chất đắng sẽ trào dâng cuộn cuộn. Vì đám bọt

nước không cứu được kẻ sắp chết đuối. Chiến cuộc này đã biến dạng. Lính Việt Cộng sẵn sàng cướp của, giết người, hiếp chóc khi chiếm mục tiêu. Không còn những lời vô về yêu mị của giai đoạn du kích chiến nữa.

Ngự nhìn xuống mâm cơm, bảo Quýnh:

– Cậu với bà xã ăn cơm trước đi. Sau đó, dẫn 2 trung đội rút theo hướng Đông. Đúng 8 giờ cậu lên đường. Tôi sẽ nói với Bed để Jen và Brown theo cậu.

– Còn Trung úy

– Nếu không có gì trở ngại, một giờ sau chúng tôi sẽ rút lui. Lát nữa tôi cho cậu điếm hẹn gặp nhau.

Quýnh quay sang Loan, giục:

– Dùng cơm đi em.

Loan cầm bát đũa lên, lừa những miếng cơm nhỏ, nhai trệu trạo trong miệng. Mắt Loan đỏ hoe. Sau vùng trán kia, em đang nghĩ gì, Loan. Có phải em vừa tưởng nhớ tới một nhân vật nào đó trên màn bạc. Hay em thầm lo ngại nghĩ tới một chuyến hành trình bất trắc sắp tới.

Ngự trút liên tiếp những ly rượu đầy ắp vào miệng. cố tránh không nhìn, không nghĩ tới Loan. Bed gõ ngón tay cho lên mặt bàn một cách lơ đãng. Hàng mi vàng óng của Bed đổ xuôi xuống, bất động. Những sợi râu cứng ngắc lờm chớm trên má, trên cằm Bed khiến Ngự nhức mắt.

Chàng trao trả Bed bức công điện, xô ghế đứng dậy. Bed đứng lên theo với câu hỏi nhiều tư lự:

– Trung úy định bao giờ rút lui?

Ngự choàng vai Bed, đưa hấn ra cửa, nói cho hấn biết ý định để Quýnh đưa hai trung đội đi trước. Và yêu cầu Bed cho Jen và Brown theo Quýnh. Bed nhìn Ngự im lặng, trán khẽ cau lại.

– Còn chúng mình?

Bed hỏi vặn Ngự sau thời gian tính toán khá lâu. Ngự cười nụ, vỗ vỗ lên tấm lưng rộng bản của hấn:

– Nếu địch chưa tấn công, đúng 9 giờ mình rút, OK.

Bed đổi giọng khôì hài:

– Người ta bảo Trung úy điên. Tôi cũng nhận thấy vậy. Và có lẽ tôi cũng là một thằng điên nữa. O.K. Tôi sẽ cho Trung úy Jen và Thượng sĩ Brown biết trước để sửa soạn. 8 giờ thiếu 10 họ có mặt tại đây.

Ngự mỉm cười xiết chặt bàn tay to

lớn của Bed, dựa lưng vào cửa lặng nhìn theo hắt đang lần dần vào bóng đêm. Không cần ngoảnh lại chàng cũng đoán biết Loan đang lăm lét liếc nhìn mình. Linh tính bén nhạy, đoán biết được ánh mắt người yêu phía sau lưng. Ngự cúi xuống đồng hồ tay. Sáu giờ rưỡi. Chàng thấy nhói ở ngực khi một vài tiếng cười nói giòn giã từ phía phòng ngủ binh sĩ độc thân theo gió đêm vọng lại. Liệu những tiếng nói cười ấy còn đủ hồn nhiên, và tứ lự khi lệnh bỏ trại được tuyên bố, được chính Ngự – Trung úy trại trưởng, ra đứng trước mặt mọi người, cả cử toán này rút trước, toán kia rút sau, dặn dò cách phản ứng, lập lại kỹ thuật di chuyển, cho mật hiệu nhận bạn cùng một điều khác vô cùng hệ trọng nhưng ít ai muốn nghĩ tới: bỏ lại giữa đường những xác chết...

Khi Ngự quay lưng lại, bước vào phòng Quýnh và Loan đã xong bữa. Quýnh ấp úng:

– Tôi muốn nói với Trung úy một vài chuyện khá quan trọng. Trung úy cho phép tôi chứ?

Ngự cố tạo cho giọng nói mình vẻ cười cợt thường nhật, bảo hấn:

– Cậu sửa soạn, vũ khí, dụng cụ đi. Lát nữa mình nói chuyện. Bảy rưỡi tôi đợi cậu ngoài sân.

Quay sang Loan, Ngự nói tiếp qua tiếng cười gượng gạo:

– Còn chị có lẽ nên thay đồ lính cho gọn ghẽ. Gai góc trong rừng tụi nó không biết nịnh đầm đâu.

Loan chớp nhanh bờ mi, dạ nhỏ. Ngự vẫy Hấn theo mình, bước vào phòng ngủ. Hấn rụt rè:

– Mình phải bỏ trại thật à, Trung úy

– Ừ.

– Sao Trung úy không dùng cơm trước đi. Em ở trong này sửa soạn đồ đạc cho Trung úy.

– Tao có gì đâu mà phải sửa soạn.

Hãn đưa mắt nhìn quanh căn phòng nhỏ hẹp. Có lẽ hãn cũng nhận ra rằng Ngự chẳng cần mang theo bất cứ một món nào. Nhưng Hãn cố bảo thủ ý nghĩ hãn:

– Quần áo, giày dép, mùng mền dư, Trung úy?

Ngự rót rượu vào ly, bật cười nho nhỏ:

– Tao ủng hộ cho Bác và Đảng hết. Đi người không đủ rồi.

Hãn ngồi phịch xuống giường Ngự, mắt vẫn trân tráo nhìn quanh. Ngự cố giấu một tiếng thở dài, loay hoay tìm một câu nhập đề thích hợp, để có thể

thực hiện ý muốn thâm kín xoáy tìm trong đầu óc, ngay sau khi quyết định cho Quýnh bảo vệ Loan rút lui trước. Quýnh liều lĩnh, đủ khả năng bảo toàn lực lượng tối đa nếu chạm giặc. Nhưng Quýnh là sĩ quan nên không quen bảo vệ tính mạng người khác. Lúng túng vì an nguy của Loan, Ngự sợ Quýnh sẽ sát hại binh sĩ một cách oan uổng. Hơn nữa... Ngự không thể giấu mặt chính chàng. Chàng yêu Loan: Không thể đích thân gìn giữ người mình yêu, mình tôn thờ, Ngự phải tìm đủ mọi cách vây quanh nàng mức an ổn, may mắn tối đa. Chỉ có Hãn mới đủ khả năng và kinh nghiệm. Chỉ có Hãn mới dám làm tất cả những gì chàng dám hành động cho Loan...

Nhưng Ngự biết nhập đề sao đây. Và chàng có đủ can đảm, đủ bất nhẫn để khai thác tốt cùng sự trung kiên của người thuộc hạ thân thiết nhất đã cùng chàng bao nhiêu ngày tháng chia sẻ vui

buồn, đói no? Ngự hăng giọng nhiều lần, để lại lắc đầu nhiều lần. Những ly rượu mạnh bỗng dừng mất đi công dụng quý báu của chúng. Chúng không lấy lại cho Ngự sự tỉnh táo, minh mẫn như chàng mong ước. Càng vùng vẫy, Ngự càng sa lầy. Loan. Anh yêu Em. Nếu em mệnh hệ nào... Hãn. Tôi thương chú. Liệu tôi có quyền đưa chú vào cõi chết vì một cô gái, người yêu của tôi nhưng xa lạ với chú, và, nhất là nàng đã bội phản tôi.

Tôi biết làm gì đây. Sự sáng suốt, cứng rắn hơn ba năm lính của tôi đâu rồi. Không có tay súng tin cậy như Hãn phía sau lưng, liệu tôi còn nguyên vẹn là Trung úy Ngự điên hay chỉ một thằng chết nhát. Không có Hãn, ai sẽ lo lắng, bảo vệ Loan nếu chẳng may chạm súng với địch. Nhưng tôi có quyền sử dụng Hãn làm một tên vệ sĩ cho Loan chăng.

Loan chỉ là một thiếu phụ, dù là

người tôi yêu, dù là vợ Quynh. Một thiếu phụ. Quả thật không đáng giá một xu, một trịnh giữa vùng đất của hận thù và tử thi.

Ngự cúi xuống cổ tay. Bảy giờ thiếu 20. Một giờ hai mươi phút nữa, chàng phải có quyết định dứt khoát. Hãn đang lúi húi nhét mấy bộ quần áo giặt ủi bóng loáng, chiếc màn nylon, tấm chăn dạ cùng quần áo lót của Ngự vào ba-lô. Phải cố gắng lắm Ngự mới dám lên tiếng gọi Hãn:

– Hãn à!

– Gì đó, Trung úy?

Hãn vẫn tiếp tục nhét những vật dụng vật vãnh khác vào mấy chiếc túi nhỏ bên hông ba-lô. Hãn không nhìn Ngự, giọng liến thoắng:

– Độc thân kể cũng sướng ghê. Trung

úy hỉ? Một chiếc ba-lô là đủ rồi. Mấy cha có vợ, con, rường hòm linh kính mang cái này, tiếc cái kia, khổ thấy mẹ.

Ngụ gượng cười:

– Có vợ cũng có những cái thú riêng chứ.

Hãn gài một chiếc khuy ba lô cuối, đứng lên nhắc nhắc thử. Giọng hãn dài ra miệt thị:

– Thú đâu chẳng thấy, đói rách, nheo nhóc trước mắt đã. Như Thiếu úy Quýnh đó. Bây giờ có kệt không nào...

Hãn nhìn Ngụ thật nhanh, tiếp:

– Bà ấy chân yếu tay mềm, chịu gì nổi cảnh đi đêm, đi hôm... Trung úy thấy vậy không?

– Ủ, trường hợp này kệt thiệt.

Ngự định nói tiếp ý định cắt Hãn đi theo Quỳnh, nhưng ngưng ngừng như có một miếng băng keo nào dính chặt hai bờ môi. Hãn vỗ vỗ chiếc ba lô, vút lên giường, rồi phủi tay, cao giọng:

– Trung úy ra dùng cơm đi. Muộn rồi.

– Tao không đói.

– Làm đỡ vài bát cho chắc bụng, ông. Chắc mình phải mò mẫm suốt đêm quá... À, mình mang lương khô hay gạo, Trung úy?

– Mang đồ hộp cho tiện.

– Trung úy ra dùng cơm, em chạy đi lấy.

Vừa nói, Hãn vừa bước về phía cửa. Ngự gọi giật hãn lại:

– Hãn! Lại tao biểu.

Hãn đứng sững lại, ngơ ngác nhìn Ngự:

– Gì đó, Trung úy?

Ngự uống cạn ly rượu trên tay để lấy can đảm, rồi nhìn thẳng vào cặp mắt màu gụ, hơi xéch của Hãn, nói thật nhanh:

– Anh có việc muốn nhờ chú. Chú đi cùng toán Thiếu úy Quýnh, bảo vệ bà... Quýnh giúp ổng. Được không?

Hãn lặng nhìn Ngự như một quái vật. Ngự cúi xuống cầm chai rượu lên, cổ giấu tiếng thở dài. Hãn run giọng:

– Thiếu úy Quýnh nhờ em... hay... Trung úy... ra lệnh?

Ngự rót một ly rượu khác, ngập ngừng:

– Tôi không... ra lệnh, chỉ yêu cầu chú... chú đồng ý không, cho tôi biết?

Quai hàm Hãn hơi bạnh ra. Cố gắng lắm, hãn mới dám hỏi:

– Tại sao Trung úy quan tâm đến bà Quýnh vậy Trung úy quen bà ấy trước à?

Ngự vội vã lắc đầu:

– Không. Nhưng...

Vẻ lúng túng của Ngự khiến Hãn tò mò hơn. Hãn dò dẫm:

– Em hỏi thực Trung úy một điều. Có phải bà Quýnh chính là cô Loan, người yêu của Trung úy không?

Ngự hốt hoảng, láu táu:

– Không mà... mà có ý nghĩ tầm bậy quá!

Hãn nhìn Ngự, khẽ thở dài mệt mỏi. Hãn khẽ lắc đầu cương quyết:

– Nếu thế em không đi. Trung úy

có ra lệnh, em cũng chỉ như mấy thằng khác...

Ly rượu trên tay Ngự sóng sánh, tràn đổ xuống đất. Hãn chậm rãi bước lại gần Ngự, giọng vẫn mênh mang buồn phiền, mệt mỏi:

– Em từ chối, Trung úy không giận em chứ?

Tiếng Ngự vô cùng xa lạ:

– Không, tôi không giận chú đâu...

– Trung úy cho em một ly, hãn đổi giọng đùa cợt – Ngủi thấy mùi rượu em khó chịu quá...

Ngự cười méo mó, đưa ly rượu trên tay cho Hãn. Hãn liếc nhanh Ngự rồi ngửa cổ uống một hơi cạn. Một ly. Một ly. Rồi một ly nữa. Hãn chột gằn mạnh ly rượu xuống mặt bàn, mắt rục lên nhìn Ngự:

– Em đổi ý rồi.

Ngự hấp tấp chụp lấy vai Hãn, lắc mạnh:

– Nghĩa là chú đồng ý đi theo... bà Quýnh?

Hãn gật gật đầu. Ngự chụp lấy cổ chai rượu, đưa lên miệng. Hãn cười nho nhỏ:

– Khoan đã, Trung úy. Thày trò mình cùng nhau ít ly coi. Trung úy chịu không.

Nỗi mừng vui tràn ngập trong hồn, đưa giọng nói Ngự vươn lên giòn giã:

– Chịu gấp. Mình chia nhau cạn chai này. Mai mốt, về tới Ban Mê Thuật, ta sẽ dẫn chú vào Internationnal nhảy nhót, nhậu nhẹt đã đời.

Hãn hí hửng bước lại tửu rượu, lấy thêm ly. Những ly rượu nồng bỏng vui

tươi, thương cảm. Sang ly thứ tư, Ngự
khẽ khà tâm sự:

– Thú thực, lúc này chú từ chối, tôi
buồn ghê. Tôi biết tính chú mà. Nhưng
sao chú lại đổi ý?

Thoáng nụ cười buồn trong đáy mắt
Hãn:

– Tính em thích cờ bạc lắm, Trung
úy....

Ngự ngắt lời Hãn:

– Có chuyện cờ bạc trong chuyện
này nữa?

Hãn cười chua chát:

– Vâng. Em nhận lời để Trung úy an
tâm trước, và sau đó, em muốn yêu cầu
Trung úy hai việc.

Ngự e dè:

– Cứ nói đi.

Hãn khẽ níu tay Ngự, cổ tạo vẻ tươi tỉnh:

– Việc thứ nhất là Trung úy ra ăn cơm đã.

Ngự khê gật đầu bước theo Hãn, bần khoăn:

– Còn việc thứ hai?

– Cứ từ từ Trung úy.

Hãn uống rượu, hút thuốc không ngừng suốt thời gian Ngự ăn cơm. Những nét cười vui, âu lo xếp lớp xen kẽ nhau trên khuôn mặt sần sùi trứng cá, rám nắng của Hãn. Vừa buông đũa, Ngự vội hất hàm cho Hãn, thúc giục:

– Rồi. Xong việc thứ nhất. Nói việc thứ hai đi.

Hãn khẽ nhúu mày im lặng. Ngự lại lên tiếng thúc giục.

Hãn chột ngược lên đăm đăm nhìn Ngự:

– Nhận lời Trung úy thực ra là bốn phận của em. Em có quyền đòi hỏi Trung úy cái gì không?

Ngự nóng nảy gạt đi:

– Thôi, ông nội con nít. Rào trước, đón sau hoài. Nói đại cho rồi.

Hãn thở dài nhè nhẹ. Đầu Hãn hơi cúi xuống, để lại ngược lên nhìn Ngự chờ đợi:

– Có phải bà Quýnh là cô Loan của Trung úy không ‘

Ngự cúi đầu, tránh ánh mắt Hãn. Hãn khấn khoản:

– Trung úy nói thực đi. Nếu không phải, chắc em sẽ ân hận vì đã nhận lời...

Ngự vẫn bàng hoàng như người ngủ mê:

– Chú cần biết lắm à?

– Vâng.

Ngự thở dài thật mạnh:

– Ủ đúng vậy. Loan đã trở thành bà Quýnh.

Hãn chột cung tay ném mạnh chiếc ly xuống mặt đất cười lạnh nhạt. Ngự ngơ ngác nhìn Hãn:

– Mà điên à, Hãn?

Hãn chưa chát:

– Có lẽ em sắp điên thực.

Hãn dụi mạnh điều thuốc chảy dờ lên mặt bàn giọng khổ sở:

– Cho một thằng em tin cẩn nhất theo bảo vệ một con đàn bà khốn nạn, phụ bạc mình. Trung úy có thể làm vậy được sao? Quý báu gì nó... Hừ! Nó trở trên khác nào một con điếm.

Vậy mà... vậy mà...

Xúc động khiến Hãn nghẹn lời, hai mắt đỏ hoe. Ngự khế lắc đầu, giọng mệt mỏi, rã rời:

– Thôi đi, Hãn. Tao không muốn nghe mày nói nữa... Mày có thể... rút lời lại. Tao không bắt buộc mày phải đi như thế...

Hãn trừng mắt nhìn Ngự cười gằn:

– Em sẽ đi. Nhưng em muốn nói thẳng với Trung úy sự thực. Tại sao Trung úy không dám nhìn vào sự thực đó. Tại sao... Tại sao ông còn qui lụy vì nó, một con đàn bà phản trắc, dơ bẩn. Tha giết

nó là tử tế, tình nghĩa lắm rồi.

– Tao không muốn nghe mày nói nữa...

Ngự hét lên thật lớn, mười ngón tay như những chiếc móng sắt chụp cứng bả vai Hãn

. – Tao không muốn nghe mày nói nữa rõ chưa. Tao không cần ai dạy dỗ tao cả.

Nước mắt chảy dài trên gò má Hãn.

Ngự vẫn đảo điên trong cơn giận dữ, bốc lửa, lắc mạnh người Hãn cho tới lúc chợt nhận ra hai hàng lệ trên gò má sần sùi của Hãn và một chất lỏng nóng bỏng đang chuyển động trên gò má chàng. Ngự mệt mỏi buông lỏng tay xuống, Mệt mỏi. Hoàn toàn mệt mỏi. Đầu Ngự gục xuống vùng tối bờ vai như một tên tử tội ở cây treo cổ, Hãn khóc thút thít:

– Trung úy... Em xin lỗi Trung úy... Em không có quyền nặng lời như vậy. Em hứa sẽ không phụ lòng Trung úy, dù mất xác cũng đành...

Ngự ngược nhìn Hãn. Khuôn mặt Hãn gợn sóng lẫn lẫn. Những ngón tay Ngự run rẩy tìm bàn tay chai đá, thô kệch của Hãn. Giọng chàng khàn đục:

– Em không giận anh chứ, Hãn?

– Không. Em đâu dám giận Trung úy. Em chỉ sợ Trung úy buồn em thôi... Đáng lẽ em không nên nói bà Quỳnh như thế... Em có lỗi nhiều lắm.

Ngự đưa tay áo quét ngang nước mắt. Hãn ấp úng:

– Trung úy định chọn ai thay em đi với Trung úy?

Ngự khẽ lắc đầu. Giọng chàng vẫn như người cảm nắng:

– Chưa biết. Chuyện đó tính sau. Đi với ông Quýnh chú phải cẩn thận đó. Ổng hay bốc ẩu lắm. Chú tốt bớt ổng lại. Dù sao... Anh cũng mong chú tận tình với Loan giúp anh. Chắc Loan có nỗi khổ tâm riêng. Nàng không phải hạng người bội bạc. Ông Quýnh có gì hơn anh đâu. Nàng chọn Quýnh...

Một tiếng động khô lạnh vang lên ngoài hành lang khiến Ngưu vội ngừng lại, hỏi vọng ra:

– Ai đó?

Hắn vụt đứng lên, phóng ra cửa. Những hản quay vào ngay, khẽ lắc đầu:

– Không có ai cả, Trung úy. Máy giờ rồi ông?

– Bảy giờ mười.

– Trung úy cho lệnh tụi nó tập hợp chứ?

– Khoan đã. Bảy giờ hai mươi chú xuống nói với Thượng sĩ Tươi, bảo cho mọi người tập hợp với vũ khí quân trang để chuẩn bị hành quân. Đúng bảy giờ rưỡi có mặt ngoài sân. Còn chú cần lấy gì không?

Hãn cười buồn:

– Em chỉ cần dây lưng đạn, khẩu AR.15 là đủ.

– Phải mang thêm đồ hộp nữa. Sớm lắm phải ba ngày mới gặp được các đơn vị hành quân mà họ cũng chẳng dư dả gì đâu.

Một khoảng trống vắng gây lạnh lan dần khắp căn phòng mù mù ánh đèn. Hơn hai năm như hình với bóng, chuyến này là lần đầu tiên Ngự chịu rời Hãn. Biết đâu Hãn hoặc chàng sẽ chết, một cái chết lẻ loi, cô đơn.

Từng giây, từng phút nặng nề trôi qua. Hai người có nhiều điều muốn nói, nhưng Ngự cũng như Hãn chỉ ngồi im lặng nhìn nhau.

Năm phút. Sáu phút. Rồi bảy phút trôi qua. Ngự cố giữ cho giọng nói mình vẻ bình thản hỏi Hãn đột ngột:

– Tại sao chú đoán được Loan là bà Quýnh?

Hãn nhún vai:

– Trung úy người trong cuộc, không thấy đó thôi. Nửa tháng nay, từ ngày bà Quýnh tới trại, Trung úy thay đổi hẳn. Lúc nào Trung úy cũng có vẻ dăm chiêu, tư lự. Ít khi Trung úy dám ngồi một mình với bà Quýnh một cách tự nhiên. Bà Quýnh cũng tìm đủ mọi cách tránh mặt Trung úy. Bà còn dò hỏi em đủ thứ chuyện về Trung úy. Bao giờ bà cũng đưa chuyện về cô Loan. Nào là Trung

úy có hay nhắc tới cô Loan, gia đình cô Loan không. Thôi thì hăm bà lẫn. Bả cứ tưởng lính tráng như em rừng núi, ngu dốt chẳng biết quái gì cả... Nếu không vì Trung úy...

Ngự gật gật đầu, ngắt lời Hãn:

– Thôi, tới giờ rồi. Chú chạy xuống gặp Thượng sĩ Tươi đi. Nhớ đúng bảy giờ rưỡi tập họp nghe.

Hãn tần ngần nhìn. Ngự đứng lên. Ngự cũng uể oải rời chỗ ngồi, trở lại phòng ngủ trên những bước chân xiêu vẹo. Hãn, Quynh, Loan bị cắt xén làm nhiều mảnh vụn ghép vào nhau trong một ống kính vạn hoa. Ngự đứng sững giữa phòng, đưa mắt nhìn quanh. Chiếc giường sắt nằm tênh hênh, tẻ lạnh không một lời mời mọc. Hai cánh tủ rượu mở toang, chai, hộp lỏng chổng. Ngọn đèn mờ tối âm thầm, âm thầm. Âm thầm, mờ tối như cuộc đời chàng.

Loan! Quýnh hơn anh những gì? Tình yêu, chức tước. Tiền bạc. Gia thế. Hay... hay vì một lý do bắt buộc nào đó em phải lấy Quýnh. Vẫn chỉ là em, vì em thôi, Loan ơi. Cuộc sống tôi. Đam mê tôi. Tính toán của tôi. Tất cả đều trôi xuôi về em, về Loan, về vợ Quýnh. Vợ Quýnh. Thực đó ư. Hay chỉ là một giấc mơ dữ tợn. Ngự đưa tay vuốt mặt. Tôi có thực hay tôi cũng chỉ là một ảnh tượng trong mơ...

Tại sao Trung úy không dám nhìn vào sự thực... một con đàn bà phản trắc... Hãn cung tay ném mạnh chiếc ly không xuống nền xi măng. Mảnh vụn lấp lánh vung vãi tứ phía... Tha giết nó là tử tế, tình nghĩa lắm rồi... Con mắt Hãn trợn trừng, đỏ ngầu... Một con đàn bà phản trắc... Là em đó ư, Loan, Loan của anh.

“Vâng, em xin hứa. Em sẽ chờ đợi anh. Em đã là của anh kể từ ngày mình

nói yêu nhau. Vâng, em sẽ ghi nhớ ngày này. Ngày này, ba năm sau phải không anh... ”

Nó trở trên khác nào một con điếm. Như Duyên. Như con Chắt. Như những đứa con gái nằm phòng ngủ. Con điếm. Không. Không thể vậy được. Tôi đã mệt mỏi lắm rồi. Chiếc giường sắt cá nhân tẻ lạnh vẫn không một lời mời mọc. Ánh đèn mờ tối âm thầm. Tôi còn yêu Loan không? Tuy chỉ yêu Loan trong dĩ vãng, yêu ảo ảnh Loan trong tâm tưởng.

Ngự lạng lẽ bước lại gần giường. Nếu tôi có quyền ngủ một giấc lúc này nhỉ. Giấc ngủ năm, mười phút thôi cũng được. Nhưng Loan. Loan. Loan. Nàng đứng trước mặt, sau lưng. Nàng cười xé lụa, khóc tức tử. Ngự nằm vật xuống, đầu gối lên ba-lô, nằm thở dốc như một con thú bị thương. Vết thương không bao giờ hàn gắn. Vết thương âm ỉ, máu

chảy cuồn cuộn, cuồn cuộn, chơi với, quay cuồng.

Loan, Quynh, Hân, Duyên, con Chắt. Hai trung đoàn Việt Cộng. Tá chết. Toán tuần thám thất lạc. Phi cơ dội bom vào 12 giờ đêm. Bỏ trại. Như một con lốc. Như một con lốc. Con trai của Đẻ ngoan quá. Nào nào. Đừng khóc nữa chứ. Con đi học để làm gì, nói Đẻ nghe. (Nhân bất học, bất tri lý). Ừ, nhớ nghe chưa. Đừng để bạn bè nó cười đầu mình, Sân trường trơn như thoa mỡ những ngày tháng hạ. Tắm áo len ngũ sắc, gió bắc heo hút, mưa phùn nghiêng nghiêng. Ông thầy nghiện hút, quần đùi vàng, áo sơ mi cháo lòng, cà vạt đỏ quạch. Cụ cử Đơn: mộc là cây, thạch là đá. Tử viết. Tử viết. Cô giáo Hương vú độn vải, sờ thấy cứng ngắc, Ngự ời. Bác ừ ừ, ngồi bên mâm rượu, thở hắt ra. Một tháng, rồi hai tháng.

Này Ngự. Cháu bằng lòng theo hai bác vào Nam không. Chiếc tàu hai mồm. Những mồm núi đá Hạ Long. Con tàu như một thành phố nổi. Một người vợ lính để trên tàu, đưa con Việt - Mỹ. Bác chỉ vào rặng thông trong đất liền nói chỗ đó dân quân có súng dài. Những chiếc thuyền thúng bu quanh tàu bán nước ngọt, bán la ve, Những đứa trẻ trần truồng chờ đợi đồ hộp được ném xuống biển, nhào theo vớt lên. Yến tóc chải cao, kẹp bánh, học trường bà sơ. Thừa bác, cháu đã đủ sức tự lập. Tin Điện, Tiếng Chuông, Sài Gòn Mới. Bánh mì nóng giòn. Cà-rem cây. Như một cơn lốc. Cơn lốc hung bạo.

Nếu tôi ngủ được lúc này. Tiếng còi tập hợp, tiếng gọi tên, tiếng chửi thể tục tũ, tiếng cười giòn giã ôm chặt lấy đám binh sĩ ngoài sân. Nếu tôi ngủ được lúc này. Nhưng mí mắt khô cứng. Ngự vùng ngồi dậy. Có lưỡi rìu nào đẽo gọt xương

sợ. Có bàn tay nào kéo dài xương đầu ra như một trái bí.

Hai con mắt Hãn thao láo ở cửa sổ:

– Trung úy. Anh em tập hợp xong rồi...

5.

Ngự gật gật đầu, khật khưỡng đứng xuống đất. Nếu chàng ngủ được lúc này vẫn dễ chịu, khoan khoái hơn. Quýnh và Loan đã đợi sự trước cửa phòng khách. Bộ đồ rằn ri biến Loan thành một con nai nhỏ bé, xinh xắn. Quýnh nhìn chàng lo ngại:

– Trung úy có vẻ mệt quá. Hay...

Ngự cười cười, nhìn Loan, nói lảng đi:

– Đừng ngại gì nghe, chị cứ coi như

một cuộc du ngoạn trong rừng vậy..

Loan bối rối, chớp nhanh hàng mi, nói lí nhí trong cuống họng. Quýnh nhìn vợ rồi nhìn Ngự trĩu buồn. Hắn khẽ thở dài lặng lẽ bước về phía hàng quân. Ngự nói không nhìn Loan:

– Tôi... mong Loan được bình yên.

Loan ngập ngừng, định nói nhưng lại im lặng. Một giây xúc động thoáng qua mau. Ngự nhìn nhanh khuôn mặt yêu kiều của Loan lần chót, lăm lăm bước theo Quýnh. Chưa bao giờ chàng thấy những bước chân mình rã rời và tâm hồn mình vắng lạnh, cô đơn hiu hắt như đêm nay...

Người lính sau cùng đã lẫn vào bóng đêm. Đêm đen kịt không một vì sao. Đêm đen im lặng náo nức, đổ xuôi theo triền dốc.

Năm, rồi mười phút trôi qua, Tuổi nhìn đồng hồ, nói qua tiếng thở dài thoải mái:

– Hy vọng thoát rồi, Trung úy.

Ngự im lặng không đáp. Đêm đen, thật đen. Thung lũng rơi xuống thấp, thật thấp. 430 thước cao độ, mặt đá phẳng lì xanh rêu. Nhiều lắm địch cũng chỉ án ngữ dưới thung lũng khoảng một đại đội và một tiểu đội du kích địa phương. Nếu chúng muốn mở trận địa chiến, chờ đợi viện binh xuống để đón đánh, thêm một đại đội súng nặng và hai đại đội xung kích trên sườn 572 đối diện trại là cùng.

Ngự vẫn hy vọng địch không may may hay biết lệnh rời bỏ trại, Kỹ thuật đánh mau, đánh mạnh bắt chúng phải chia làm 2 cánh: một tràn vào quận, một tiến thẳng về trại chàng, Chúng sẽ tấn công ngay mặt chính Bắc để binh sĩ khỏi vất vả, mệt nhọc và tránh được cái bãi

mìn dài hơn trăm thước. skz 57 ly, 75 ly, súng cối, sơn pháo sẽ cày phá doanh trại trong khi tiền địch quân định ào ạt tiến vào. Giỏi lắm chàng đủ ngăn chặn được đợt xung phong đầu tiên...

Tươi lại nhìn xuống hai cây kim dạ quang. Giọng hẳn tươi tỉnh hơn:

– Tám giờ hai mươi lăm. Vẫn êm ru, Trung úy. Mình có thể rút lui được rồi.

Ngự gật gật đầu, quay sang Bed:

– Đại úy gặp được hậu cứ chưa?

Bed đưa ngón tay cái lên trời:

– Bảo đảm lắm. Năm phút sau khi mình xin oanh kích phi cơ sẽ tới ngay.

Ngự mỉm cười đắc ý, sự đắc ý ti tiện của những kẻ tạm thời yếu thế: Địch quá mạnh nhưng nhất định chàng không cho chúng chiếm trại một cách bình an.

Ngự đã mất trọn một tiểu đội tuần thám và bốn binh sĩ bị bắn sể. Giọng Ngự bình lặng:

– Tươi! Ông ra kiểm soát lần chót toán gài mìn coi. Rồi hỏi lại năm thằng tình nguyện còn đủ can đảm ở lại vớ tôi không. Lẹ lên.

Tươi dạ nhỏ, lao người. Ngự quay lại bảo Hiền, người binh sĩ mang máy, gọi các trung đội trưởng và tiểu đội trưởng tới. Hai phút sau mọi người đã tề tựu đông đủ. Dặn dò họ một vài điều cần thiết xong, Ngự ra lệnh cho trung đội I lên đường. Họ sẽ có nhiệm vụ bảo vệ cho mọi người nếu gặp trắc trở khi xuống tới bờ suối. Hai tiểu đội của trung đội còn lại tuốt theo triển dốc dò đường.

Trong trại còn vồn vện chín người, chín tên cảm tử, chín tên lính mà người thành phố gọi là anh hùng rơm.

Chai rượu Whisky cuối cùng của Bed được khai nắp chuyển tay mọi người. Chuyển sang tay Ngự lượt thứ hai, Bed cười hàm răng trắng bông:

– Anh có hay đánh bạc không? Tú Uyên.

– Hồi nhỏ tôi mê thú đen đỏ lắm. Nhưng ngày ở quân trường, kỳ lãnh lương đầu, tôi ngồi vào bàn phé thua tràn túi, nợ nần lung tung. Từ đó tôi cách luôn.

Bed nửa đùa, nửa thực:

– Anh không đánh bạc ăn tiền nữa, để cánh bạc bằng tính mạng. Tôi có ý nghĩ đó sau chín tháng sống bên anh.

Ngự nhún vai:

– Có lẽ vậy.

Giọng Bad trùng xuống, tâm sự:

– Tôi cũng thích đánh bạc như anh vậy. Xin ở lại trại một nhiệm kỳ nữa là một hành động rõ đại dưới mắt bạn bè tôi. Tôi đã có vợ và ba con. Vợ tôi người Đại Hà nên khó kiếm việc ở Mỹ.

Ngự cười cười:

– Nếu thế đáng lẽ anh nên chưa máu đỏ đen đi. Tôi còn độc thân, dễ xả láng hơn.

Chai rượu đầy đã vơi quá nửa. Bed giữ phần còn lại cho riêng Ngự và hẳn. Những giây phút chờ đợi nặng nề, những hớp rượu cháy nồng và những hơi thuốc ngọt lịm đưa hai người lại gần nhau hơn. Bed cố giấu tiếng thở dài bùi ngùi:

– Nếu tôi mất xác tại nơi này, chắc vợ tôi sẽ khổ lắm. Nàng yêu tôi vô cùng...

Ngự cười chua chát:

– Dù sao bên nước anh, vợ con những

từ sĩ còn được hưởng nhiều quyền lợi.
Nàng chỉ khổ sở về tinh thần Ngược lại...

– Vì thế anh không chịu lấy vợ?

– Đó chỉ là một lý do. Tôi mới được tin nàng đã lấy chồng.

– Chồng nàng cũng là lính như anh?

– Ừ!

Bed định nói một điều gì, nhưng lại im lặng hút thuốc. Ngự gạn hỏi:

– Anh có điều gì khó nói phải không Bed?

Bed quay sang nhìn Ngự, giọng chân thành:

– Tôi có ba việc muốn hỏi anh. Anh hứa trả lời tôi một cách thành thực chứ?

– Tôi hứa.

Bed nhập đề ngay:

– Việc thứ nhất là tại sao anh ở lại đây. Anh căm thù cộng sản hay anh thích làm người hùng?

Ngự cười nhẹ:

– Người hùng? Không có tôi. Căm thù cũng không đúng lắm. Lý do rõ rệt tôi nhìn thấy là bốn cái xác chết dưới suối và một tiểu đội tuần thám có đi không về. Thêm một lý do nữa: tôi không ưa cộng sản. Tôi thích sống, thềm sống cho tôi. Còn anh? Chẳng lẽ bài phé sắt anh định tố ngược ghé già?

Bed cười cười:

– Tôi ở lại... Vì anh. Tôi thích lối vừa uống rượu, vừa đánh giấc của anh.

– Việc thứ hai?

– Vì hắn đã giúp đỡ gia đình, con cái anh còn túng quẫn.

– Anh sẽ nghĩ sao? Còn việc thứ ba?

– Tôi đang tự hỏi có nên tìm hiểu không. Và tôi có xứng đáng để hỏi anh hay không.

Ngự vỗ vỗ lên lưng Bed:

– Cứ hỏi đi. Biết đâu vài phút nữa tôi hoặc anh sẽ chết. Tôi sống sẽ thắc mắc mà không hiểu còn nợ anh một vấn đề gì. Và nếu sống, anh sẽ phân vân, suy đoán vu vơ về điều bí ẩn của tôi.

– Chuyện này đi vào tình cảm riêng tư của anh.

– Cũng chẳng sao? Anh định hỏi về Giáng Kiều của tôi à. Tôi đã cho anh biết là nàng đi lấy chồng rồi.

– Vâng. Nhưng chồng nàng là thiếu úy Quynh phải không?

Thiếu úy Quynh. Thiếu úy Quynh.

Ngự gật gật đầu nói ừ, đúng thế như trong một giấc mơ, như một tội phạm đã chịu nhiều ngày tháng tra tấn nặng nề.

Bed thở dài:

– Tôi xin lỗi... thành thực xin lỗi đã khiến anh buồn. Tôi vẫn mong không phải vậy...

Ngự cười ngu ngơ. Thiếu úy Quỳnh. Thiếu úy Quỳnh là ai. Là thằng Quỳnh húc, người phụ tá đặc lực nhất của mày. Là người đã chiếm đoạt Loan của mày.

Giọng Bed ướm buồn:

– Anh giận tôi à, Ngự?

– Không.

– Tại sao bỗng dưng anh im lặng?

– Tôi phải nói gì bây giờ. Anh có chuyện nào hay hay nói tôi nghe. Bất cứ chuyện gì cũng được...

– Anh muốn nghe về mối tình của vợ chồng tôi không?

– Nó cũng buồn như chuyện tình của anh vậy...

– Thôi, đừng nói chuyện gì buồn...

Nhưng Bed vẫn tiếp tục kể. Ngự nghe Bed một cách hững hờ. Vì đầu óc Ngự đã hoàn toàn tê dại, không đủ tiếp nhận một hình ảnh, một tiếng nói nào. Câu chuyện tình của vợ chồng Bed bay bổng bên tai. Ngự ngầy ngật, ngầy ngật. Người vợ của Bed là tình nhân, là vợ bao; đúng hơn của một người bạn Bed. Ở lúc hấp hối trong vòng tay Bed, hẩn gửi gắm nàng cho Bed vì biết Bed cũng thầm yêu người tình của hẩn. Bed nhận lời. Và bây giờ nàng đã có ba con Đứa con thứ nhất mang dòng máu người bạn...

Nhưng nếu Quýnh chết, gửi gắm Loan cho chàng... và một thai nhi. Chắc

Ngự không đủ can đảm để nhận. Vì giữa chàng và Loan đã có thầy ma Quỳnh và một hình hài phôi thai đang lớn dần dần. Ngự không phải là một nhân vật tiểu thuyết. Chàng là một thằng lính đa vàng, được hè phố Sài Gòn nuôi dưỡng lớn khôn, nên cũng có đầy đủ những ổ gà, những đồng rác rưởi và bụi bặm trong hồn. Lương tâm, danh dự là những người mặc đồng phục cảnh sát. Nếu Quỳnh chết. Nếu hấn đụng giặc. Tính hấn liều lĩnh hay húc ẩu, chắc chắn sẽ nằm lại đánh đến cùng nếu ba, bốn binh sĩ thiệt mạng hay đổ máu. Hấn sẽ dẫn Loan chạy trốn. Nàng sẽ gặp lại Ngự. Nhưng gặp để làm gì. Khóc lóc, than van. Ngủ với nhau một vài lần.

Hay... Hay cái gì nữa đây. Ngự nhắm mắt lại. Đứng Ngự. Đứng nên nghĩ vậy. Tại sao mày không còn đủ say mơ trong trắng để chúc lành cho hai người. Mày đã dám hy sinh trong hành động, tại sao

mày còn lẫn quần với những ý tưởng nếu Quynh chết, nếu Quynh chết. Nhưng Ngự vẫn nghĩ, vẫn tưởng tượng đến những vết thương đỏ máu trên người Quynh, đến vòng tay mở rộng của Loan chờ đón chàng như vợ Dương ngày nào, ngày Ngự chân ướt, chân ráo về trình diện C. Mụ có cặp mắt lá dăm. Chỉ có cặp mắt lá dăm là điểm duy nhất đáng chú ý trên thân thể người thiếu phụ mười chín tuổi ấy. Phòng mụ đối diện với phòng Ngự. Mụ mặc áo sớ gấu, đầu quấn khăn tang. Trong phòng có thêm hai nhân vật nữa. Một người lính nước da đen đúa, nét mặt ngang bướng và một đứa bé gái chưa đầy năm, mù cả hai mắt. Người lính đưa mụ và đứa con tới phòng trọ vào buổi trưa. Giấc ngủ oi nồng, chồn vờn thương nhớ, thấp thoáng Loan, con mắt nai tơ, nụ cười bờ môi mọng đỏ, có hàm răng khênh trắng ngà của Ngự bị họ xua đuổi một cách đột ngột, đầy nuối tiếc. Người

lính cười nói ồn ào, hạc sách bồi phòng, bằng một giọng bẽ thế. Mụ mắng chửi đứa con gái đang ré lên khóc mãi không thôi. Buổi chiều, Ngự gặp họ dưới chân cầu thang. Có lẽ họ đưa nhau đi ăn cơm chiều, chàng nghĩ vậy. Ngự nhìn hai con mắt trắng dã của đứa bé gái trên tay mụ, nghĩ tới một thứ bệnh mà có thể chống mụ chữa không hết, truyền lại cho con.

Sáng hôm sau, mụ trả phòng thật sớm. Ngự gặp mặt và người lính lẫn quần trong căn cứ, chờ lấy sự vụ lệnh di chuyển. Nhưng thiếu mất đứa bé gái mù lòa. Mi mắt mụ sưng xúp chẳng hiểu vì nguyên do nào. Ngự chẳng bận tâm nhiều đến mụ, dù chàng thoáng lo ngại vu vơ với ý nghĩ biết đất một ngày nào đó Loan cũng sẽ quấn trên đầu một vòng khăn trắng, chiếc áo dài sẽ bị xổ gấu xuống và đứng lóng ngóng trong căn phòng đợi đó.

Ngự hỏi thế a, một nỗi buồn vô danh,

một nỗi chua xót tê dại trào dâng cuộn cuộn, khóa lấp đi cái hứng thú tham dự việc làm từ thiện. Những bước chân mệt mỏi, băng thuâng đưa Ngự ra đứng ngoài hành lang rực nắng. Đáng lẽ chàng không nên đến chỗ đó. Những thân thể gầy còm, lệnh hoạn. Những con mắt khẩn nài, van xin một nụ cười iu yếm, một lời nựng nịu trù mến. Những cánh mũi phập hồng đánh hơi, những cánh tay khảng khiu chờn vờn mời mọc và những nụ cười ngập ngừng trên vành môi nhợt nhạt... không. Đáng lẽ chàng không nên đến đó. Số phận của đàn con chàng đó, nếu chẳng may chàng được chinh chiến điểm danh và Loan cần tái giá. Người thiếu phụ quần khăn tang, nước da trắng nhợt nhạt, con mắt lá dăm.

Vài ngày sau nữa, Ngự được phân phối đi trại. Dư âm trận đánh nửa tháng trước còn bùi ngùi trong giọng kể các binh sĩ và những hố đạn mọc-chê

ngoài hàng rào cùng gần chục năm mộ còn thắm màu đất. Trong số những năm mộ này có một năm mộ được đánh dấu bằng một viên gạch khá lớn, viết nguệch ngoạc tên người xấu số: “Lê Dương, thọ 23 tuổi.” Một binh sĩ ngậm ngùi bảo tấm mộ chí này do bạn thằng Dương vừa khóc vừa viết hôm hạ huyết nó. Thằng ấy tên Khải. Nó đổi đi trại khác rồi...

Ngự cười cười ngu ngơ. Chàng gặp lại mẹ vợ Dương ra xa Ngự dần... Đám tưới ước hẹn ba năm không còn quyến rũ mê mẩn nữa. Ngự khẽ lúc lắc cái đầu. Sự im lặng của tôi đáng thương hay đáng trách. Cuộc sống cô độc, âm thầm của tôi đáng thương hay đáng trách. Loan. Loan thương yêu của anh. Phải chăng cũng vì thế tôi đủ bình thản cười, nói với em mỗi khi đối diện. Phải chăng vì thế tôi đã không oán trách em như Hân mong muốn, không đẩy Quỳnh đi tuần thám để chết thay Tá. Tôi mù tịt, mù tịt.

Tiếng Bed từ một cõi mù xa nào vọng lại:

– Ngự! Anh ngủ đó à?

Ngự mở mắt khi những ngón tay chuối mẩn của Bed đặt trên vai. Bed cười buồn:

– Tôi tưởng anh ngủ. Tại sao vẫn yên tĩnh lạ lùng vậy kia. Chín giờ thiếu mười rồi.

Ngự quay sang Xuyên, nói giọng ngái ngủ:

– Liên lạc được thằng Bravo không Xuyên?

– Dạ có. Tụi nó đang đợi mình ở điểm hẹn. Ông Quang Trung hỏi tại sao mình chưa rút lui cho sớm.

Bed rụt rè:

– Trung úy à!

– Hà...?

– Hay mình rút đi. Toán Bravo tới điểm hẹn an toàn được năm phút rồi.

Ngự liếm môi:

– Tôi ít khi bỏ cuộc lắm... Theo anh có nên cho thằng Bravo tới điểm hẹn thứ hai không? Mình đợi tới 10 giờ, nếu địch chưa tấn công, sẽ rút...

Bed chớp mắt bối rối. Rồi hần tặc lưỡi:

– Cũng được. Tôi cho Jen biết nghe.

– Ủ. Tôi cũng cho lệnh tụi nó luôn.

Xuyên và George vừa cho lệnh xong, năm sáu nháng lửa loé lên giữa vòm trời đen thẫm.

Ngự kéo Xuyên rạp xuống, hét lớn:

– Mọc! Nằm xuống!

Những tiếng nổ chuyển choáng không gian tiếp nối lời Ngự, rớt rào rào trên mái tôle, trước mặt, sau lưng mọi người. Ngự mỉm cười đắc ý, dù nhiều nháng lửa khác lóe lên, nhiều tiếng nổ khác đang tiếp tục đập vỡ vụn bầu trời.

Chàng chụp lấy cần micro hét lớn:

– Bình tĩnh! Mọi người hãy bình tĩnh! Về vị trí phòng thủ. Tắt đèn đi.

Ngọn poa-nha sáng bóng trên tay Bed chặt mạnh xuống. Ánh đèn bị nhúng chìm vào bóng đêm đột ngột. Thêm một nhát dao nữa chặt đứt ống cao su dẫn sáng, chiếc máy phát điện khạc khừ rồi tắt hẳn. Vỡ kịch vẫn được tiếp diễn một cách trơn tru. Sáu cái miệng của các binh sĩ ơ ời gọi nhau. Ngự ra lệnh tiếp cho mấy căn doanh trại không một bóng người:

– Lệnh tôi. Trại trưởng ra lệnh. Anh

em không được nổ súng trước khi có lệnh tập thể. Báo cáo ngay khi thấy địch xuất hiện.

Chàng đặt cần micro xuống, mỉm cười với Bed. Đã bắt đầu có tiếng nổ của đủ loại vũ khí cá nhân phía chính Bắc. Hai người xạ thủ 60 lấu tấu:

– Bắn chứ, Trung úy?

– Bắn đi!

Phụt! Phụt! Tiếng đê-pa của hai khẩu súng cối ngọt ngào, nồng nàn như những ly Whisky sec. Bed nói qua tiếng cười khúc khích:

– Tụi nó sẽ chửi nhau rùm trời cho coi. Không có gì tức bằng cảnh bị quân bạn bắn trúng mình, phải không, Tú Uyên.

Đã có những tiếng mìn nổ dữ dội xen lẫn trong hàng ngàn tiếng hô xung

phong trùng điệp. Chắc địch đã tới sát bãi mìn. Ngự vội nói nhanh:

– Đại liên chuẩn bị! Nhắm hướng tay mặt cho tao. Hà hà... Tụi mày thấy sướng không. Chín thằng giết hàng trăm mạng Việt Cộng mà chẳng mất một sợi lông...

Cả tám cái miệng cùng cất lên những tiếng cười khoái trá, tiếng cười lồng lộng trong hồn, hùng hực trong mạch máu. Ngự chợt ngừng cười. Hàng chục cái bóng đen vừa nổi lên trên lưng đồi trọc sát hàng rào cuối cùng. Chúng sẽ chết vì bãi mìn chi chít giữa sân. Nhưng phải đồn ngã chúng trước.

Ngón tay chàng đặt trên cò súng, sửa lại thế nằm cho thoải mái. Rồi, sau khi gạt đầu đồng lõa với Bed, và sau khi nhắc lại khẩu lệnh cho Xuyên gọi máy về hậu cứ xin phi cơ lên oanh tạc. Ngự hét lớn:

– Bắn!

Hai khẩu đại liên vang lên giòn giã. Rồi đến hai khẩu khác. Tiếng hô xung phong, tiếng súng cá nhân địch đã dâng lên gần, thật gần. Chưa bao giờ và suốt đời chín người chắc ít có dịp được nghe lại cái thể khối âm thanh hỗn loạn, rờn rợn tử khí, sồn lạnh gai ốc ấy — những thanh âm của chết chóc, đặc sệt kinh hoàng, lạnh lạnh man rợ — những thanh âm chỉ có bấy thú người trong cơn điên cuồng tàn sát nhau mới có thể tạo dựng nên được.

Đã có những tiếng nổ ở bãi mìn giữa sân và tiếng thét khủng khiếp của hàng chục tên bắt đặc kỳ tử. Chết giữa nơi này chắc không thể mượn hai chữ số kiếp để bào chữa, để an ủi thân nhân được.

Ở gần cuối thùng đạn thứ tư, Bed nói lớn:

– Phi cơ lên rồi!

Ngự quét trơn bằng đạn, ra lệnh cho mọi người rút lui. Chỉ cần năm sáu bước nhảy vọt, chàng và Bed đã tới sát triền núi. Xuyên, Goerges rồi bốn binh sĩ khác cũng tới nơi an toàn. Ngay lúc Ngự sắp sửa lộn người tạm biến thành một khúc gỗ lăn xuống thung lũng tối đen, một tiếng rú đau đớn vang lên. Tiếng rú của người lính thứ năm. Ngự và một binh sĩ khác lao vụt lại phía hắn. Một viên đạn trở đúng giữa trán người lính trẻ xấu số. Hơi thở hắn tắt lịm dù da thịt còn nóng hổi, phập phồng như một thai nhi trong bụng mẹ.

Ngự chẳng biết làm gì hơn là giật mạnh chiếc thẻ bài trên cổ hắn, rồi cùng bảy kẻ sống sót tuột nhanh xuống thung lũng, mặc cho lũ người đang lên cơn điên và những tiếng nổ kêu gọi chết chóc đang gào réo hỗn loạn trên đầu.

Xuống tới bờ suối, Ngự và mọi người

một muốn ngắt đi. Nhưng không ai đủ can đảm để nằm lại nghỉ ngơi, dù chỉ một giây ngắn ngủi. Họ chạy, chạy mãi, chạy mãi. Nhiều người té chúi về phía trước vì một rễ cây, một mô đá ẩn giấu trong bóng đêm. Nhưng họ lại chồm dậy, lao mình về phía trước. Lao mình vào đêm đen, dù ở đó cũng còn nhiều bất trắc, dù ở đó biết đâu cũng không có những họng súng, những con mắt thao láo chờ đợi. Nhưng điều đó không cần nghĩ tới, không cần nghĩ tới. Chỉ cần trốn chạy lũ người lên cơn điên, chỉ cần trốn chạy thể khối âm thanh chết chóc vụn vỡ phía sau lưng, ở trên cao kia, trên đỉnh đồi 430, trong doanh trại Ngự, nơi chàng đã sống mười lăm ngày tủi buồn, mười lăm ngày thần kinh căng thẳng như một sợi dây đàn...

6.

Xợ cứa cầm đầu chạy mãi, mặc hơi thở tắc nghẹn dần ở cuồn họng, mặc hai chân đã thoát khỏi sự kiểm soát của lý trí. Những bước chân thành thịch phía sau lưng của Bed của Xuyên, của Goerge và bốn thuộc hạ khác cũng dồn dập, tắc nghẹn như hơi thở họ, như hồi trống pháp trường lúc người đao thủ phủ khoa tít ngọn đao đi một đường quyền hoa mỹ, chuẩn bị hạ xuống cần cổ phạm nhân những nhát đao thật ngọt, ngọt lịm...

Ngự cú chạy mãi, chạy mãi. Mắt hoa dần, hoa dần. Những đốm sáng pháo bông lập lòe trước mắt chàng. Những tiếng trống bập bùng bên tai. Hình như có tiếng động vượt bức tường âm thanh của nhiều chiếc phi cơ phản lực và tiếng nổ rùng mình đất đai, tiếng nổ của những cơn địa chấn phía sau.

Bỗng dưng, trán Ngự đập vào một vật gì đen nhờ, thô cứng. Chàng thét lên hốt hoảng, đau đớn. Người co rúm như một con tôm luộc. Đau đớn, rã rời tận cùng. Những vòng xoáy ngũ sắc của một con ốc biển nào cuốn hút chàng lên cao rồi buông rơi xuống. Chàng thiếp đi với những tiếng nổ, với Loan. với Hãn, với Quỳnh, với rất nhiều hình ảnh trôi lênh bênh, lênh bênh...

* * *

Đẻ cười lạnh lạnh cúi xuống vuốt tóc Ngự, vỗ về chú hư lắm nhé, Đẻ giận

rồi đấy. Đi ra tỉnh học mà khóc nổi gì. Đẻ ngồi khom xuống, ôm chặt Ngự vào lòng. Nước mắt Ngự thấm ướt bờ mi gầy guộc của Đẻ – Con không đi học nữa đâu. Con muốn ở nhà với Đẻ cơ – Ngoan nào, chóng ngoan nào. Con trai mà khóc xấu lắm. Thầy dặn gì con còn nhớ không. “Anh hùng lưu huyết bất lưu lệ”. “Nhân bất học, bất tri lý”. Chóng ngoan đi Ngự. Ủ, thế. Lau nước mắt đi. Đẻ cũng nhớ chú lắm, thương chú lắm. Nhưng Đẻ muốn chú học hành cho nên người, làm rạng rỡ Thầy Đẻ. Đẻ dìu Ngự xuống thuyền. Chiếc sào tre đầy bùn được chống vào bờ. Con thuyền tròn trĩnh trôi ra giữa dòng. Vạt áo tứ thân Đẻ phất phơ trong gió. Vóc người gầy guộc, nhỏ nhắn của Đẻ thắm lại dưới nắng chiều màu lá bàng khô. Đẻ gục đầu xuống, lấy vạt áo chấm nước mắt. Một tay Đẻ vẫn đưa lên cao vời vầy, tiễn đưa đứa con trai yêu dấu nhất đời Đẻ ra đi. Ngự òa khóc.

Nước mắt mằn mằn ở mép. Chàng gào lên, dẩy dựa trên khoang thuyền. Đẻ! Đẻ! Con không muốn đi học nữa! Con muốn ở nhà với Đẻ! Con thích chăn trâu, cấy ruộng hơn làm ông này, ông nọ. Bác ôm chặt Ngự vào lòng. Giọng bác ướt nước mắt. Đừng con, đừng con, Ngự. Ở đời không có học nhục lắm cháu ơi. Sợ bác nứt một vết dài bê bết máu. Cái chân gãy đỏ lôm ngo ngoe những ngón dập nát. Cánh tay gãy vụn đưa ly rượu lên môi. Bác cười khà khà nếu Bắc tiến, bác cháu mình sẽ cùng hàng ngũ. Ông già gân. Ông già gân. Mắt bác đỏ hoe. Nước mắt chảy thành hàng, nhỏ giọt thánh thót. Thằng tài xế mắt trắng dã, tóc xoắn tít, hơi thở nồng nặc mùi rượu. Chiếc xe vận tải mười hai bánh lão đảo giữa đường, lạng một đường cánh cung có điểm uốn là cặp mắt trợn trừng và thân thể gãy nát của bác. Ngự hét lên chết tôi rồi. Cặp mắt tên tài xế trợn trừng, ngóc đầu nhìn Ngự.

Còn Chắt, Duyên. Không, đúng Loan. Loan vùng bỏ chạy vào vùng sương mù. Tên tài xế biến thành Quynh. Lưỡi họ dài ra, dài ra quấn lấy nhau như hai con rắn. Hai người phá lên cười, tiếng cười chói chang màng óc. Ngự hét lớn. Loan. Loan. Anh thù ghét em. Loan đặt tay lên trán Ngự mơn trớn. Bàn tay mát lạnh. Nàng bảo anh sốt đấy mà. Uống thuốc đi anh. Để âu yếm nhìn Ngự và Loan. Giọng Loan thật hiền, thật lễ phép.

– Thừa Để, chúng con yêu nhau.

Để cười độ lượng. Ủ, các con xứng đôi lắm. Con hãy cho Để những đứa cháu nội xinh đẹp, bụ bẫm như anh ấy ngày xưa. Ngày mẹ sinh anh ấy, nhà mình được toàn những điều may mắn. Ngự lúc lắc cái đầu. Nó nói láo. Nó không yêu con. Nó là đồ phản bội. Nước mắt Ngự ràn rụa. Loan bó gối khóc sùi sụt.

Ngự vuốt tóc Loan, giọng trĩu buồn. Anh kể cho Loan nghe chuyện này. Một chuyện buồn lắm, buồn thật buồn: “Một hôm anh vào viện mồ côi. Ở đó anh gặp hai con mắt mù lòa, cái mũi nghếch lên đánh hơi, hai bàn tay nhỏ nhắn hướng về phía anh tìm tòi hơi hướng người bố. Mẹ nó đã theo tình nhân sau cái chết của bố nó, bảy tám ngày. Anh khô cằn dần trong những ám ảnh ấy. Anh muốn thử thách em. Vì thế không một lá thư thăm hỏi, không một tin tức gửi về. Dù anh yêu em trong tội cùng yêu thương. Dù anh nhớ em vời vợi gọi thầm tên em mỗi đêm, gọi nhớ đến em cả những lúc ghi xiết những đứa con gái làm tiền trong vòng tay. Anh yêu em, Anh yêu em. Loan cười gần đứng dậy. Nàng quắc mắt nhìn Ngự nói, anh tầm thường lắm. Tôi yêu Quynh. Tôi sẽ lấy Quynh. Nàng mặc áo voile trắng, đầu đội vương miện tay đeo găng trắng, chạy ra ngoài cửa. Quynh

mặc complet đen, tươi cười đón nàng ở đó. Ngôn ngữ tắc nghẹn trong cuống họng Ngự khi chàng gào lên được những tiếng Loan, Loan đừng bỏ anh, đoàn xe hoa đã xuất hút ở cuối đường. Hân cười khẳng khặc nói nó chỉ là một con điếm, một con điếm...

Những tấm tã dơ bẩn. Những thân thể gầy còm èo uột. Những con mắt thèm khát. Những nụ cười ngờ nghệch, méo mó. Những cánh mũi phập phồng...

Thân thể Ngự tròn trành, nhấp nhô. Những cảm giác thức buốt triền miên. Những giấc ngủ uốn lượn. Những lần thức giấc ngắn ngủi, mơ màng. Những giấc mơ vỡ vụn, la hét giãy giụa.

Nhiều mũi thuốc khoẻ và an thần giúp Ngự tỉnh táo dần. Sang sáng ngày thứ hai, Ngự bình tỉnh với cơn say sóng của chuyến tàu khởi hành từ Hạ Long đưa chàng tới vùng biển Đà Nẵng. Loan

ngồi thật sát bên chàng. Khuôn mặt quắt héo của Loan rạn rở hẳn lên. Nàng không ngăn được xúc động, nước mắt mừng vui chảy ràn rụa trên gò má xanh xao:

– Anh! Anh tỉnh rồi ư?

Ngự chớp chớp bờ mi vì một giọt nắng, rơi qua kẽ lá nhỏ xuống đuôi mắt. Bàn tay chàng chồn vờn tìm tay Loan. Bờ môi chàng nứt nẻ, khô cứng, Ngự thều thào:

– Nước! Cho tôi xin miếng nước... khát quá...

Loan vụng về lau những giọt nước mắt lóng lánh trên gò má. Nàng ngập ngừng, rồi đứng lên, cất tiếng gọi Hãn:

– Chú Hãn! Chú Hãn! Trung úy tỉnh rồi nè!

Hãn reo lên như một đứa trẻ được

quà chợ. Tiếng reo mừng vui của Hãn đưa cơn nhức buốt xông thẳng lên giữa đỉnh đầu, đẩy Ngự trôi ngược xuống một triền dốc. Ngự nhắm mắt lại thở hỗn hển. Cơn khát cháy bỏng kéo lên vây hãm, xoáy cuốn chàng vào những thèm muốn nhỏ mọn. Nước. Chỉ cần nước lúc này. Ngự rên rỉ đòi nước với tất cả những cái bóng đen nhờ nhờ đang chạy tới vây quanh chàng.

Một miếng bông gòn thấm nước được Hãn lướt nhanh trên bờ môi nứt nẻ của Ngự. Lớp sương mù trong đáy mắt chàng tan loãng dần. Hãn cúi xuống thật sát với những mụn trứng cá thâm sì, với những sợi râu đen nhánh cứng ngắt, Xuân gục gặc đầu đắc ý. Bed rạng rỡ cười nói luôn miệng với Goerges và Brown. Không có mặt Tươi và Jen. Mọi người cười cười, nói lảng đi, Ngự hỏi Quýnh, Bed đưa tay lên niệng làm loa gọi Thiếu úy Quýnh! Thiếu úy Quýnh! Quýnh nắm tay Loan

chạy tới, Ngự khẽ nhú mào, lục lợi trí nhớ. Chỉ có một tấm màn ảnh trắng bóc và những nét vẽ phóng bút mờ nhạt. Quỳnh lắc đầu nhìn Ngự, giọng cười mở:

– Xin lỗi Trung úy. Nhà tôi chạy tới báo tin Trung úy đã tỉnh, tôi mới bỏ chạy về đây được. Đang lo sắp xếp cho tụi em phòng thủ,

Quỳnh kéo Loan ngồi xuống bên Ngự, Quỳnh liền thoáng:

– Ông thiếp đi gần hai ngày rồi đó. Nói mê sảng luôn miệng à. Kể ông cũng chịu đựng giỏi ác. Bị một tảng đá nhọn hoắt đâm vào trán, lại thêm một mảnh đạn ở tay trái mà đã tỉnh được rồi: Tôi phải biệt phái nhà tôi làm nữ trợ tá chăm sóc cho ông, sợ ông vùng vẫy rớt xuống đất tịch luôn.

Ngự lặng nhìn Loan. Nàng nhìn chàng không giấu diếm. Ánh mắt trêu

buồn và thương sót của một người thân trong gia đình, của một cô em gái. Cơn bão trong vịnh đã lắng xuống. Chỉ còn có thể. Một người thân. Một cô em gái: Ngự chột hiểu cùng một lúc với cảm giác tê dại nhói buốt ở đỉnh đầu. Cổ kềm giữ tiếng kêu đau đớn, chàng nhăn nhó bảo Xuân:

– Xuân. Ông chích cho tôi một mũi an thần và một mũi thuốc khỏe nữa. Mau lên.

Xuân nhìn Ngự, nhìn Quỳnh bối rồi, Ngự trừng mắt:

– Nghe tôi nói không?

Xuân cười cầu hòa:

– Tôi mới chích cho Trung úy nửa tiếng trước.

– Ông nghe lệnh tôi rõ không? Tôi lập lại: Lệnh!

Xuân nhăn nhó đứng lên. Hãn cố gắng bào chữa:

– Dạ... Tôi sẽ chích... Nhưng...

Lại có một cây đinh mười phân đóng sâu giữa đỉnh đầu chàng. Ngự nhắm mắt lại, nghiêng chặt hàm răng với cảm tưởng lớp men trên mặt răng sắp vỡ vụn thành cám, Hãn xen vào:

– Trung úy ra lệnh, Trung sĩ cứ tuân lời đi... Đừng để ông giận, bệnh nặng thêm.

Các binh sĩ tản mác dần. Chỉ còn Hãn, Bed, Brown, Goerges, Quynh và Loan ngồi bên Ngự. Hãn cười hể hể:

– Tội nó đông như kiến cỏ, Trung úy. Nghĩ lại em còn rùng mình luôn.

– Ông TƯƠI đâu?

Hãn liếc nhanh Quynh, khẽ cúi đầu thở dài:

– Chết rồi, Trung úy.

– Chết? Hồi nào?

– Dạ, tối hôm kia. Ông ấy hộ tống Trung úy. Dọc đường đụng cỡ đại đội tụi nó. May, Thiếu úy Quỳnh quay lại giải cứu kịp. Nhưng ông TƯƠI bị nặng quá. Nguyên một băng trung liên, Trung úy...

Xuân đã trở lại với chiếc túi dết kẻ thập tự đỏ. Một mũi Atropine và thuốc khỏe giúp Ngự tỉnh táo hơn. Chàng ra hiệu cho Hãn đỡ mình ngồi dậy. Xuân chỉ biết lắc đầu nhìn Ngự. Có những vòng quay mỗi lúc một gia tăng tốc độ cuốn tròn trong đầu, khiến Ngự phải đưa bàn tay nguyên vẹn lên bóp bóp hai thái dương. Loan buột miệng:

– Sao anh không nằm nghỉ cho khỏe đã!

Tiếng anh buột miệng đầy triu mến

của Loan khiến Ngự ngơ ngác, ngược nhìn nàng. Có lẽ Loan cũng đã nhận ra tiếng xưng hô ấy quá gần gũi. Thoáng trong đáy mắt Loan một nụ cười bướng bỉnh.

– Anh... — nàng nhấn mạnh ở tiếng anh một cách cố ý – còn một mà.

Ngự cười buồn:

– Cám ơn chị. Tôi có thể đi đứng như thường được rồi.

Chàng quay sang Quýnh, định hỏi hần về số binh sĩ bị tử thương, vừa bắt gặp Quýnh đang cố gắng che giấu sự khó chịu. Từng tiếng nói Ngự rơi xuống một khoảng không trống vắng, chao lượn lạc lõng:

– Mình mất bao nhiêu, Quýnh?

– Tổng cộng 4 mạng, chưa kể Trung úy và 3 người nữa bị thương nhẹ.

- Cậu liên lạc được với C. chưa?
- Dạ, chưa. Máy bị thấm nước. Trung úy.
- Còn hệ thống của Bed?
- Cũng bài chòi lắm, Trung úy, Lúc mất, lúc còn.

Ngự gật gật đầu:

- Được rồi. Cậu chạy đi lấy cho tôi mượn sổ bản đồ coi. Tôi cũng muốn nói chuyện riêng với Đại úy Bed một chút.

Quýnh kéo Loan đứng dậy, bước về phía chiếc máy truyền tin. Hãn khẽ lắc đầu trù mẩn nhìn theo Loan, nói:

- Bà ấy quả thật khác người, Trung úy.
- Khác người? Mà nói gì vậy?
- Khi cứu được Trung úy tới điểm

hẹn thứ hai, tưởng Trung úy khó thoát, bả khóc như mưa, như gió. Bả nói thẳng với Thiếu úy Quýnh rằng chính Trung úy là hôn thê của bả. Trung úy đã chịu hy sinh cho bả và Thiếu úy Quýnh sống. Tội ông Quýnh ghê, Trung úy. Ông chết cứng như tượng đá, ngo ngác hết nhìn Trung úy lại nhìn vợ. Cuối cùng hai người cùng thỏa thuận để bả sẵn sóc Trung úy cho tới khi chết hoặc cứu tỉnh được.

Ngự ngắt lời Hãn:

- Mà còn thuốc không?
- Em nhét trong ba lô. Để em chạy đi lấy...
- Thôi... Chàng quay sang Bed. Đại úy, cho xin một liều thuốc. Bed mời một liều thuốc, gài lên môi Ngự.

Hãn cười hóm hỉnh:

– Chắc Hãn đang kể chuyện bà Thiếu úy Quỳnh?

Ngự gật gật đầu, cười méo mó. Bed nheo mắt nhìn Ngự trêu chọc:

– Không có người lính bị thương nào được hạnh phúc như anh. Nhưng... lỗi trả ân của đàn bà có vẻ tinh toán quá.

Ngự chỉ biết cười trừ. Kéo một hơi thuốc thật dài, Ngự hỏi lảng đi:

– Tình hình ra sao, Bed?

Vẻ cười cợt của Bed mất hút dần: Hãn chớp chớp mắt theo thói quen mỗi lần cần vận dụng khả năng suy đoán:

– Theo tôi, mình chưa thoát khỏi tay bọn V. C. May mắn lắm cũng phải hai ngày nữa mới gặp được các đơn vị hành quân.

Bed khẽ thở dài, xoa xoa những sợi

râu óng ánh trên má trên cằm. Ngự bập bập những hơi thuốc ngán, khế nhịu mảy, hời qua hơi thở khói:

– Anh mất liên lạc với C, hồi nào.

– Từ 8 giờ tối hôm qua... Vì thế tôi ngại mình ăn bom quá. Đây là chưa kể các toán quân V. C. Sợ lúc về, mình chẳng còn bao nhiêu.

Quỳnh đã trở lại với bao bản đồ trên tay. Ngự quay vang Hãn, bảo hãn:

– Anh đói bụng quá. Chú kiểm cái gì ăn lót lòng đi. À mấy giờ rồi Bed?

– Chín giờ – Bed trả lời:

Ngự ngược nhìn Hãn, tiếp:

– Chú chạy đến gặp Trung sĩ Minh, bảo lệnh tôi cho anh em ăn uống trong vòng một giờ nữa. Đúng 10 giờ mình lên đường.

– Gì nữa không Trung úy?

– Bảo Trung sĩ Xuân lo chăm sóc những người bị thương. Thằng nào nặng quá chích thuốc mê hay cho uống thuốc ngủ luôn. Nhớ pha cho anh một ca cà phê.

Hãn cười tươi tắn, hớn hở bước đi. Ngự cũng mỉm cười triu mến nhìn theo người lính thân cận, trung thành nhất. Những bước chân tung tăng của Hãn cho Ngự đoán biết hãn đang chìm ngập trong niềm vui bao la. Niềm vui thấy chàng đã tỉnh táo, khỏe mạnh hơn.

Hãn dừng lại ở một gốc cây để lớn tiếng cười nói với Loan, nhờ Loan sửa soạn món ăn. Rồi những bước chân sẽ đồng đưa hãn nhẩy nhót về phía bờ suối, và khuất sau những bụi cây um tùm.

Quỳnh đã trải rộng tấm bản đồ trước mắt Ngự. Hãn dùng đầu cây bút chì mờ,

vạch một vòng tròn ngay sát bờ suối, nói:

– Có lẽ mình ở đây Trung úy.

– Nghĩa là mới rời trại được khoảng 10 cây số?

– Vâng. Cũng độ chừng vậy thôi.

Ngự quay sang Bed:

– Anh nghĩ sao, Bed?

– Có lẽ đúng, Trung úy.

– Tí nữa tôi sẽ “chek” lại. Nếu ở đây mình lội xuống phía Nam khoảng 2 cây số nữa sẽ gặp một con đường mòn. Gặp đường mòn thì đỡ. Bằng không mò mẫm hơi cực à... Tí nữa cậu bảo thằng Xuyên ráng sửa lại máy móc đi. Chắc cục thạch anh bị thấm nước chứ gì.

Quỳnh hơi cúi đầu xuống, vung vẩy cây bút chì giữa kẽ tay:

– Thằng Xuyên chết rồi, Trung úy.

– Còn thằng Chấn?

– Cũng tịch luôn. Mình chẳng có thằng nào làm máy ra hồn cả. Toàn dân tập sự không.

Ngự thở hắt ra:

– Vậy đập mẹ nó máy đi cho rồi...

Quỳnh im lặng mỗi thuốc. Ngự quay sang Bed hỏi:

– Anh có ai sửa máy truyền tin giỏi không?

– Có.

– Ai?

– Thằng Wade. Vì thế tôi cũng chịu bó tay.

Ngự thở dài chán nản. Không có máy truyền tin khác nào một thằng mù..

Nhưng chàng chợt reo lên một tiếng nhỏ nhỏ sật gù:

– Tôi nhớ ra rồi. Trung đội 2 có thằng Bát trước ở Quân cụ. Nghe nói nó chữa súng giỏi lắm. Hy vọng nó chữa được máy truyền tin.

– Thằng Bát à, Trung úy? Hình như nó chết hay bị thương gì đó .Để tôi gọi một thằng em sai nó đi kiểm thằng nhỏ ấy coi.

Quỳnh về oải bước đi. Ít phút sau xắn quay lại, mặt mũi tươi tỉnh hơn:

– Nó bị thương nhẹ ở tay thôi, Trung úy. Nó bảo chưa chắc sửa được vì thiếu dụng cụ nhưng sẽ cố gắng.

Quỳnh vừa ngồi xuống, Loan và Hãn đã lóng cồng mang cà phê và các món ăn tới. Ngự chỉ nhăm nháp qua loa trong khi Hãn và Loan cười nói thật hồn nhiên:

Trong bộ đồ rằn ri của một binh sĩ nhỏ bé nhất trại cho mượn, Loan như một con mèo nhỏ. Tiếng cười pha lê của Loan gợi nhớ lại những bữa cơm thân mật ở nhà nàng. Nhưng lúc này ... Đã khác rồi. Ngự không còn là hào quang rực rỡ ánh mắt Loan nữa. Quýnh cũng vậy. Ngự chỉ còn là ánh trăng thượng tuần vàng vọt. Và Quýnh là nắng chiều...

Ngự chệnh choáng đứng lên, ra hiệu cho Hân bước theo khi hân vừa ăn xong. Loan vẫn chăm sóc Ngự bằng giọng nói một cô em gái:

– Anh đi đâu vậy? Cần chuyện gì để nhà em thay thế cho.

Ngự cười nụ:

– Thôi cảm ơn.

Quýnh đỡ lời vợ:

– Trung úy còn mệt mà...

Ngự vịn vai Hãn, lặng lẽ bỏ đi. Đã hai ngày không đặt chân xuống đất những bước chân chàng nhẹ hẫng, bông bênh trên những xác lá khô mục, còn ẩm ướt hơi sương. Nắng đã lên khá cao, nhấp nháy trên các tàu lá xanh thẫm. Được khoảng chục thước, Ngự phải dừng lại để thở và lần trốn cảm giác chóng mặt.

Giọng Hãn đầy lo lắng:

– Trung úy mệt hả: Hay Trung úy trở lại chỗ cũ nghỉ đi. Cần gì, em đi cũng được. Mặt Trung úy tái mét rồi kìa..

Ngự cố kềm giữ, chống trả với cơn đau nhức vừa ào ạt tràn lên, bảo Hãn qua kê răng nghiền chặt:

– Chú kiểm cho anh một cây gậy. À, còn dây súng nữa.

Hãn chỉ về phía gốc cây trước mặt, nhần nhó:

– Em để tất cả đồ đạc ở chỗ Trung sĩ Xuân. Nhưng, thôi Trung úy. Ông ngồi nghỉ cho khỏi đã.

Ngự thoáng bức dọc. Chàng nói qua hơi thở dốc:

– Tao đâu phải con nít mà dễ dàng hoài vậy. Mình cũng lại đó, nhân tiện tao xem máy móc ra sao.

Nhưng phải đợi cơn đau nhức đã bay qua, Ngự mới mệt nhọc vịn vai Hãn bước đến gốc cây có Xuân và năm sáu binh sĩ đang ngồi vây quanh mấy hộp thức ăn vỏ ngoài nám đen khói. Những tiếng cười, tiếng mời cơm vang lên rộn rã. Xuân cười hiền:

– Trung úy đi vậy đâu được. Ông ngồi xuống đây nghỉ đi. Cử động nhiều miệng vết thương khó lành lắm.

Ngự chỉ chỉ vào cánh tay trái, ngoảnh

về phía Bát và ba binh sĩ khác đang cầm củi với chiếc máy truyền tin ở góc cây gần đó, nói với Xuân:

– Ông làm cho tôi sợi dây đeo coi. Cánh tay nhức quá.

Đợi Xuân băng xong, và Hãn vừa giúp chàng thắt nốt sợi dây da vào đùi, Ngự và Hãn bước sang chỗ Bát. Ba người mãi mê làm việc không ngược lên nhìn. Nghe tiếng chân dẫm trên lá, Bát hỏi:

– Thằng nào đó? Chạy lại thưa với Trung úy là có hy vọng rồi. Khoảng 2 phút nữa có thể liên lạc phong phong.

Hãn đá nhẹ vào người hãn. Bát cau có quay lại. Hai tiếng “Đ. m...” vừa thoát ra khỏi miệng chợt đông đặc trên hai vành môi uốn tròn của Bát.

Hãn vội đứng lên, đưa tay chào kính cẩn, lắp bắp:

– Em xin lỗi Trung úy...

Ngự cười cười, vẫy tay ra hiệu cho hấn tiếp tục công việc. Bát ngượng nghịu ngồi xuống, loay hoay với mấy con ốc, giọng khê khà:

– Thằng nào đánh rớt máy đây mà, Trung úy. Em mò mãi mới tìm ra bệnh nó. Nhưng kẹt lắm, Trung úy. Chỉ nói chuyện trong vòng 5, 10 phút được thôi. Mở máy lâu quá, nghe nhưng phát không được.

Ngự khích lệ hấn:

– Ờ, miễn gọi được ở nhà là tốt. Lát nữa tôi sẽ quay lại.

– Dạ, Trung úy cứ yên tâm.

Thấy Ngự và Hấn định bước đi, hấn bỏ cả đồ nghề, đứng phắt dậy, hô thật lớn:

– Nghiêm!

Rồi, hắn xoay người theo đúng cơ bản thao diễn, đưa tay chào kính. Chỉ tội cho chú binh sĩ đứng lom khom, nghiêm chẳng ra nghiêm, ngổn chẳng ra ngổn.

Ngự và Hãn lắc đầu nhìn nhau mỉm cười. Tiếng Bát giọng kẻ cả dạy bảo hai tên hiệu thính viên, vừa được đặt dưới quyền “xài xê” của hắn, đuổi theo Ngự và Hãn.

– Tội mấy hết quá. Luật nhà binh khi đơn vị trưởng tới, ai trông thấy trước phải đưa tay chào, miệng hô phắc. Khi ổng bước đi người lớn lon nhất phải hô nghiêm. Gặp ông này để chú thử đựng ông Thiếu úy Đại Đội Trưởng tao ở Quang Trung coi. A lê! Năm chục cái lộn mèo.

Ngự mang nụ cười tươi tắn đi một vòng quanh các vị trí phòng thủ. Ngự gật gù với ý nghĩ Quýnh đã có vẻ đủ khả

năng để giữ chức vị Đại đội trưởng. Nếu giữa Ngự và Quýnh không có Loan... Ngự lúc lắc cái đầu theo thói quen để nhả mặt với cảm giác nhức nhối tê dại. Chàng phải đưa tay nắn ngoài lớp băng hồi lâu mới tỉnh táo đôi chút.

Hai người dừng lại uống cà phê với Minh, người Trung đội trưởng Trung đội vừa được cắt cử làm thường vụ Đại Đội. Sau một vài câu chuyện phiếm, Ngự ân cần dặn dò Minh về cách di chuyển Đại Đội. Minh sẽ cùng Trung đội 1 và Trung đội 4 đi sát bờ suối. Còn Ngự chỉ huy toán đi bên trái hẻm. Ngự nhấn mạnh:

– Mặt cậu nặng lắm đó. Thỉnh thoảng Thiếu úy Quýnh sẽ tạt sang giúp đỡ cậu. Nhớ đừng có đi hàng một mà chết sớm. Chọn lấy ít thằng khinh binh khỏe mạnh cho tụi nó dẫn đường. Có gì khả nghi báo tôi biết ngay. Lát nữa sai sắp nhỏ đưa lên cho tôi hai chiếc máy PRC .6. Tôi sẽ

trực tiếp điều khiển sau.

Minh ngáp ngừng:

– Trung úy... đã khỏe hẳn chưa? Anh em... còn phải nương dựa vào Trung úy nhiều...

Ngự cố tạo cho giọng cười mình vẻ ngạo nghễ, bất cần thường ngày, vịn vai Hãn đứng lên:

– Tôi ghét mấy cậu ghê. Cha nội nào cũng hỏi tôi vậy không à.

Minh cười cười đứng lên theo Ngự. Hãn nhìn đồng hồ:

– Chín rưỡi rồi. Khoảng 10 giờ thiếu 15 cho các toan tiền đồn về chưa. Trung úy?

Ngự mím môi tính toán, rồi gật đầu:

– Ờ, cũng được. Ông phải kiểm soát lại vũ khí, đạn được mọi người trước khi

lên đường. Mấy cái vỏ hộp cũng phải chôn kỹ đi...

7.

Xình Minh lần chót. Ngự lạng lẽ trở lại chỗ cũ. Hãn huyền thiên cười nói bên cạnh chàng. Hãn nhắc đến cái chết của Tươi, của Jen. Đến những giọt nước mắt, những tiếng gọi tên Ngự tha thiết của Loan. Rồi nó cười cười bảo ông thầy cũng thuộc loại trồng cây cổ thụ. Khóc lóc, gọi Loan ơi ơi. Mỗi lần ông thầy gọi tên Loan, bà Thiếu úy Quỳnh lại sụt sùi khóc. Ông Quỳnh thì mặt như cái mâm. Em đã nghĩ nhầm về bà ghê. Trung úy đừng nói với bà những lời hôm nọ nghe.. Đi gần mới thấy bà dễ thương.

Em mà có cô bồ như bà, đời nào em bỏ đi biển biệt ba năm như Trung úy...

Ngự cười lùm bùng trong cuống họng. Chàng muốn bảo Hãn cầm cha nó cái mồm mảy lại, nhưng chỉ thở dài, ngược mặt lên để hấp háy bờ mi với những đốm nắng rực rỡ đang nháy múa trên các tàu lá xanh thẫm...

Ngự đưa tay quệt mồ hôi trán, ra hiệu cho mọi người dừng lại. Quỳnh vượt lên, hỏi:

– Gì đó, Trung úy?

Ngự khẽ lắc đầu, mệt mỏi ngồi xuống:

– Nghỉ một lát cho khỏe. Cậu định sai mẹ nó tọa độ rồi. Chắc phải lấy hướng chính Bắc mà đi. Cho anh em phân tán ra. Tụi nó đồn cực phía dưới kia. Thấy thẳng nào lột nón sắt đập cho nó bể đầu ra...

Ngự chưa kịp dứt lời, nhiều tiếng súng vang lên chát chúa. Như một chiếc lò so, Brown đã lộn hai vòng, tới nằm thủ thế sau gốc cây. Ngự nói nhanh:

– Quýnh! Cậu chạy xuống phía sau đi. Bắt tội nó quay mặt sang hai bên. Giọng chàng hơi vưỡn lên cao — Còn thằng Bát gọi thủ ông Minh coi. Chuyện gì đó?

Tiếng súng địch thưa dần rồi im bật. Nhưng vẫn có những tràng tiểu liên, trung liên của toán Minh nó vu vơ về phía trước. Loan run rẩy vượt lên ngồi sát bên Ngự. Mồ hôi đọng giọt lấm tẩm trên trán, trên cánh mũi Loan. nhìn Loan thương sót ân cần:

– Không có gì đâu, Loan!

Loan cười méo mó:

– Chạm địch à anh?

Ngự vừa định trả lời Loan, Bát đã láu tấu:

– Trung úy! Mình hai thằng đi phép giải ngũ rồi. Bên con đi phép thường niên.. Tụi nó bên kia bờ suối bắn sang. Ông Minh xin lệnh Trung úy.

– Bảo tụi nó đừng bắn nữa. Rồi hỏi xem đi phép ngắn hạn hay dài hạn.

Bát quì một gối xuống trước mặt Ngự, huýt sáo vào bombiné. Ngự đập gậy lên nón sắt hẵn, bực dọc:

– Mấy trăm thước mà cũng bấy đặt...

Bát lăm lét nhìn Ngự, miệng hẵn vừa uốn tròn lại, định tuýt sáo vọi ngoạc ra đếm số. Ngự giăng lấy chiếc máy, nói như hét:

– Đại bàng gọi! Đại bàng gọi thăm quyền 1!

- Thẩm quyền nghe.
- Anh báo cáo tình hình tôi nghe coi.
- Trình Đại Bàng bị chết hai con, một bị thương nặng, hai nhẹ.
- Thằng nào còn đang bắn đó. Tốp ngay đi.
- Dạ...
- Có y tá sẵn sóc cho tụi nó chưa?
- Dạ đang sẵn sóc, Đại Bàng.
- Anh làm ăn như... tôi ấy! Đã dặn quan sát thật kỹ lưỡng tứ phía, thấy khả nghi phải dừng lại báo cáo ngay. Bộ anh tưởng đi chơi chắc... Ra lệnh cho các Tiểu đội trưởng phải kèm thật kỹ tụi nó nghe chưa...
- Dạ nghe.

– Nghe gì mà để như vậy, anh coi chừng tôi đập bể đầu anh à... Thằng nào vác súng lên vai như vác củi anh đánh thấy mẹ nó cho tôi. Trị không nổi nó đưa về đây.

– Dạ...

– Tôi lập lại này. Anh phải kèm mấy thằng Tiểu độ trưởng thật chặt chẽ. Trung sĩ, hạ sĩ gì mà bê bối cũng đập luôn... Đập đau, nhưng tội nó bắn thì chết, nghe chưa.

– Dạ...

– Chấn chỉnh lại hàng ngũ đi. Rồi cho anh em qua tuổi, bố trí đảng hoàng. Trong khi tôi qua tuổi anh cho làm cán đưa mấy thằng bị thương về.

– Dạ...

– Dạ cái gì? Anh nghe rõ chưa? Thắc mắc hỏi lại tôi.

– Dạ rõ, Đại Bàng.

Ngự mệt mỏi trao trả Bát chiếc máy. Những ngón tay hần đưa ra trước mặt. Ngự còn run rẩy vì hốt hoảng, sợ hãi. Ngự bật cười, dịu giọng:

– Mày... thật hết chỗ nói. Đi bên cạnh tao liệu hồn à. Có bữa súng đầu luôn, em ơi.

Bát ấp úng:

– Dạ..... em quỳnh quá, Trung úy. Với lại quen miệng rồi.

Ngự đưa mắt ra hiệu cho Hãn kéo chàng đứng lên. Loan khẽ lắc đầu nhìn Ngự, nói nhỏ:

– Anh nóng quá.

Ngự nhún vai, im lặng. Giọng Loan đầy lo âu:

– Anh không sợ họ giận anh sao?

Em thấy anh đổi khác nhiều quá... Hồi trước có bao giờ anh lớn tiếng với ai đâu!

Ngự nhìn Loan thật nhanh, khẽ cúi đầu thở dài. Chàng muốn nói với Loan rằng phải anh đã thay đổi, thay đổi từ tim óc. Anh không còn là Ngự của em nữa. Anh biến thành Trung úy Ngự, một kẻ bán linh hồn cho ác quỷ đã gần ba năm. Nhưng chàng chỉ im lặng, đưa mắt nhìn quanh. Bed bước tới bên chàng hỏi về các chi tiết cuộc chạm súng ngắn ngủi vừa qua, hí hoáy ghi vào nhật ký. Một vài binh sĩ xúm lại lấy tay chỉ trỏ, ra dấu trêu chọc Brown. Quynh cũng vừa từ phía sau đoàn quân vượt lên, dáo dác tìm Ngự. Hắn hỏi từ xa:

– Chết tới hai thằng cơ à, Trung úy?

– Ừ.

Quynh lắc lắc đầu: đây lo âu:

– Thằng Minh yếu quá, không dẫn đầu được Trung úy. Để tôi lên thay nó đi. Nhét nó vào toán Trung úy được rồi.

Quỳnh không để ý tới những ngón tay trắng muốt của Loan vừa giật nhẹ tay áo hắn, giọng nồn nả:

– Trung úy tính sao?

Bàn tay Loan khiến Ngự đổi cái gạt thành lắc đầu. Chàng nhai từng tiếng:

– Tôi lấy thêm 5 người nữa lên tăng cường cho thằng Minh. Cậu giữ một tiểu đội hộ vệ... mấy thằng bị thương. Số còn lại làm trừ bị. Tôi, thằng Vân, thằng Bát và mấy chú Sam này đi toán đầu. Cậu đeo ngay một chiếc máy 6 vào người liên lạc với tôi cho tiện: Chuẩn bị sang suối đi...

Quỳnh khẽ nhú mày:

– Để tôi, Trung úy.

Ngự vẫy mọi người bước theo, nói với lại:

– Cậu chưa nghe tôi nói hết. Đó là một lệnh. Và phương giác di chuyển của mình bây giờ là 6400.

.... Khi toán Ngự tới bờ suối, các binh sĩ đã bị trí cẩn thận bên bờ đối diện. Một vài vũng máu chưa kịp đông trên mặt đất, không cần đợi Ngự ra lệnh, Hãn cười cười kêu Brown giúp hãn lấp cát lên những máu đỏ tươi. Ngự và Bed lội ừa sang trước. Trời đã đứng bóng nhưng nước suối còn giá cng khiến Ngự rùng mình. Minh đang bút rút đứng đón chàng ngay sát bờ suối. Hãn vội vàng giải thích khi đưa tay kéo Ngự lên bờ:

– Trung úy chửi tôi oan quả... Tội nó bắn sể làm sao để phòng được.

– Ông cẩn thận chết nhiều lắm chỉ một mạng là cùng. Hạ năm con một lúc

đâu có dễ... Nhưng thôi. Dẫn tôi đi coi mấy người bị thương đã. Tôi sẽ đích thân chỉ huy toán này...

Ngự khẽ thở dài, đưa mắt ra hiệu cho Minh. Hai người bước những bước thật chậm, thật buồn về phía ba binh sĩ bị thương. Thăm hỏi họ ít câu, Ngự ra lệnh tiếp tục lên đường.

Rừng vẫn âm u trùng điệp, trùng điệp. Tốc lực di chuyển không quá một cây số giờ. Sức chịu đựng của mọi người mỗi mòn dần. Những cơn đau nhức hành hạ Ngự nhiều hơn khi trời nghiêng về chiều và những tàu lá màu xanh thẫm biến dần thành màu đen như một nóc hầm mộ vĩ đại.

Bốn giờ chiều, trời đã tối như mực. Ngự cho lệnh dừng quân và nhờ Quynh lo cắt đặt phòng thủ. Rồi, chui vào chiếc võng nylon, Hãn vừa mắc lên giữa hai gốc cây, Ngự nhắm mắt lại ngủ thật dễ

dàng. Giấc ngủ nhiều hình ảnh võ vụn trôi tuột đi. Khi Ngự giật mình mở mắt, khuôn mặt Hãn nhờ nhờ thật gần:

– Trung úy dậy dùng cơm...

Ngự uể oải đứng xuống đất, dí sát mắt vào đồng hồ tay. Chàng đã thiếp đi gần bốn giờ. Đêm đã đen, thật đen.

Bảy, tám người đang ngồi vây quanh một đồng lửa, âm thầm cười nói. Hãn hỏi:

– Trung úy cần áo lạnh không?

Ngự ngáp không che miệng, khẽ gật đầu, rồi uể oải đến ngồi bên Bed. Những hộp thịt, cá tanh tươi khiến Ngự cồn cào cảm giác buồn nôn. Đã hai ngày qua chàng chưa có gì vào bụng. Còn Loan đã có vẻ quen dần với thực phẩm hành quân, nàng nhai nuốt ngon lành và mỉm cười với Ngự trong đáy mắt khi chàng tò

mò nhìn Loan nhai nuốt. Ngự chột hỏi Quýnh:

– Trôi chảy chứ, Quýnh?

– Vâng.

– Thằng Bát sửa được máy chưa?

Quýnh nhún vai:

– Năm, mười phút của nó kéo dài từ chín giờ sáng không biết tới lúc nào...

Hãn mang áo lạnh tới cho Ngự. Hãn cười cười bảo bà Thiếu úy nấu cho Trung úy một món súp đặc biệt lắm, em mới hâm lại cho nóng. Ngự nhìn Loan chờ đợi lời giải thích. Loan cười ửng hồng trên gò má nói em thấy anh mệt quá, chắc nhai mấy thứ đồ khô này không nổi. Để lát nữa anh dùng thử xem cô em gái anh còn khéo tay không... Cô em gái anh. Ngự gục gặc đầu, cười ngu ngơ... Cô em gái anh... Địa vị tôi đã được

phân định trước mặt Quýnh. Một người anh trai. Tại sao không là một người bạn trai như mấy cô gái đã gặp tôi, yêu tôi vội vã, xa tôi vội vã và kết luận: “Thôi từ nay mình là bạn.” Có thể nào em thuần khiết là một cô em gái anh. Hay chỉ là một cách nói, một khuôn thước em đặt ra để tự trói buộc mình, hy vọng nó giúp em chống đỡ lại những giây phút mềm yếu... Nhưng đời một người đàn bà bao nhiêu lần yếu lòng...

Món súp đặc biệt của Loan là những chiếc bích qui tán vụn nấu với một hộp thịt heo. Ngự nuốt theo những muỗng súp háu đói nổi buồn ướt mắt... Có giải quyết được gì không em với những chỗ ngồi mình tự đặt cho nhau lúc này. Chúng ta là những con đà điểu thích giấu mặt dưới lớp cát nóng bỏng. Em đã phải dàn xếp với Quýnh, chồng em, trong bao lâu, bằng những loại ngôn ngữ nào để có thể an tâm đeo một chiếc mặt nạ và yêu cầu

anh cũng đeo lên mặt mình một chiếc mặt nạ khác. Nhưng anh không ưa thích những buổi dạ vũ hóa trang, dù anh biết rằng không khí mờ tối, những bộ y phục, những chiếc mặt nạ sẽ giúp chúng ta gần gũi nhau hơn, gần gũi không biết để làm gì. Cũng như ngày nào... Ngày nào. « Anh không yêu em như em yêu anh chứ gì. Tại sao anh từ chối lời mời của mẹ. Anh có làm bộ như bạn của anh Thư đầu nhà em thôi. Em muốn được ngồi bên anh suốt đêm. Em sẽ là may mắn của anh cũng như anh là một ông thần hộ mạng của em. Thuận vợ thuận chồng, bể đông cũng cạn... Nghe, anh. Đâu có ai biết mà sợ... Tôi không muốn thế. Tôi muốn đứng lên sừng sững, Tôi muốn mặc những lớp áo thủy tinh để hiện hình rõ ràng trước mắt mọi người. Nhưng xã hội và thói dối trá, biến lộn của loài người đã khiến tôi nhiều lần ngớ ngàng Người ta vẫn tiếp tục lên tiếng chửi rủa, nhục mạ sự lương

gạt của người khác. Sự lường gạt và sự nguyên rửa lường gạt trên là một trong những tổ hợp lưỡng lực kết hợp với nhau sinh sinh hóa hóa tạo ra tư tưởng con người, phần sống thứ hai cao cả đầy hãnh diện của con người...

Bữa ăn trôi qua trong những tiếng cười nói guồng gạo. Ngự, Quýnh và Bed vừa uống cà phê vừa cúi xuống tấm bản đồ 1/50.000 chỉ chút vòng cao độ. Nếu Ngự ước tính không sai, khoảng 2 ngày đường nữa đoàn quân sẽ gặp một buôn Thượng. Buôn Thượng này nằm trên đường rút quân của toán tuần thám được gửi đi nửa tháng trước.

Hy vọng đã hai ngày qua, lực lượng địch đã rút lui.

Nếu phải chạm súng cũng chỉ là những toán du kích, cơ động tinh hay quận. Nhưng phi cơ vẫn tiếp tục oanh tạc cách chỗ dừng quân không xa, bắt

Ngự phải nghĩ tới những trận đánh lớn khởi đầu mùa mưa, cuối mùa nắng để thăm lo ngại vu vơ.

Ngự đứng lên cáo từ mọi người, trở về vống và gọi Xuân chích thuốc, thay băng. Rồi chui vào vống không để ngủ. Những điều thuốc lập lòe nối tiếp nhau diu chàng chìm vào trong đêm. Hãn gọi chuyện hai ba lần, nhưng Ngự lười biếng đến nỗi không thèm hé miệng, dù có nhiều câu hỏi muốn hỏi hãn. Hãn chép miệng nói một câu gì đó. Ba bốn phút sau Hãn đã ngủ dễ dàng. Tiếng ngáy đều đều như kéo cửa...

Đẻ Ngự thường bảo muốn trị bệnh ngáy, phải rình lúc đang ngủ, úp cái chảo lên mặt. Chữa mẹo mà. Lối chữa mẹo này chỉ dùng cho các cô gái. Đàn ông ngáy to là những người khỏe mạnh, anh hùng. Chắc bà nói vậy phải đúng. Nhưng, thực ra, Ngự không thích những người ngáy

như kéo cửa. Nếu một đêm nào, vợ mình thức giấc, chắc nó sẽ khó chịu không ít. Ngự thích những tiếng ngáy đều và nhẹ. Thật đều và nhẹ như tiếng hát của gió trên các ngọn phi lao buổi trưa miền biển...

Ngự thường chở Yến đằng sau chiếc xe đạp bóng loáng của nàng ra ngồi suốt buổi trưa ngoài biển. Yên chải tóc bồng phía trước, trông có vẻ cao hơn Ngự, dù Yến thua chàng một tuổi. Yến đã dạy Ngự những môi hôn đầu tiên, những môi hôn đánh thức bản năng con thú đực trong da thịt. Hồi đó Ngự thật si tình. Chàng theo Yến vào nhà thờ, quì gối trên ghế, tay chấp lại không để chiêm ngưỡng mấy bức tượng Maria hay Christ trên thánh giá. Chẳng có thần thánh nào đủ quyền phép bắt Ngự quì gối. Tất cả vì Yến. Chàng quì lụy trước tình yêu từ thuở đó. Quì lụy vô vọng và đón hèn. Một hôm anh trai Yên bắt gặp. Hấn mới ở Sài Gòn

về thăm gia đình. Từ hôm ấy, Yến tránh mặt Ngự. Chàng bỏ học hàng tháng.

Bác chàng giận dữ, trách mắng Ngự nhiều lần. Một hôm, Ngự ưỡn ngực nói thừa bác cháu đã đủ sức tự lập. Cháu xin phép bác vào Sài Gòn xây dựng tương lai. Các anh chị Ngự khuyên can, bác chàng mắt rưng rưng lệ. Nhưng Ngự đã quyết định. Số vốn chàng mang đi chinh phục cuộc đời vồn vện một ngàn bạc trong túi và mười lăm tuổi nhem nhuốc đục vọng tầm thường nhỏ mọn.

Một chuyến xe vận tải ném Ngự xuống đường phố Sài Gòn cháy nắng. Túi chàng còn sáu trăm bạc, một vài chục lẻ nữa, một chiếc va-li đựng lồng chống vài bộ quần áo, dăm cuốn sách giáo khoa. Chàng sống chui rúc trong các xóm lao động, làm đủ thứ nghề trong sạch hay dơ bẩn để có miếng ăn.

Hè phố Sài Gòn dạy dỗ chàng khôn lớn thật mau. Chàng ghi tên theo học một lớp buổi tối sau hai năm quên hẳn sách vở. Ở đây, chàng gặp Thứ. Thứ dắt chàng về nhà, một căn nhà xiêu vẹo, tồi tàn. Căn nhà được sửa chữa dần, mỗi ngày thêm khang trang. Cậu Thứ chết trước ngày Thứ trúng tuyển Tú Tài II một tháng và cô bé Loan lem luốc ngày nào đã bắt đầu có dáng dấp quyến rũ của một cô gái dậy thì.

Thứ bỏ nghề sửa mo-rát, xin đi dạy học ở một tỉnh nhỏ. Chàng ghi danh đại học và vẫn lẫn lẩn với nghề kèm trẻ tư gia, một nghề thường được bạn bè mệnh danh là “dắt con nít đi đại tiện, tiểu tiện”. Chàng chỉ còn gặp Thứ những ngày Tết hay trong mấy tháng hè. Thứ đã có vẻ già dặn, bề vạ của một bậc thầy. Thứ tính toán đến đám cưới với Liễu, một cô gái hàng xóm. Thấy Ngự lăm lì ít nói, chẳng bao giờ nhắc đến tên một cô gái nào. Thứ

thường cười bảo mày bị liệt... hả, sợ con gái sao, thôi chịu khó mỗi năm mang một bao gạo tới nuôi con Loan, tao gả cho mày đó. Thứ dúm tiền cho Ngự, bắt chàng đưa Loan đi phố, đi xi-nê. Những lúc vui vẻ, Thứ nửa đùa nửa thực, gật gù nói với vợ Thứ rằng hẳn đã quyết định chọn Ngự làm em rể. Vợ thấy thằng Ngự làm em rể con được không. Con trai thời buổi này tinh ma như quỷ, chỉ có nó hiền như cục đất. Loan bĩu môi nói anh Ngự mà hiền, đưa em đi phố anh ấy nhìn thiên hạ chăm chăm, trông cặp mắt gian không chịu được. Kể lại cho Ngự nghe, Thứ vỗ vai chàng, cười khà khi bảo chú này có hy vọng rồi. Một đứa con gái biết ghen tức khi mình nhìn đứa con gái khác là nó sắp sửa chui vào rọ đấy. Chú này cứ nhào vô đi, có ta “bình định nông thôn” giúp. Tình yêu Loan đến thật chậm, nhưng dịu dàng và nhiều say mơ. Ngự thường tránh những vuốt ve thô bạc với Loan. Ở mỗi

con người, trong phần thâm kín nhất của hẳn, bao giờ cũng có những giấc mộng hoang đường nho nhỏ nhưng nhiều say mơ, đắm đuối. Tình yêu những rung động tinh khiết, mộng mơ ấy, đẹp mỏng manh của một bức tranh thủy mặc. Và và sự vun xới của Thứ, thái độ cởi mở của mơ Thứ giúp Ngự một năng lực huyền diệu gạt bỏ mọi dục vọng tầm thường để đến với Loan bằng những cánh tình yêu trong suốt.

Nhưng bây giờ, đã hết. Thứ có trách chàng về ba năm trời xa cách không một tin tức gửi về. Thứ đặt bao nhiêu câu hỏi chung quanh thái độ lạ lùng của chàng.

Ngự nhắm rồi mở mắt nhiều lần. Giấc ngủ vẫn không tới đồ thừa thể và đầu óc mệt mỏi cùng độ. Rừng sâu đã nghiêng vào giấc ngủ. Chỉ còn những ngón tay lơ đãng của loài gió lùa sâu vào những tàn lá, xào xạc trầm buồn. Sương

mù dầy đặc trắng sữa. Chắc mọi người đã say ngủ. Chỉ còn một vài chú lính gác và Ngự còn thức, thức với đêm gầy lạnh, thức với những kỷ niệm Ngự biết chàng còn phải thao thức nhiều đêm nữa để nhìn mặt dĩ vãng, để tìm tòi một vài lời nói, một vài khóe mắt, nét môi mà nâng niu một cách chưa sót và tủi hờn.

Hình như có tiếng chân người rón rén bước về phía Ngự. Chàng giật mình, với tay lên đầu, nhẹ nhàng rút khẩu Colt khỏi bao, mắt trùng trùng chờ đợi. Những bước chân lớn dần lớn dần, Rồi đến tiếng Quynh nhẹ như hơi gió:

– Trung úy! Ông còn thức không?

Ngự nhét trả khẩu súng vào bạo, giọng khó chịu:

– Gì đó, cậu,

Quynh ngập ngừng:

– Tôi, tôi muốn nói với Trung úy một vài chuyện cần.

Ngự dụi mắt ngồi dậy, bước xuống đất, Quỳnh cười lúng túng:

– Tôi tưởng,.. Trung úy ngủ rồi.

– Cậu cũng chưa ngủ sao

– Tôi mới đi tuần về... Mình lại bên đồng lửa ngồi cho đỡ lạnh...

– Ờ, tôi ngủ một giấc hồi chập tối nên nằm mãi không nhắm mắt được. Mà ngồi tán dóc cho vui. Tình hình vẫn êm chứ?

– Dạ...

Ngự kéo cao cổ áo jacket cho đỡ lạnh, lặng lẽ bước về phía đồng lửa đỏ hồng, ấm cúng. Quỳnh co ro đi bên Ngự. Hắn có vẻ tư lự và đang bị giằng co vì một bài toán nan giải nào đó. Ngự nghĩ ngay đến

Loan. Nàng đang nằm ngủ dưới gốc cây, sát bên đồng lửa, trên tấm nệm cao su hơi.

Ngự uể oải ngồi xếp bằng tròn trên mặt đất, lưng dựa vào một gốc cây đối diện với Loan. Quýnh ngồi bên Ngự run run môi thuốc bằng một cành củi nhỏ. Ngự không từ chối điếu thuốc Quýnh mời. Một khoảng không man mác buồn giăng ra, vây kín lấy Ngự và Quýnh. Quýnh kéo nhiều hơi thuốc dài nhưng vẫn chưa đủ can đảm lêm tiếng Ngự cứu hần thoát khỏi cảnh sa lầy:

– Cậu định nói gì với tôi đó. Quýnh?

Quýnh hơi cúi đầu xuống, cổ giấu tiếng thở dài.

– Không hiểu tại sao... lúc này tôi, hết muốn nói. Tôi nghĩ thà cứ để vậy...

Ngự cười nhẹ:

– Cậu muốn nói chuyện Loan?

Quỳnh ngược lên nhìn Ngự đột ngột. Rồi, lại từ từ cúi xuống, những ngón tay lơ lửng nắm lấy cánh củi nhỏ dụi vào đồng lửa. Giọng Quỳnh trầm buồn:

– Vâng. Chuyện Loan...

Ngự thấy nhói ở ngực, dù đã biết Quỳnh gọi chàng ra đây chỉ vì Loan. Quỳnh cố thu hết can đảm, nói vội vàng như sợ nếu chỉ hơi ngừng lại, ngôn ngữ sẽ bốc hơi trong đầu hân:

– Vâng. Chuyện Loan. Ở với Trung úy đã khá lâu, tôi phải thú thực là tôi mến phục Trung úy vô cùng. Tôi chắc Trung úy chẳng ghét bỏ gì tôi. Nhưng giữa chúng ta vừa có Loan xuất hiện. Trước ngày cưới Loan, tôi chỉ biết Loan có một người yêu. Người đó bị mất tích sau ngày ra trường chín, mười tháng gì đó. Loan để tang người yêu sáu tháng thì

gặp tôi – hẳn đưa hai tay ngắt lời Ngự khi chàng định lên tiếng — Trung úy cho tôi nói hết đã. Vâng, tôi gặp Loan khi nàng để tang... Trung úy được sáu tháng. Một người bạn nào của anh Thứ, tôi không nhớ, cho biết Trung úy bị mất tích. Anh Thứ “chek” lại ở Bộ Chỉ Huy, người ta cũng nói vậy. Tuy nhiên người ta bảo chưa có gì chắc chắn. Các toán tuần thám nhiều khi mất liên lạc hàng năm, cuối cùng vẫn trở về. Hồi ấy hình như Trung úy ở Delta phải không – Ngự buồn bã gật đầu. Quynh như không chú ý tới Ngự, nói như người đọc bài – Gặp Loan, tôi yêu Loan ngay. Tôi nhờ người mai mối nhưng Loan từ chối. Loan bảo đã ước hẹn với Trung úy ba năm. Nếu Trung úy mất tích, Loan phải để tang Trung úy đủ một năm cho vẹn nghĩa. Tôi kiên nhẫn chờ đợi. Mãi tới khi anh Thứ được lệnh gọi nhập ngũ, Loan mới đồng ý thành hôn với tôi. Tôi nghĩ... tôi

ngĩ những người đã chết thường bị bỏ quên thật mau. Nhưng. sự thực, Loan chưa quên Trung úy. Tôi biết bên trong chuyển thăm tôi, Loan có ý muốn dò hỏi về Trung úy. Và, sau đó, chắc Trung úy còn nhớ...

Ngự khẽ lắc đầu:

– Tôi không còn nhớ gì cả... Chỉ cần biết hiện tại tôi là anh trai của Loan, nghĩa là, anh rể của cậu. Tôi thua Thứ ba tuổi và hơn Loan chín tuổi.

Quỳnh thiếu nảo:

– Trung úy để tôi nói đã. Tôi không... tôi mời Trung úy ra đây để nói chuyện dĩ vãng,

Ngự cười chua chát, nhìn Quỳnh đăm đăm:

– Cậu muốn nói chuyện tương lai?

Quỳnh nhún vai:

– Không. Tôi muốn nói chuyện hiện tại. Tôi muốn Trung úy hỏi lại Trung úy xem Trung úy còn yêu Loan và có ý định kết hợp với nàng không. Tôi sẵn sàng xin nhường lại cho Trung úy. Tôi biết Loan không yêu tôi và mãi mãi không yêu tôi.

Ngự chột ngoảnh lại phía sau, nói lớn:

– Hãn! Ra đây! Lẩn lút như chuột vậy!

Hãn xoa xoa đầu, mỉm cười ngượng ngịu, từ một gốc cây phía sau hai người bước ra. Hãn ấp úng bào chữa:

– Em thấy... Trung úy và Thiếu úy nói chuyện riêng nên em không bước ra.

Quỳnh thoáng khó chịu vì sự có mặt của Hãn. Ngự gượng cười nho nhỏ, vỗ vai Quỳnh:

– Xếp chuyện cậu lại. Đừng nên nghĩ quanh quẩn. Muốn chinh phục được một cô gái, cậu phải vượt ra ngoài mức bình thường ở một điểm nào đó...

Chàng uể oải đứng lên, tiếp:

– Cậu nên đi nghỉ. Tôi và Hãn đi tuần ròn một vòng.

Quỳnh mấp máy bờ môi, nhưng chỉ khẽ thở dài, cúi đầu xuống với que củi trên tay.

8.

Hãn suýt soa vì lạnh, hỏi:

– Sao Trung úy hay vậy? Em nấp kỹ lắm mà.

Ngự bật cười:

– Ờ... Tao mất thần mà em.

Hãn cười cười, chúc mũi giày đã tung những lá ẩm ướt dưới chân. Rồi hỏi Ngự mấy giờ rồi, Trung úy Ngự nhìn xuống đồng hồ tay nói mười hai giờ thiếu năm, mình đi kiểm soát một vòng rồi về ngủ.

Hăn lay nhẹ người Ngự thì thào:

– Trung úy! Hình như tụi nó...

Ngự nghiêng nghiêng đầu nhìn theo tay Hăn. Hai rồi ba bóng đen di động dần về phía chàng. Hăn mở khóa an toàn, hỏi qua hơi thở vừa chồm nặng nhọc:

– Làm không, Trung úy?

Ngự quay sang một người lính gác bảo hăn gọi Trung đội trưởng dậy, cho đánh thức mọi người và mang một tiểu đội lên trợ lực chàng. Ba tên địch mỗi lúc một gần. Ba thước rồi hai thước. Ngự ghé sát tai Minh nói nhỏ. Hăn và người lính gác thứ hai như hai con tắc kè, trườn đi thật nhanh.

Mắt Ngự vẫn không rời ba tên địch nhỏ bé, ốm yếu chỉ cách chàng không đầy một thước. Chúng có vẻ đói khát mỗi mệ. Chắc thuộc một đơn vị nào đó

đi lạc. Có tiếng một tên còn trẻ:

– Thôi, nghỉ lại đi, tội bây. Tao chịu hết nổi rồi.

– Ráng chút xíu nữa – một giọng khác. May ra gặp đơn vị mình.

Ngự đá nhẹ vào chân Hãn, nói nhanh:

– Dao bấm. Cố bắt sống một thằng cho tao.

Hãn hau háu nhìn theo ba tên địch vừa qua mặt hai người, lặng lẽ ngồi dậy. Rồi, như một thủ môn nhà nghề hắt bóng người về phía trước, chớp lấy tên đi cuối cùng. Minh và người lính gác cũng vội vã chia nhau hai tên còn lại. Cuộc vật lộn kết thúc thật nhanh với hai tiếng ú ở đầu đòn bị dốc ngược xuống cuống họng.

Tiếng Minh như một tiếng thở dài thoải mái:

– Xong rồi, Trung úy!

Có tiếng chân người dồn dập chạy về phía Ngự. Ngự uể oải đứng lên, phủi đất cát trên quần áo. Giọng Quỳnh đầy lo âu, từ xa vọng tới.

– Trung úy! Trung úy!

Nhiều vết đèn pile loé lên, quét ngang dọc tìm kiếm. Minh hét lớn:

– Tắt đèn đi. Thằng nào bấm đèn đó. Tao đập thấy mẹ giờ...

Giọng Minh đã bắt đầu có uy thế của một viên thường vụ đại đội. Ngự mỉm cười với ý nghĩ ấy và ra lệnh cho người mang ba tên địch về bộ chỉ huy. Thấy tôi, Quỳnh mừng mừng, tủi tủi Ánh đèn pile vụt tắt. Ngự gật gù mỉm cười hài lòng với ý nghĩ Minh đã bắt đầu có uy thế của một viên thường vụ đại đội. Hăn hí hửng đẩy tên tù binh lại gần Ngự. Rồi đến

Minh, Quýnh và hơn chục binh sĩ nhón nháo bước tới. Ngự ra lệnh cho điệu tên tù binh và khiêng hai cái xác về Bộ chỉ huy Đại đội. Quýnh bám sát chàng, cười nói riu rít: Có lẽ hẳn đã quên Loan, quên Ngự trong Loan, hoặc ít nữa trong một giây phút ngăn ngủi xúc động vì sự an nguy của chồng, người chỉ huy, người bạn lính của hẳn, Quýnh đã tạm quên đi những điều cần quên.

Loan cũng đã thức giấc, ngồi bên đồng lửa chờ đợi. Mắt nàng rực sáng khi thấy Ngự trở lại. Loan đắm đắm nhìn tên tù binh V.C. Với vẻ hí hửng của một đứa trẻ trước trò chơi lạ Nàng ngạc nhiên vì tên lính V.C. Khi hai cái xác ruột đỏ lòng thòng, mắt trợn trừng, mồm méo xệch được khiêng tới, Loan rùng mình, hàng lông mày hơi nhíu lại.

Ngự quay sang bảo Quýnh:

– Cậu đưa Loan ra chỗ khác.

Quỳnh gật gật đầu, bước tới khom người nói với Loan một vài câu gì đó. Nhưng Loan lắc lắc đầu. Nàng ngược lên nhìn Ngự, giọng búong bình:

– Em muốn ngồi lại đây.

Ngự ấp ứng:

– Không nên... Loan đừng nên xem những trò xiệc chỉ dành riêng cho... bọn lính tráng chúng tôi.

Loan vẫn búong bình:

– Các anh cứ tự tiện... Em muốn ở lại đây.

Quỳnh nhún vai, chán nản nhìn Ngự. Hắn thuộc loại sợ vợ. Và Ngự... Chàng biết quá nhiều về tánh búong bình của Loan. Ngự tặc lưỡi:

– Thôi, cũng được. Hăn, đưa thằng nhỏ lại đây.

Hắn đẩy mạnh tên V.C. về phía Ngự. Ngự thoáng chạnh lòng. Chỉ là một đứa bé mười bốn, mười lăm tuổi, gầy như que củi. Thằng bé run rẩy, đứng không muốn vững, lăm lét nhìn Ngự. Chàng dịu giọng:

- Em tên gì?
- Dạ, tên Trọng. Nguyễn Gia Trọng.
- Em mấy tuổi?
- Dạ mười sáu.
- Mười sáu? Em đi lính lâu chưa?
- Dạ được một năm rồi.
- Vậy à? – Ngự gật gù – Hút thuốc không em?
- Dạ... dạ không.
- Cứ hút đi đừng ngại... Thuốc Lucky ngon lắm.

Thằng bé nhìn Ngự, rồi nuốt nước bọt nhìn gói Lucky trên tay Ngự. Nó rút rờ rút ra một điếu, mồi lửa rồi nuốt khói một cách khoái trá. Khói thuốc giúp nó tỉnh dần, lặng lẽ nhìn mọi người đang vây chung quanh. Nó nơi ngạc nhiên với nụ cười dịu dàng của Loan, nhếch môi cười ngượng ngập. Loan hỏi qua tiếng cười trêu mếu:

– Em ở đơn vị nào?

– Dạ, Q. 703.

– Tại sao em đi lạc?

– Dạ hôm trước đơn vị của em tham dự trận tấn công vô trại Lực Lượng Đặc Biệt. Chiếm trại xong bị dội bom tụi em phải chạy tháo thân. Toán em có sáu thằng. Hai thằng bị thương nặng phải bỏ lại dọc đường. Một thằng bị mìn trưa hôm qua...

– Vậy hả?

– Dạ... Còn mấy anh ở đâu?

– Tụi anh đi cứu viện.

– Không kịp nữa đâu, anh. Đại úy Quận Trưởng, Trung úy Ngự điền đầu chết hết rồi. Cả trại không còn ai sống sót. Tụi em cũng mất gần bốn trăm người. Bị mìn và bom nhiều nhất.

Ngự bắt gặp những ánh mắt cười vui của các thuộc hạ và nụ cười hóm hỉnh của Loan

– Em biết anh là ai không?

– Dạ, không. Anh là trưởng toán?

– Ủ. Anh là anh ruột của Trung úy Ngự. Em trai anh chết ra sao?

– Chết tan xác rồi. Em nghe Thượng úy Chính Trị viên nói vậy.

Ngự trao gói thuốc cho chú bé:

– Hút thêm một điếu nữa đi em.

– Dạ, thôi. Em đủ rồi. Anh có gì cho em... Mấy bữa nay em đói quá.

– Ủ. Uống cà phê nữa nghe.

– Dạ, cảm ơn anh. Anh tốt quá.

Ngự hất hàm ra hiệu cho Hãn. Hãn thoáng khó chịu, bỏ đi. Loan chột xen vào:

– Để Loan pha cà phê cho.

Chú bé tròn mắt nhìn Loan. Giọng nó vẫn thật vô tư:

– Chị đó là... gì hả anh? Hộ lý hả?

Loan cười khanh khách:

– Chị là em gái ông Trung úy Ngự. Anh chị chết thực rồi sao, em?

– Vâng.

Ngự đẩy chú bé ngồi xuống bên đống lửa, vẫy Quỳnh lại gần. Quỳnh cười ở đuôi mắt, nói nhỏ:

– Trung úy bị khai tử rồi đó.

Ngự nhún vai:

– Chuyện đó hậu tính. Cậu lo lắng cho chú bé này đi.

– Nghĩa là ăn uống xong thì...

Quỳnh nắm tay lại như xiết giữa lòng tay cán lưới lê đâm về phía trước. Ngự gật đầu, nhìn hẩn cười đồng lõa. Dù sao chú bé cũng là một người thù đao binh của chàng của Quỳnh, và bọn chàng cũng bắt buộc phải đóng vai những kẻ giết người. Ngự lại là một thằng lính ghét thuyết lý mỗi khi cần phải giết. Ít nhất Ngự còn một điểm đáng khuyên son ấy. Ngự rất thành thực khi giết hay ra lệnh

giết một kẻ nào đó. Tao giết mày vì phải giết, không hơn, không kém. Tô son. trét phấn quanh một viên đạn, một mũi dao làm gì...

Tiếng nhai bánh rau rầu của chú bé khiến Ngự khẽ nhãn mặt. Quả thực nó còn quá trẻ để phải chết, quá trẻ để cầm súng ra mặt trận. Những đứa trẻ trạc tuổi nó ở thành phố lúc này đang làm gì. Chắc chắn đang ngủ những giấc ngủ vùi say trong nệm ấm, trên giường gỗ hay một khoảnh hiên trống lạnh nào đó. Nhưng vẫn là những giấc ngủ bình an, bồi dưỡng. Để sáng hôm sau cặp sách đến trường. lang thang đường phố đánh giày, bán báo, móc túi, cướp giật, bu quanh mấy người lính Đồng Minh hay cười tinh quái, phì phèo điếu thuốc đánh giá khách làng chơi ở các ngõ hẻm.

Nếu nhìn vào những đứa trẻ để ước đoán tương lai một quốc gia, có ai đủ khả

năng để ước đoán tương lai đất nước này. Vì chúng đã bắt đầu mỗi một, biến lộn ở số tuổi không ai ngờ được. Vì chúng đã nhìn mặt chiến tranh như một người thân trong gia đình,

Loan đã mang lại các chú bé một cà phê nghi ngút khói, ngồi xuống bên nó với ánh mắt thương mến, đùm bọc đàn bà. Ánh mắt Loan khiến chú bé bối rối. Nó lí nhí cảm ơn trong cuống họng

Loan hỏi qua tiếng cười thân ái:

– Quê em ở đâu?

– Dạ Hưng Yên. Chị cũng người Bắc?

– Ừ, chị người Bắc. Em ở Hưng Yên à? Quê chị gần đó.

Chú bé đưa ly cà phê lên môi. Nó hơi nhăn mặt vì cà phê còn nóng. Loan cười khúc khích, bảo nó:

– Chờ một lát cho nguội đã... Em ở trong rừng có cà phê không?

Chú bé lắc lắc đầu:

– Dạ, không. Nhiều khi tụi em ăn không đủ no nữa.

Loan nói thế à với vẻ thương hại... vẻ thương hại đàn bà. Ngự muốn đứng lên trở về võng ngủ nhưng nhìn đồng lửa hồng ấm cúng lại ngại ngủ. Đêm giá lạnh đã luồn qua vải áo mỏng man trên da thịt. Chàng vẫy Hân bảo mang đồ ngủ lại gần đồng lửa hơn. Thấy Quynh cũng đã có vẻ buồn ngủ, chàng hất hàm ra hiệu. Quynh hơi ngần ngại vì Loan đang xoắn xít lấy chú bé hỏi han về tình hình đất Bắc. Nhưng cuối cùng hân vẫn mở máy gọi Minh, yêu cầu kiểm soát lại các vọng gác và cho hai binh sĩ lên dẫn chú bỏ đi.

Loan hơi ngạc nhiên khi hai người lính bước tới đứng sau chú bé tù binh.

Nàng nhìn Ngự bất bình:

– Sao anh không cho chú này ngủ lại đây. Tội nghiệp nó chẳng có chăn, màn gì cả.

Ngự che miệng ngáp, khẽ lắc đầu:

– Không được. Lý do an ninh, Loan ạ.

Loan khẽ cau mày, nhìn Quýnh kêu gọi đồng minh:

– Chú bé này dễ thương quá. Em muốn nói chuyện với chú ấy một lát nữa.

Quýnh nhìn đồng hồ tay:

– Hai giờ đêm rồi em. Để nó... đi nghỉ cho khỏe.

Ngự khật khưỡng đứng dậy, tiến về chỗ ngủ. Một người lính đã tới khom người bên Quýnh dạ dạ, vâng vâng luôn miệng. Khi Ngự và Hãn chui vào võng.

Loan chợt hỏi Quýnh:

– Anh có cho chú ấy mượn mừng mền không?

– Có. Có đầy đủ mà. Đi ngủ thôi em. Khuya rồi.

– Tội chú ấy ghê anh nhỉ. Còn nhỏ quá đã phải ra trận rồi.

– Ừ...

Rồi tiếng chân vợ chồng Quýnh xào xạc trên mặt lá khô. Ngự nhắm mắt lại với giấc ngủ chồn vờn ở đầu mi. Tiếng Loan lại vang lên:

– Anh à...

– Hà...

– Mai anh cho chú ấy về đây đi cùng với tụi mình nhé. Em thích nghe chuyện “ngoài ấy” lắm.

– Ủ...

– Ngày em vào Nam, em còn nhỏ chút xíu à... Lâu lâu nghe mợ kể chuyện Hà Nội, Gia Lâm, em mê tí đi anh ạ.

– Ủ... – giọng Quỳnh đã có vẻ khó chịu – Anh buồn ngủ quá rồi... Ngủ đi em...

Giấc ngủ đã là đà cuốn hút Ngự bay lên cao. Chàng gượng sửa lại thế nằm cho thoải mái, rồi chìm dần vào một giấc mơ rất nhiều hình ảnh vỡ vụn – những mảnh vụn rạn nứt trên khuôn mặt Loan với con mắt nai tơ, tiếng cười thủy tinh và giọng nói lạnh lót của những ngày nào thật xa thật xa...

9.

Loan nhìn Ngự như nhìn một con thú ghẻ lở. Nước mắt chảy dài, long lanh trên gò má tái xanh thất vọng, giận dữ.

Nàng lắp bắp:

– Anh nói thực chứ, anh Ngự. Các anh đã giết nó?

Ngự cúi đầu, khẽ thở dài:

– Tôi không thể làm gì hơn.

Loan chấm chấm nước mắt bằng

những ngón tay hồng ngọc. Ngự uống những hớp cà phê nhỏ với nước mắt Loan mằn mằn ở đầu lưỡi. Quýnh cao giọng trách Loan:

– Em thật là... đàn bà! Nó họ hàng thân thích gì với em đâu. Bắt được mình tui nó cũng đâu có tha...

Loan hờn mát:

– Vì em là đàn bà. Em không thể bình thản giết một đứa nhỏ mười sáu tuổi như các anh.

Ngự mệt mỏi ngược lên nhìn Loan. Ánh mắt nàng lạnh nhạt, kiêu kỳ. Giọng Ngự khàn đục:

– Loan phải thông cảm cho chúng tôi. Chúng tôi là lính và mình đang đi giữa miền đất đầy bất trắc. Loan cần bình tĩnh và ý tứ lúc này... Nó là một đứa bé mười sáu tuổi nhưng đã biết cầm súng

giết người. Nó không phải là những đứa bé bụ bẫm để Loan biểu lộ đức tính dịu dàng ra bao bọc của một người đàn bà... Và, tôi là một người Đại đội trưởng, có trách nhiệm về sinh mạng của hơn trăm binh sĩ dưới quyền tôi...

Loan nhún vai, đứng lên thu dọn đồ ngủ. Hơn ai hết Ngự hiểu rõ tính Loan. Chàng thầm bâng khuâng nhận biết một chút thiện cảm vừa được nhen nhúm trong hồn Loan đã bị dập tắt. Giữa chàng và Loan hố thẳm sương mù lại xuất hiện. Ngự uể oải đứng dậy. Quýnh áp úng xin lỗi chàng về thái độ không đẹp của Loan. Ngự cười cười cho Quýnh vui lòng, lặng lẽ bước về phía bàn truyền tin.

Tiếng chàng Bát cười rạng rỡ:

– Nghe được Bạch Điều rồi, Trung úy. Em định chạy tới báo cáo cho Trung úy biết.

Ngự ngời dựa lưng vào một gốc cây, bấu môi:

– Tao hết tin nổi mày,.. Mày nên ra tòa đổi tên làm ngũ cho rồi. Năm phút, năm phút hoài..

Bát trộn mắt:

– Suya mà, Trung úy... Hả xoay xoay núm volume gạt gù nói tiếp – Trung úy nghe coi... Đó! Thấy chưa...

Tiếng gió trong ống khuếch đại chợt im bặt. Rồi đến tiếng huýt sáo và đếm số mòn mỏi của người hiệu thính viên hậu cứ. “1,2,3,4...9,10... 15, 20, 25... 95,10,9... 2,1. Bạch Điều gọi Rừng Xanh! Bạch Điều gọi Rừng Xanh. Nếu nghe tôi, nếu nghe tôi. Chính máy theo Bạch Điều Chính máy theo Bạch Điều. Tôi đếm cho anh một tràng số thật dài... 1,2,3.... » Dù tiếng mất, tiếng còn, tiếng người hiệu

thính viên vẫn khích động mãnh liệt.
Hãn cười thật tươi:

– Khá lắm, Bát. Dù mẹ cố gắng đi cũng. Coi được “ở nhà”, tao hứa về tới C. sẽ cho mày nhậu chết luôn...

Bát hí hửng:

– Suya, suya mà.. À Trung úy. Có Lucky cho em một điếu. Có một hơi Lucky nó thoải mái hơn.. Em sửa máy từ sáng tinh sương tới giờ...

Hãn mỗi một điếu thuốc, trao cho Bát. Bắt kéo những hơi thuốc dài khoái trá, những ngón tay vẫn thoăn thoắt trên những con ốc, những sợi dây chẳng chịt. Ngự và Hãn hồi hộp chờ đợi kết quả, Năm, rồi mười lăm phút trôi qua. Giọng người hiệu thính viên hậu cử thêm mồn mỗi tuyệt vọng. “Bạch Điếu, đây Bạch Điếu, gọi Rừng Xanh rất nhiều, gọi Rừng Xanh rất nhiều. Lệnh cho anh, nếu nghe

tôi, nếu nghe tôi, lệnh cho anh tránh xa vùng FZ.

Hai tiếng FZ khiến Ngự lo ngại, nói nhanh:

– Hãn. Chạy đi lấy bản đồ cho tao. Gọi ông Quýnh và Đại úy Bed lại đây luôn.

Hãn nhìn Ngự ngạc nhiên. Không để ý tới Hãn, Ngự nhích lại gần Bát, ghé tai vào ống khuếch đại. Lẫn trong tiếng gió ù ù, có những mẫu đối thoại bị cắt vụn của Bạch Diệu và một đơn vị nào mang danh hiệu Hồng Luân. Bạch Diệu ra lệnh cho Hồng Luân tìm mọi cách liên lạc với chàng. Hai tiếng OK của Hồng Luân sau mỗi câu nói khiến Ngự nghĩ ngay đến nhân viên quan sát L.19. Chàng luôn miệng hỏi Bát được chưa, được chưa. “Chút xíu nữa” của Bát kéo dài hàng giờ đồng hồ trong sự chờ đợi bút rút của Ngự và Quýnh. Bed cũng loay hoay phụ

giúp Goerges và Brown sửa chữa chiếc máy C25.

Gần mười giờ sáng, máy vẫn không thể liên lạc được với hậu cứ. Ngự bức dọc đứng dậy, đá mạnh vào máy phát, chửi thề:

– Đù má dẹp cha nó lại. Thấy tất cả vào đồng lửa cho tao. Còn tụi mày xách súng lên đi khinh binh. Truyền tin gì mà để máy móc hư hết.

Bát lom khom dựng máy lên, lâu lâu gọi Bạch Diệu và Hồng Luân. Ngự nói như hét:

– Thôi. Vứt, cha...

Nhưng chàng vội ngừng lại. Cơ giận dữ loãng ra thật mau, nhường chỗ cho một niềm hy vọng mong manh.

– Đây Hồng Luân. Ai vừa gọi tôi đó, trả lời.

– Hồng Luân, Hồng Luân. Đây Rừng Xanh. Đây Rừng Xanh, nghe tôi thế nào, trả lời.

– Ai gọi Hồng Luân đó: Chỉnh theo tôi đi. 1,2,3,4

Những ngón tay đen đúa của Bát run rẩy trên núm điều chỉnh tần số. Ngự nghe rõ tiếng tim mình đập nặng trĩu trong lồng ngực. Máu như đông lại ở các huyết quản, vượt qua các “valve” một cách khó khăn. Bát chột rú lên:

– Được rồi! Được rồi! Trung úy ơi!

Ngự ngắt lời nó:

– Thử lại coi. Lẹ lên.

– Dạ... 1,2,3... Hồng Luân, Rừng Xanh gọi.

Tiếng quan sát viên phi cơ cũng chột cao lên với niềm vui trời bè:

– Hồng Luân đây. Hồng Luân đây. Nghe Rừng Xanh rất yếu. Cho biết tọa độ đi.

Ngự thở phào nhẹ nhõm, mừng vui làm thần kinh trùng xuống, mất hết tri giác. Chung quanh chàng, Hãn, Quỳnh, Bed và hai binh sĩ truyền tin như nhảy múa trong niềm vui mừng của kẻ được hồi sinh, được nhìn lại ánh mặt trời sau nhiều ngày tăm tối. Quỳnh chạy xô lại gốc cây Loạn đang ngồi tư lự, bế bổng nàng lên tay, quay tròn một vòng, cười nói lạnh lạnh:

– Mừng quá em ơi! Mừng quá!

Niềm vui lan rộng ra thật mau, xôn xao khắp khu rừng. Minh và ba bốn binh sĩ chạy tới, bàn tán, cười nói giòn giã.

Tiếng cười nói hơi lắng xuống khi có tiếng phi cơ L19 tiến lại phía đại đội. Mọi người cũng ngược mặt lên, cổ đục thùng

những tàu lá xanh thắm để tìm tòi bóng dáng quen thuộc của chiếc L19 cứu tinh.

Bát chột trao “combine” cho Ngự, nói nhanh:

– Trung úy! Hồng Luân nó muốn nói chuyện với Trung úy.

Ngự đón lấy chiếc “combine”, gật gù khen Bát:

– Chú khá lắm,

Bát xoa xoa đầu:

– Dạ... cũng nhờ Trung úy một phần nữa. Ông không đá vào máy chắc còn lâu nó mới chịu phát...

– Rừng Xanh! Hồng Luân gọi Rừng Xanh, trả lời.

– Thẩm Quyền Rừng Xanh nghe.

– Chào Thẩm Quyền, Thẩm Quyền

cho biết tên đi. Thằng Bạch Điều nhờ tôi chuyển công điện cho Thẩm Quyền đó.

– Tư tưởng ủng hộ Non Nước¹ đây.

– Nghe rõ rồi. Thẩm Quyền thấy tôi không. Cho tôi một trái khói đi.

– Tôi đang ở giữa rừng. Lát nữa ra chỗ trống tôi sẽ đốt khói.

– OK. Thẩm Quyền cho biết tổng số người đang đi buôn, số người giải ngũ và số người cần đi phép².

– Theo thứ tự. Tôi báo cáo theo thứ tự. 99 đi buôn, 16 giải ngũ. Và 3 đi phép ngắn hạn.

– Tôi lập lại. 99 đi buôn, 16 giải ngũ. 3 đi phép ngắn hạn.

1 Tư tưởng ủng hộ Non Nước. Trung úy Ngự

2 Đi buôn: tham dự hành quân. Giải ngũ: Chết. Đi phép: Bị thương.

– Ờ, đúng rồi. Có lệnh gì cho tôi không?

– Thẩm Quyền tránh xa vùng FZ. Đó là vùng oanh kích tự do. Thẩm Quyền thử ước lượng đang ở khoảng mấy giờ của tôi? Tôi đang bay theo hướng 4800.

– Có lẽ tôi ở hướng 8 giờ của anh. Tôi sẽ di chuyển theo hướng 6400. Hiện tôi dừng quân bên bờ suối. Rừng rậm lắm, không thấy gì cả. Anh quan sát phía trước giúp tôi.

– OK. Hẹn gặp lại. Tôi đi báo cáo cho Bạch Diệu. Trục máy với tôi.

Ngự trao trả Bát chiếc combiné, hơn hở đứng lên. Bed hỏi ngay:

– Minh có L19 dẫn đường không?

– Có. Nhưng hiện tại mình chưa xác định được tọa độ nên chỉ mượn nó làm phương tiện truyền tin thôi.

Quỳnh sửa lại chiếc mũ rừng, xen vào:

– Lát nữa Trung úy xin trực thăng xuống tải thương đi. Mình sẽ nhờ L.19 tìm giúp bãi đáp.

– Ổ, tôi cũng định vậy – Quay sang Minh, Ngự tiếp: Cậu cho lệnh chuẩn bị Zonlon. Mình sẽ bám sát con suối này. Tăng cường thêm 3 tổ khinh binh cho tôi. Nếu kịp, có lẽ chiều nay mình tới chân núi. Từ đó về vùng an toàn chỉ hai ngày đường nữa. Chuẩn bị xong, báo cáo cho tôi ngay. Tôi cần đi với cậu. Thôi, lên.

Hai mươi phút sau, đoàn quân bắt đầu lên đường, vất vả kiến vàng mỗi lúc một nhiều. Rừng cây vẫn mờ mịt không ánh mặt trời. Ngự cho dừng quân nửa tiếng ăn cơm trưa vào hai giờ chiều. Rồi, đoàn quân lại âm thầm len lỏi giữa những bụi mây chẳng chặt, tiến dần về

hướng Bắc Con suối thu hẹp dần và nhất là phi cơ L19 vẫn ù ù trên đầu khiến Ngự an tâm. Nhưng phải tới năm giờ chiều sau mới có một vài mảnh da trời chất đầy mây trắng hiện lên giữa những tàu lá. Phi cơ L.19 cho biết Ngự chỉ còn cách đỉnh đồi quân sự hơn một cây số. Chàng nhờ quan sát viên thám sát những điểm khả nghi. Hẳn báo cáo không có dấu vết nào chứng tỏ có Việt Cộng, rồi vội vã trở về căn cứ sau khi hẹn hò 9 giờ đêm một chiếc L.19 khác sẽ lên bao vùng...

10.

Xưng cho Đại Đội nghỉ đêm tại chỗ để kịp bố trí phòng thủ. Hơn nữa sức khỏe chàng đã suy nhược. Vết thương trên trán làm mủ, sưng tấy lên. Ngự thường bị nóng lạnh về đêm. Những chàng bắt Xuân phải kín miệng. Chàng là nguồn tin cậy duy nhất của các binh sĩ. Chỉ cần chịu đựng được ba bốn ngày nữa, khi đã đưa đại đội ra vùng an toàn chàng sẽ được tự do nghỉ ngơi. Và, tự do tập quên Loan, quên đi mối tình mật đắng.

Cơm nước xong. Ngự cáo từ về võng ngủ, nhờ Hãn và Xuân thay băng, rửa vết thương, vết thương đã có mùi hôi thối. Ngự cầm giải băng cáu bẩn đưa lướt ngang mũi, cười chua chát. Nếu một con vắt nào chui vào vết thương, nằm đó, về tới thành phố mấy cô y tá sẽ phải nhăn mặt mức ra những con sâu trắng ớn, mập ú.

Xuân quấn băng cho Ngự, búi ngùi đề nghị:

– Em chích cho Trung úy một mũi Péní nghe. Mình còn hai lọ triệu rưỡi mà. Vết thương Trung úy đang làm độc, dễ lâu sợ nguy hiểm.

Ngự cười cười, gạt đi:

– Tôi chưa thấy gì nguy hiểm cả. Để dành đó. Rủi thằng nào bị nặng còn giúp nó cầm cự được.

Xuân cười nhăn nhúm:

– Để vậy kệt à, Trung úy. Đổ alcohol hoài mai mốt cái sẹo trên trán Trung úy trông kỳ lắm...

– Kệ mẹ nó. Mình có vắc mắt đi tán tỉnh ai đâu mà sợ...

Xuân khẽ lắc đầu, bước đi. Hãn nhìn Ngự thương sót. Chắc nó lại nghĩ tới Loan và câu nói vừa rồi của mình. Ngự muốn đá cho Hãn một cú, nhưng chỉ nằm ruỗi dài trên võng nhắm mắt lại. Giấc ngủ bay đến như những đám mây đen một ngày trở bão. Chàng sống lại cái cảm giác nhẹ bỗng, trôi tuột ở lần ra khỏi cửa phi cơ ban đêm... Trôi tuột hôn mê... Trôi tuột đi theo dáng người mờ ảo của Đẻ, ánh mắt ướt buồn của Đẻ. Trôi tuột đi, lạc lõng vào một cõi mù sương có Loan, có Quỳnh, có Hãn và nhiều người lính thoáng hiện, thoáng biến.

... Tiếng bom nổ ì ầm thật gần đánh thức Ngự đột ngột giữa cơn sốt nóng lạnh. Ngự ngồi nhồm dậy, nhưng với ngả ngửa xuống vũng với cảm giác nhức buốt cùng độ. Tiếng Hãn gọi chàng mơ hồ như từ miền đất xa lạ nào vọng tới. Rồi đến những bước chân rón rén và một bàn tay lay nhẹ người chàng:

– Trung úy! Trung úy!

Tiếng nói Ngự như muốn bốc hơi:

– Gì đó?

– Bom dội gần quá, Trung úy...

– Máy giờ rồi?

– Tám giờ hai mươi lăm.

– Mà y đỡ tao ngồi dậy. Ông Quýnh ngủ chưa?

– Dạ, chưa.

Ngự ngày ngật đứng xuống, những bước chân như trườn trên mặt đất, như chênh choáng trên những cánh mây.

Có lẽ Loan cũng vừa thức giấc. Nàng ngồi nép mình trong vòng tay Quýnh, quay lưng lại phía Ngự. Thoáng một nét biến động trong mắt Loan khi Ngự mệt nhọc ngồi xuống đối diện với hai người. Giọng Quýnh lo lắng:

- Bom gần quá, Trung úy.
- Ủ. Mình ở cách FZ có 4 cây số hướng Đông. Tôi vừa thiếp đi được một giờ.
- Trung úy có vẻ mệt mỏi dữ. Ông cần giữ gìn.

Ngự gượng cười:

- Cậu đừng lo cho tôi. Chăm sóc cho Loan đi. Khí hậu vùng này độc lắm.

Nhiều tiếng súng vang lên đột ngột, đặc sệt kinh hoàng, cắt đứt lời Ngự. Ngự chụp lấy chiếc máy 6, đứng phắt dậy. Hệ thống máy bị rối loạn vì ba, bốn nơi cùng báo cáo một lúc. Tiếng súng vẫn tiếp tục khua động chát chúa, đủ loại, đủ cỡ. Chắc chắn đang chạm súng mạnh. Ngự hét lớn vào máy:

– Đây chim lớn, đây chim lớn gọi các anh. Lệnh cho các anh theo thứ tự báo cáo.

– Hai xin ưu tiên...

– Một xin ưu tiên... Tôi đụng nặng rồi. Hai con chết, nột bị thương. Chúng nó đông lắm. Xin lệnh chim lớn.

– Hai cũng đụng nặng. Một chết. Số bị thương chưa rõ. Xin lệnh chim lớn.

– Giữ nguyên vị trí. Tôi sẽ lên các anh ngay. Trao máy cho Hãn, Ngự vội bảo Quýnh:

– Cậu về chỗ điều động toán của cậu ngay. Coi chừng phía bờ suối cho tôi. Coi chừng bắn lẫn nhau đó.

Quỳnh gật gật đầu. Ngự vẫy tay cho Hân và các nhân viên truyền tia chạy về hướng tiếng súng. Chàng gặp Minh ở tuyến phòng thủ thứ hai. Chỉ cần năm phút sau, chàng đã ước đoán được lực lượng địch. Chúng khoảng một tiểu toàn hay nhiều hơn chút ít. Đêm tối và công sự phòng thủ chắc chắn khiến Ngự vững bụng. Tiếng gọi nhau ới ới của các binh sĩ địch chúng tỏ chúng đụng độ bọn chàng bất thần. Tiếng súng thưa dần, rồi dịu hẳn. Ngự mất 5 binh sĩ và hai người bị thương nặng sau mười lăm phút giao tranh. Những binh sĩ khỏe mạnh được gửi lên thay thế ngay vì Ngự sợ địch đang cho chỉnh đốn lại hàng ngũ, sửa soạn tấn công đợt thứ hai.

Năm phút nặng nề trôi qua. Súng cối địch khai hỏa dữ dội, mở miệng cho hàng trăm hạng súng khác. Địch quyết mở đường máu, đánh xuyên ngang đại đội Ngự. Ngự thoáng vui mừng với ý nghĩ có thể một chiến đoàn quân bạn đang di chuyển lại phía chàng hoặc đang ở rất gần.

Nhưng nỗi mừng vui chưa kịp nhen nhúm đã bị xua đuổi thật nhanh. Nhiều tiếng súng từ phía sau lưng vọng lại. Rồi đến tiếng huýt sáo run rẩy của một binh sĩ:

- Chim lớn! Chim nhỏ gọi.
- Chim Lớn nghe.
- Thẩm quyền tôi thẩm quyền tôi...

Hình như máy bị ném mạnh xuống đất. Chỉ có tiếng súng. tiếng la hét qua máy vọng lại. Ngự giận dữ hét lớn:

– Chim Nhỏ, Chim Lớn gọi. Thẩm Quyền anh làm sao?

Vẫn chỉ im lặng. Chắc người hiệu thính viên đã trúng đạn. Và Quýnh đã bị thương hoặc chết. Ngự mím môi lại thấy nhói ở ngực, ở giữa đỉnh đầu, nghĩ tới Loan. Năm phút rồi mười phút nữa trôi qua. Từng tràng đại liên, trung liên xé gió thật sát trên đầu khiến Ngự như bị đóng đinh trong hố cá nhân! Có tiếng rú não nùng của Bed và Goerges. Brown hốt hoảng nói:

– Đại úy Bed và Trung sĩ Goerges chết rồi, Trung úy ời.

Cuối cùng, không thể tiếp tục chịu đựng nổi cảnh ngồi trên đồng lửa, Ngự và Hãn phóng về phía Loan, sau khi dặn dò Minh cố thủ. Những mảnh vụn súng cối rào rào vây quanh hai người. Nhưng Ngự nhất định không chịu nằm xuống né tránh. Chàng chạy, chạy mãi miệt

gọi tên Loan như lạc trong sa mù và Loan là ánh lửa hải đăng,

Một ánh lửa đỏ quạch chột nháng lên trước mắt Ngự soi rõ dáng ngồi ủ rũ của Loan. Chàng phóng người tới ôm cứng lấy Loan lăn đi nhiều vòng. Nhưng tiếng nổ đã chói chang màng nhĩ ngay khi Ngự vừa phủ lên người Loan. Chàng thấy nhói nhiều chỗ trên lưng, đồng thời với tiếng thét thất thanh của Hãn. “Trung úy!” Rồi tất cả là hôn mê, là

những phân xạ của một con thú chạy chết.

Ngự lại ngã khụy xuống một lần nữa vì một rễ cây vùi sâu dưới đồng lá. Những vòng tròn ngũ sắc mờ nhạt đã bắt đầu chồn vờn, chồn vờn trước mắt chàng. Nhưng Ngự cố thu góp tàn lực, kéo lết Loan vào một bụi rậm. Rồi bóng đêm úp chụp xuống, kín đầu óc chàng. Trước khi thiếp vào cơn đau đớn. Ngự

còn nhận biết mặt chàng úp trên một vật gì cồm cộm, mềm ẩm, thoi thóp hơi thở. Hình như là vòm ngực Loan. Ngự chỉ biết đến thế. Rồi tất cả là bóng tối giá lạnh. Là mê thiếp đi trong đau đớn rã rời.

11.

Ngự rơi thẳng vào một khoảng không giá buốt và mở bừng mắt trong cảm giác ớn lạnh ở tận cùng các thớ thịt. Hình như có một bàn tay mềm ấm nào lùa vào mái tóc Ngự mơn man. Ngự đưa tay sờ sẫm chung quanh: Một, rồi hai chân người nóng hổi sau lớp vải « trây-di» ẩm lạnh hơi sương. Hai cái chân đàn bà. Ngự liên tưởng ngay tới Loan. Chân run rẩy, gượng ngóc đầu lên. Nhưng một cảm giác nhức nhối khủng khiếp ào ạt tràn tới khiến chàng yếu ớt như một đứa trẻ. Ngự nhắm mắt

lại, những giọt lệ nóng bỏng đổ xuôi theo đuôi mắt, thấm xuống ngực Loan. Những ngón tay Loan trên đầu Ngự chột ngừng lại, dò dẫm, chờ đợi. Nàng khẽ thở dài giọng thoảng nhẹ như hơi gió:

– Anh đã tỉnh đó à?

Ngự lại cố ngượng ngồi dậy, nhưng chỉ đơn thuần là ý muốn. Những ngón tay chàng hóa đá trên đùi Loan. Ngự bảo chàng dù với bất cứ giá nào cũng phải ngồi dậy. Loan đã có chồng. Và Quỳnh mới chết được vài giờ đồng hồ, chắc chưa kịp chôn. Nhưng Ngự đã hoàn toàn mệt. Da thịt và đầu óc chàng nhão nhệ như một võ sĩ giác đấu lúc trở về nhà giam. Ngự cần một điểm tựa, một vuốt ve khuyến dụ. Bàn tay chàng đưa lên cao, lên cao hơn nữa với những luồng điện cao thế tê tê ở đầu ngón trong cơn mê sảng. Loan, Loan của tôi đây Loan bằng xương bằng thịt. Loan của những giấc

nửa khuya choàng tỉnh, rưng rức nhớ thương. Loan mà tôi đã tưởng trong cuộc đời này, không bao giờ tôi còn được cầm lấy bàn tay nàng một cách thương yêu sùng kính, không bao giờ còn được sống lại với nàng những giây phút ngà ngọc âu yếm, vuốt ve. Loan. Loan của tôi đây. Tôi biết chắc mình không mơ. Loan của tôi và những miền da thịt mềm ẩm, nóng bỏng, những hơi thở vừa chớm nặng nề, những ngón tay búp măng trắng hồng ngà ngọc đang lùa vào mái tóc đỏ quạch, cứng ngắc của tôi với mơn trớn trời bể thương yêu.

Ngự hé mắt nhìn xuôi theo thân thể Loan với niềm vui sóng vỗ bờ. Hình như chàng đã dụi mặt mũi vào ngực Loan như ngày nhỏ vùi mặt nũng nịu vào ngực mẹ. Cảm giác bé bỏng, yếu ớt ít phút trước vội bễn lên bỏ đi. Đầu óc Ngự minh mẫn dần. Chàng khôn lớn, trở về với chàng thật mau. Mà không thể tiếp

tục những vuốt ve, mơn trớn này. Loan đã là vợ Quýnh. Chàng từ từ gỡ tay Loan chuyển choáng ngồi dậy. Loan mở bừng mắt nhìn Ngự. Chưa bao giờ nàng nhìn Ngự như thế.

Ngự tránh ánh mắt Loan, cúi nhìn đồng hồ tay. Mười hai giờ năm. Bom vẫn âm ì kinh hoàng. Nhưng với Ngự, những thanh âm đặc sệt kinh hoàng, chết chóc ấy đã từ lâu biến thành một loại thuốc an thần. Thuốc an thần cho những người bên này và độc dược của những người bên kia. Ngự đưa tay vuốt mặt nói bằng quơ:

– Mười hai giờ đêm rồi...

Nhưng Loan đã nhắm mắt lại. Nàng khẽ rùng mình, rên nhỏ:

– Lạnh quá...

Ngự cúi xuống sát Loan hơn. Hơi thở Loan thơm ngát môi mọng. Loan gọi tên Ngự trìu mến, thương yêu như trong một giấc mơ.

– Anh Ngự! Em... lạnh quá...

Loan rên rỉ:

– Anh Ngự. Anh còn yêu em không?

Nhưng Ngự không còn nghe, không muốn nghe một điều gì lúc này. Những khuy, nút trên y phục Loan được tháo tung ra bằng những ngón tay run rẩy, tê dại. Chàng vụng về như một đứa trẻ lần đầu tiên mới biết đàn bà. Như buổi tối hôm nào được thấy thằng bạn lính tinh quái đẩy vào khoang thuyền với mẹ già nhà quê lỡ chuyến xe về xóm. Chàng ngáy ngật trong một cơn sốt vầng vất và tìm đủ mọi cách để những phần giao tiếp giữa hai người được đẩy hơn, đủ hơn...

Xong việc, Ngự không ngã vạt sang bên cạnh hay vươn vai đứng dậy, mỗi thuốc hút theo lệ thường không. Nhưng Ngự không trả lời nàng. Bờ môi tham lam vẫn miên man những môi hôn sỉ đại trên mặt mũi, đầu tóc Loan. Chàng miên man nói về ba năm thương nhớ, những chiều dừng quân bản lạ, những chuyến công tác thất thủ trở về vài ba mạng và đám cưới mộng ước mùa xuân sắp tới. Chàng miên man nói về những dẫn vật, day dứt suốt hai mươi ngày qua khởi từ buổi sáng vừa thức giấc, bắt gặp Loan và Quỳnh đang âu yếm cười nói trong phòng khách.

Loan chợt ngắt lời Ngự:

– Anh yêu em đến thế sao? Nhưng tại sao anh không thư từ thăm hỏi gì suốt ba năm trời?

Ngự nói như khóc:

– Anh, anh đã biết mình có lỗi... Những dở khóc dở cười suốt hai mươi ngày qua cũng chỉ do anh gây nên.. Chắc khi gặp anh, Loan giận anh lắm phải không?

– Ủ. Em nghĩ anh đã lường gạt em. Em tưởng anh đã chết...

Ngự tìm những ngón tay Loan, đan chúm vào nhau:

– Anh mới được Quỳnh cho biết hồi tối. Chuyến đó anh và Hân bị mất tích hơn hai tháng, Căn cứ đã tưởng anh chết... Nhưng anh được một đơn vị bộ binh cứu thoát.

Nước mắt Ngự chọt ứa ra theo đuôi mắt Loan:

– Anh độc ác lắm. Tại sao anh không nghĩ tới những ngày tháng chờ đợi mòn mỏi của em ở thành phố. Người đi xa

có nhiều thú vui để tìm quê. Nhưng em, em chỉ là một cô gái... Em không thể bắt chước những cô gái khác nay hẹn hò người này, mai hẹn hò người khác. Em cũng không muốn đi chơi với anh Thứ và chị Liễu. Hạnh phúc của họ khiến em tủi thân vô cùng...

Ngự hôn lên những giọt nước mắt của Loan, thầm thì:

– Tội cho em quá!

Giọng Loan thiết tha hơn, buồn bã hơn:

– Rồi em được tin anh chết. Em khóc hết nước mắt và có ý định muốn chết theo anh rồi... Những anh Thứ ngăn cản em... Ảnh bảo rồi thời gian sẽ khiến con người phai nhạt đi những đau sót, buồn phiền mà hôm nay mình tưởng chừng không thể chịu đựng nổi. Anh Thứ cho phép em để tang anh một năm... Gần...

mãn tang anh, em gặp Quýnh. Anh ấy cứu em thoát khỏi một cuộc chọc ghẹo sỗ sàng của mấy thằng du đãng. Và hơn nữa, anh ấy yêu em thành thực...

Loan chợt đẩy Ngự ngồi dậy. Nàng sửa lại y phục bên lén:

– Mình thử trở lại chỗ cũ xem có gì lạ không, anh.

Ngự khẽ lắc đầu, nôn lên mái tóc óng mượt của Loan thăm thì:

– Anh muốn mình ở bên nhau suốt đêm nay..... Chiều anh đi Loan.

Loan đưa tay gỡ những ngón tay bạch tuộc vừa quấn ngang vai nàng mỉm cười nũng nịu:

– Anh chỉ được cái thế... Sửa lại quần áo đi ông.

Ngự cười hể hể, đứng lên theo Loan.

Chàng vòng tay ngang lưng Loan dìu nàng trở lại chỗ đóng quân cũ. Các binh sĩ đã rút đi từ lúc nào. Chỉ còn đồng lửa rực đỏ tí tách tiếng củi cháy và những thân ma nằm rải rác đó đây. Tất cả những thân ma đều được giết thêm một lần nữa bằng lưỡi lê hay mã tấu. Cảnh tượng thảm đạm sau cuộc tàn sát khiến Loan và Ngự rùng mình. Hai người tìm tòi khắp nơi nhưng không thấy xác Quýnh và Hãn. Cuối cùng cả hai đành trở lại bên đồng lửa, thu dọn chỗ ngủ. Vết thương trên trán khiến Ngự mệt mỏi rã rời. Chàng nằm ruỗi dài trên mặt Poncho, lặng nhìn Loan đang ngồi bó gối tư lự dưới chân chàng. Ánh lửa hắt trên khuôn mặt Loan những vùng bóng tối kham khổ vì cuộc hành trình đầy mệt mỏi, gian lao. Ngự gọi nhỏ:

– Loan! Nằm nghỉ đi em.

Nhưng Loan vẫn bất động như tượng đá, mắt đăm đăm nhìn những cảnh củi đỏ hồng. Ngự gượng ngồi dậy âu yếm:

– Nằm nghỉ cho khỏe đi, Loan. Em có vẻ mệt đó.

Giọng Loan khàn đục:

– Anh cứ ngủ trước đi. Em chưa buồn ngủ.

Ngự cười nhẹ, đỡ nàng nằm xuống, vỗ về:

– Chóng ngoan nào... Mình nằm đây nói chuyện.

Loan khẽ nhắm mắt lại, rồi đưa tay bưng mặt khóc tức tưởi.

Chàng kéo loan sát vào người mình hơn trong tư thế che chở, vỗ về. Giọng Ngự thoáng mơ màng:

– Anh muốn được ôm thật chặt em như thế này suốt cuộc đời và ngay cả trong hầm mộ nữa.

Loan chỉ im lặng, dăm dăm nhìn Ngự. Ngự mỉm cười, hôn nhẹ lên trán nàng, thầm thì:

– Nhắm mắt lại đi em. Anh sẽ ru em ngủ bằng ước mộng tương lai của chúng mình.

Loan vẫn mở lớn mắt nhìn Ngự, giọng lạnh lẽo:

– Em muốn nhìn mặt anh lúc anh nói... Em đã nhắm mắt những lần anh nói chuyện tương lai quá nhiều rồi.

Ngự lắc đầu cười hiền, dụi má mình vào má Loan:

– Nhắm mắt lại như anh đi em. Mình đừng mở mắt mỗi lần nói chuyện ước mơ... Hãy nhắm mắt lại và mơ ước phải

đi đôi với lời nguyện cầu thầm kín. Em nhìn coi. Anh đã nhắm mắt rồi đây này...

Một cảm giác nhức buốt khủng khiếp chợt xông lên giữa đỉnh đầu khiến Ngự dừng lời đột ngột. Nhưng chàng cố kìm giữ tiếng rên rỉ, cố tiếp tục câu nói bỏ đó bằng những tiếng nói bốc hơi ngay ở đầu môi:

– Nhắm mắt lại đi, Loan... Và hãy cầu nguyện cho đám cưới mùa xuân này của chúng mình. Em sẽ lên trại ở với anh. Chúng mình sẽ dựng một ngôi nhà gỗ nhỏ nhỏ trên sườn đồi đối diện với trại anh. Những lúc rảnh rỗi, anh sẽ đứng trước cửa, nhìn sang triền đồi để thấy ngôi nhà nhỏ bé, thân yêu của mình rực lên trong nắng, trên màu xanh cây cỏ núi rừng. Anh sẽ mỉm cười với ý nghĩ Loan thương yêu, ngà ngọc của anh đang di động trong đó, khéo léo, thướt tha như nàng tiên Giáng Kiều trong túp lều cỏ

của anh hàn sĩ Tú Uyên. Anh sẽ đưa tay che mắt để tìm một nụ cười, một ánh mắt âu yếm của em gửi sang bên này cho anh...

Tiếng nói Ngự nhẹ dần như hơi gió.

12.

 iếng Ngự nhỏ dần, nhỏ dần. Bờ mi Loan từ từ khép lại với những giọt nước mắt ứa ra chảy xuôi theo thái dương Ngự. Anh yêu em đến thế nào. Anh không khinh bỉ miệt thị em vì em buông xuôi ngay sau cái chết của Quýnh, của chồng em, một vài giờ. Vâng, em đã nhắm mắt lại, em, em đang nhắm mắt lại để cầu nguyện cho mộng ước chúng mình thành tựu. Em yêu anh còn hơn anh yêu em nữa Nhưng kìa, tại sao anh lại im lặng. Nói nữa đi anh. Em muốn được anh ru em một giấc ngủ

nhiều giấc mơ đẹp. Em muốn anh nói mãi, nói mãi cho tới khi thiếp đi, thiếp đi với vù cười mãn nguyện và tin tưởng trên bờ môi. Loan khẽ cựa quậy mình một cách dễ chịu, dán sát người vào Ngự hơn. Nhưng Ngự vẫn im lặng. Hơi thở chàng đều và nhẹ phà lên mặt Loan nóng bỏng. Loan hé mắt nhìn trộm Ngự. Chàng đã thiếp vào giấc ngủ mệt mỏi. Hai con mắt khép không kín của Ngự khiến Loan khẽ rùng mình. Trong giấc ngủ, Ngự như người chết. Nếu không có những hơi thở đều đều, nếu hai cánh mũi chàng không nhấp nhô theo nhịp thở, chắc Loan không đủ can đảm nằm im trong lòng chàng như lúc này. Loan nhẹ nhàng rời bàn tay khỏi lưng Ngự với ý định vuốt mắt cho chàng. Nhưng nàng chợt kêu lên nho nhỏ vì những ngón tay mình nhê nhếch những vết máu đỏ tươi. Loan rón rén ngồi dậy, quan sát tấm lưng rộng bản của Ngự. Chiếc áo rằn ri dày

cộm của Ngự bị thủng ba bốn lỗ, máu vẫn rỉ ra không ngừng. Nàng định đánh thức Ngự dậy, nhưng rón rén nằm xuống, thao thức với những lo ngại vu vơ. Mấy hôm trước Quýnh cho nàng biết thuốc trụ sinh mang theo đã cạn. Vết thương trên trán Ngự đã đáng lo ngại. Nay lại thêm mấy mảnh sủng cối này nữa Loan sợ Ngự không đủ sức chịu đựng cho tới lúc về thành phố. Nếu xảy ra chuyện gì giữa rừng... Loan dụi mắt vào bộ ngực chắc nịch, nóng hổi của Ngự để trốn tránh ám ảnh kinh hoàng ấy. Nhưng nó vẫn hiện lên thật rõ ràng nháy múa, cười cợt trước mắt. Nếu Ngự mệnh hệ nào chắc nàng không sống nổi. Nàng không thể để tang Ngự hai lần. Cuộc sống trầm lặng vừa bị khuấy động lên với bóng dáng và tình yêu Ngự ngất ngưỡng không thể trở lại sự yên tĩnh, trầm lặng thường nhật. Loan chột khẽ rung mình, ngược lên nhìn Ngự một lần nữa. Hai con mắt

chàng vẫn khép không kín như người chết trôi. Nhưng nàng chợt quên đi hai con mắt Ngự vì tiếng réo nhỏ nhỏ trong bụng. Tiếng réo của một gọi nhớ, một lời khuyến cáo. Phải, biết đâu tôi không có con với chàng. Chưa lần chung đụng nào với Quýnh tôi đã đáp ứng nồng nhiệt đã dàn trải ra để đón nhận như thế. Mẹ tôi thường bảo người đàn bà sẽ biết ngay được rằng mình đã thụ thai hay không sau khi ân ái với chồng. Có lẽ một thai nhi vừa được thành hình trong bụng tôi. Một thai nhi mang dòng máu của Ngự. Thà rằng vậy. Tôi không thích có con với Quýnh. Quýnh yêu tôi, tôn thờ tôi, chiến đấu hăng say như bất cứ người lính nào. Nhưng nhất định Quýnh không bằng Ngự. Không hiểu tại sao tôi nghĩ vậy. Có lẽ vì Ngự đã như một chiếc bóng phủ kín tuổi ấu thơ và thời con gái của tôi. Ngủ với Quýnh, tôi nghĩ đang nằm dưới thân thể Ngự. Tôi làm tất cả mọi bốn phận

với Quýnh vì Quýnh đã được ngụ trang thành Ngự trong tâm tưởng. Tôi cho Quýnh biết mấy. Dù sao tôi cũng có lỗi với anh. Nhưng chính anh đã tự chuốc lấy cho mình một người vợ ngoại tình. Tôi đã nói với anh về Quýnh và tấm vải đen nhỏ trên ve áo tôi. Miếng vải đen để tang một người sống, người đang ôm tôi trong vòng tay, người vừa dành đoạn lại tôi trong tay Quýnh, người vừa đặt một mầm thai nhi trong bụng tôi. Một thai nhi. Nếu tôi có một đứa con với Ngự. Con trai hay con gái cũng được. Nếu là con trai, nó sẽ có khuôn mặt đầy cương nghị của Ngự và cặp mắt của tôi. Nếu là con gái, con gái đầu lòng bao giờ cũng thích hơn, tôi sẽ dạy nó từ thuở chớm biết cười nói rằng một người con gái chỉ nên yêu một người đàn ông. Như tôi chỉ yêu có Ngự. Khi con đã đủ trí khôn, tôi và Ngự sẽ kể cho con nghe mối tình đẹp như thơ và nhiều ngang trái của chúng tôi. Tôi sẽ

cho con biết rằng nó là kết đọng của tình yêu thanh khiết, thánh thiện nhất của tôi và Ngự. Sự hình thành của nó không do những cơn động dâm hay do sự giao cấu của hai con thú đực và thú cái cần giải quyết vấn đề sinh lý. Mà là sản phẩm của tình yêu, hai chữ tình yêu viết hoa.

Lại có tiếng réo nhỏ trong bụng Loan. Loan mỉm cười trong bóng đêm. Một thai nhi đang thành hình. Một đứa con. Tôi sẽ lên chức mẹ. Tôi sẽ chăm sóc con và đợi Ngự mỗi trưa, mỗi chiều từ trại trở về. Loan chợt bật cười thành tiếng, khẽ lắc đầu một cách thích thú. Anh chàng lăm lăm, lì lì này mà cũng mơ mộng quá. Không biết ai xui mà vờ vẽ nên giai thoại Giáng Kiều, Tú Uyên. Hôm nghe Đại úy Bed cười cười hỏi chàng. “Giáng Kiều của anh”, mình đã tức lộn ruột. Mình nghĩ ngay tới một cô gái đẹp nào khác đã khiến Ngự quên mình. Ai ngờ Giáng Kiều lại là Loan, là

người đàn bà đang khiêu khích chàng trước mặt Bed và Quynh. Anh chàng thật tội nghiệp. Chắc suốt hai mươi ngày qua như ngồi trên lửa bỏng. Nếu anh chàng không bị thương mê sảng mấy ngày, réo tên mình ới ới chắc chẳng có hy vọng chấp nối, nằm bên nhau như lúc này. Nhưng cũng đáng đời... Ai bảo ba năm trời biến biệt, không thềm gửi về cho mình lấy một vài dòng ngắn ngủi. Trong khi đó mình ngày đêm mòn mỏi đợi chờ. Mỗi lần anh Thứ nhờ đưa thư cho chị Liễu mình lại khóc lóc âm thầm mấy đêm...

Loan chợt lắng tai nghe ngóng vì, hình như có tiếng chân người nặng nhọc bước về phía nàng và Ngự. Tiếng chân mỗi lúc một gần đây dọa nạt. Nàng lay mạnh người Ngự gọi nhỏ:

– Anh! Anh Ngự

Nhưng Ngự vẫn ngủ say như chết.

Loan nghe rõ tiếng tim đập thành thịch trong ngực nàng khi những bước chân vẫn nặng nề, rời rạc, tiến lại gần hơn. Nàng lại lay mạnh người Ngự, ghé sát tai chàng, thều thào:

– Anh! Anh Ngự! Có người...

Ngự ú ớ một vài tiếng vô nghĩa, rồi lại ngáy đều đều. Loan run rẩy rút khẩu Colt khỏi bao, ngồi nhòm dấy. Nhưng mũi súng vừa nâng lên vội buông thông xuống. Cái bóng đen bề thế trước mặt nàng đã ngã sấp xuống như một thân gỗ mục. Loan đưa tay lên ngực để ngăn chặn sợ hãi, đảo dác nhìn quanh chờ đợi những bất trắc đang ẩn giấu trong bóng đêm đặc quánh. Năm rồi mười phút nặng nề trôi qua. Loan cố thu hết can đảm đứng lên, bước lại gần bóng đen. Hàng chục mảnh moọc-chê ghim lỗ chỗ trên lưng hắn. Loan run run chìa mũi súng vào gáy bóng đen, từ từ ngồi

xuống, nhìn cho rõ mặt. Nàng chột vút khẩu súng xuống đất, reo lên mừng rỡ và thương sót:

– Chú Hãn!

Nàng lay mạnh người Hãn, gọi rối rít:

– Chú Hãn! Chú Hãn! Tỉnh dậy đi! Loan đây.

Hãn mở choàng mắt, lơ lơ nhìn Loan. Thoáng một ánh lửa mừng vui hiu hắt trong đáy mắt Hãn. Hãn thều thào:

– Tôi... khát quá... Cô cho... xin... miếng nước...

Loan gật gật đầu, giúp Hãn đứng lên, đến gần đồng lửa. Đỡ cho Hãn nằm xuống bên Ngự xong, nàng tắt tả tới bên một xác chết, vụng về tháo bị đông nước mang lại cho Hãn. Những hợp nước tham lam khiến Hãn mệt muốn lả đi,

nhăn mặt thở dốc. Loan dịu dàng lau những giọt mồ hôi và đất cát nhê nhếch trên trán Hãn, nói qua tiếng cười trù mếu:

– Chú nằm nghỉ một lát đi. Tôi canh chừng cho. Trung úy cũng mới ngủ được khoảng mười lăm phút.

Hãn nhắm mắt lại, thều thào:

– Cám ơn cô.

Loan chỉ nhoén miệng cười không đáp. Nàng đứng dậy, lục lọi lấy hai chiếc mền len mỏng đắp cho Ngự và Hãn, rồi ngồi bó gối bên đồng lửa, lơ đãng nhìn đồng lửa đang tí tách những tiếng nổ êm tai của những cành củi khô. Sự có mặt của Hãn khiến nàng an tâm hơn. Người lính trung tín này sẽ giúp nàng thoát khỏi cảnh lúng túng nếu vết hương Ngự bị làm độc như mấy hôm trước. Ngay từ buổi đầu, Loan đã có cảm tình đặc biệt

với Hãn. Hãn cũng có vẻ quyền luyện nòng lăm. Nàng và Hãn thường nói chuyện về Ngự. Hình như Ngự là một ông thánh nhiều oai quyền nhất trong hồn Hãn. Hãn mở miệng là Trung úy tôi, ông thầy tôi... Một hôm nàng hỏi Quỳnh về Hãn. Quỳnh đã nửa đùa nửa thực nói thẳng Hãn là trại phó uy quyền còn lớn hơn anh nữa: Thấy ánh mắt ngơ ngác của nàng, Quỳnh phì cười, giải thích tiếp là Hãn đã theo sát bên Ngự từ lâu, được Ngự tin cẩn nhất. Hãn là cái bóng của Ngự.

Hai người không rời nhau nữa bước kể cả những lúc chui vào nhà. Quỳnh còn cho Loan biết một giai thoại đầy cảm động giữa Hãn và Ngự. Ngày Ngự được lệnh đi trại trưởng. Hãn uống rượu say, xách súng ra hàng rào bắn hết băng này sang băng khác, vừa bắn vừa khóc nức nở. Vì thế hái được Trung Tá chỉ huy trưởng C. cho đặc cách Hạ sĩ và theo Ngự

đi từ trại này sang trại khác. Biết chuyện đó, mỗi lần gặp Hãn, Loan thường để tâm quan sát Hãn xem hãn có gì khác người thường hay không. Nhưng nàng thấy Hãn cũng giống như bao nhiêu người lính trẻ hiền lành khác. Có lẽ hãn đã “mê” Ngự như nàng mê Ngự. Ý nghĩ ấy khiến Loan mến Hãn thích chuyện trò với Hãn hơn.

Hãn cũng có vẻ quý mến nàng. Hình như hãn cũng đoán ra nàng chính là cô Loan Giáng Kiều của ông thầy hãn, nhưng chỉ im lặng. Ngày được lệnh rút khỏi trại có lẽ Ngự đã gửi gắm hãn đi bảo vệ nàng, nên hãn bám sát Loan không rời nửa bước. Khi Quýnh cắt một nửa tiểu đội ở lại với Loan, định mang hãn quay lại tiếp cứu cho Ngự, Quýnh đã tưởng hãn sốt sắng xung phong theo Quýnh. Nhưng ngược với điều mọi người dự tưởng, Hãn thản nhiên nói bị đau chân và hãn được Ngự ra lệnh rút lui, không

được quay đầu lại trại. Lúc đó Quynh cũng như Loan đều tưởng giữa hăn và Ngự có điều xích mích vì hai người lớn tiếng trong phòng Ngự trước giờ khởi hành.

Mãi đến lúc này Loan mới khám phá ra sự thực. Nàng khẽ thở dài, liếc nhanh về phía Ngự và Hăn. Thực ra tôi có đáng để được đối xử như vậy không. Phải chăng Ngự và Hăn đã to tiếng vì Ngự nhờ Hăn đi theo Loan và Hăn biết rõ uẩn khúc giữa Loan và Ngự. Ngự. Anh yêu em đến như vậy sao. Hăn, chú có thể trung thành với Ngự như vậy sao. Loan khẽ lắc đầu, hai mí mắt khô cứng. Nàng muồn vùng dậy, chạy tới bên Ngự, đánh thức chàng, nói với chàng qua những giọt nước mắt hối hận rằng em không xứng đáng với tình yêu anh. Chuyến phiêu lưu bất ngờ suốt hai mươi ngày qua đã cho em mở lớn mắt thấy rằng tình yêu chưa đủ để anh sống tiếp cận những cái chết

đột ngột và phủ phàng giữa vùng trời lửa đạn này. Em yêu anh nhưng không có quyền đòi hỏi gì ở anh cả. Em đã khiến anh hỗn loạn, điên cuồng suốt hai mươi ngày qua một cách xuẩn ngốc... Nàng sẽ nói nhiều nhiều nữa. Nhưng nàng vẫn ngồi bất động ở đó, đầu gục xuống gối, mi mắt khô cứng và những hình ảnh vỡ vụn bốc chới thật nhanh.

Một màn đen từ từ giăng ra, phủ kín đầu óc nàng. Nàng thiếp đi một giây ngắn ngủi, rồi hốt hoảng choàng tỉnh. Để lại thiếp đi, choàng tỉnh nhiều lần. Và rồi, giấc ngủ cuốn nàng vào một cơn mê thiếp đột ngột. Thật đột ngột.

13.

Khi nàng hốt hoảng choàng tỉnh một lần nữa, trời đã giá cóng sương đêm. Thân thể nàng đang dán sát vào người Ngự như một con mèo nhỏ. Nàng ngơ ngác nhìn về đồng lửa, thấy Hãn đang ngồi bó gối ở đó, điều thuốc lập lều lửa đỏ trên môi và khẩu AR.I5 tựa mũi lên vai hãn. Loan mỉm cười ngượng ngập rồi nhắm mắt lại, dán sát vào người Ngự hơn, dỗ tiếp giấc ngủ. Giấc ngủ thật an bằng và nhiều mộng đẹp.

Hãn nói như reo:

– Trung úy! Đến rồi, Trung úy ơi!

Ngự và Loan cùng reo lên mừng rỡ, hỏi đầu, đầu. Ba người huyền thiên cười nói, nhìn về phía bản thượng nổi bật lên giữa màu xanh lá rừng với niềm vui trời bể, Ngự ôm chầm lấy Loan, nhắc bổng nàng lên, quay tròn một vòng, rồi hôn tới tấp lên trán, lên má nàng. Giọng Ngự giòn tan:

– Thoát rồi, Loan ơi. Vợ chồng mình...

Loan cười ngượng nghịu, nín nhe tay chàng, liếc mắt về phía Hãn, nũng nịu trách:

– Anh làm như con ni ấy. Không sợ chú Hãn, chú ấy cười cho sao?

Ngự cắn nhẹ vành tai ửng hồng của Loan, cười hểnh hếch:

– Kệ nó. Cười hở mười cái răng.

Quay sang Hãn chàng nheo mắt tinh nghịch:

– Phải không mày Hãn?

Hãn nhìn hai người rạng rỡ, cười nụ. Ngự buông Loan ra, nhìn Hãn như một con quái vật, bĩu môi:

– Mày mà cũng biết ngượng à, Hãn? Trời đất ơi, mày cháu đời thứ bao nhiêu của cụ Không Tử?

Loan phát nhẹ vào lưng Ngự, khẽ lắc đầu:

– Cái anh này ... Thiệt là kỳ...

Hãn hí hửng thọc tay vào chiếc túi dệt, lấy ra mấy mẫu bánh khô, một hộp thịt và một túi cà phê, gạt gù:

– Mình dừng lại “cháp chap” cho no cái bụng đã ông thầy. Mấy thứ của nợ này thanh toán hết cho rồi, bù lại mấy ngày chết thêm.

Ngự kéo Loan ngồi xuống một gốc cây, cao giọng:

– Rồi. Mà được toàn quyền chỉ huy máy thứ đó. Tao phải tính chuyện riêng với bà này đã.

Loan véo mạnh đùi Ngự, lườm mắt:

– Thôi đi ông. Đừng có nói giọng đó nghe. Để em phụ giúp chú Hãn một tay.

Ngự nín nàng lại, cười cười:

– Anh phong nó làm Tổng Tư Lệnh rồi mà. Ngồi đây đã. Mấy hôm nay người ta chưa được “mì” mình cái nào, nhớ muốn chết.

Loan lại véo mạnh đùi Ngự, nói ăn nói gì ghê thấy mồ. Ngự ôm chầm lấy nàng, bờ môi tham lam đi tìm môi nàng. Hãn khẽ nhún vai, quay lưng bước vào rừng kiếm củi nhóm bếp.

Rồi, Loan chọt mở bùng mắt ra để thấy hàm râu lởm chởm, hàm răng trắng bóng của Ngự thật gần. Loan khẽ lắc đầu, cười nũng nịu:

– Ghét anh quá hà...

Ngự cắn nhẹ lên cánh mũi nàng.

– Còn anh yêu em quá hà...

Loan kéo nhẹ Ngự xuống sát bên mình. Giọng nàng thật trong:

– Anh làm vậy không sợ chú Hãn cười tui mình nhúc óc sao?

– Đã bảo cười hờ mười cái răng mà lì.

Loan đưa tay xoa nhẹ hàm râu của Ngự, bĩu môi:

– Không hiểu tại sao em lại yêu anh được. Anh có đủ những tật xấu trên đời này. Uống rượu như hũ chìm. Độc ác

như sài lang. Bội bạc như Lưu Bị. Tham lam như hổ đói mồi.

Ngự hôn lên những ngón tay gầy guộc của Loan tiếp:

– Anh mê em vì em thánh thiện quá. Em có đủ những đức tính của mấy cha thánh nhân, hiền nhân, quân tử.

Hai người lặng nhìn nhau cười bằng môi, bằng mắt. Bảy ngày khổ ải đã qua rồi. Hạnh phúc đã chờn vờn trước đầu ngón tay họ. Từ bản thượng dưới kia, họ sẽ liên lạc được với C. Xin trục thăng xuống đón. Vết thương trên trán Ngự chỉ cần nửa tháng sẽ lành. Ngự sẽ có ít nhất ba tháng phép về Sài gòn. Một đám cưới nho nhỏ, nhưng tràn đầy hạnh phúc, đầm ấm sẽ được cử hành. Mẹ Loan và Thứ sẽ mừng rỡ như trúng số độc đắc. Có ai ngờ được người đã chết bỗng dưng lù lù sống dậy, trở về làm đám cưới theo đúng lời hứa ba năm trước.

Hãn đã trở lại với một bó củi khô. Hãn khẽ hắng giọng ra hiệu. Loan với ngời nhồm dậy sửa lại y phục bắt Ngự những cọng rác vương trên mái tóc đen óng của nàng. Ngự hôn nhẹ lên tóc Loan, rồi lừ mắt nhìn Hãn, giọng nói vẫn mang âm hưởng một tiếng cười no tràn hạnh phúc, tin tưởng:

– Mà chẳng được cái tích sự gì cả. Việc quái gì phải hắng giọng mất công. Tao có mắt thần mà cứng. Mà cứ tới cách tao năm chục thước là mắt thần đã bật đèn đỏ rồi.

Hãn chỉ cười cười, cùng Loan nhóm bếp. Chiếc nón sắt trên đầu hãn được lột xuống, thay cho siêu nấu nước Loan vừa khai hộp thịt vừa cười luôn miệng. Hãn móc bi-đông nước đổ vào nón sắt, nói nhỏ với Loan nhưng vừa đủ để Ngự nghe thấy:

– Ông thầy em sắp bỏ rơi em rồi cô.

Loan nhìn quanh Hãn, hỏi qua tiếng cười:

– Chuyến này liệu chú còn uống rượu say, vác súng bắn lên trời nữa không?

Hãn xoa đầu, cười ngượng ngáp,

– Còn tùy, cô.

– Tại sao chú lại bắn chỉ thiên?

Bàn tay thô kệch của Hãn lại xoa xoa mái tóc cứng như rễ tre. Hãn ấp úng:

– Thì mình giận Trời, bắn cảnh cáo cho chả biết. Nhờ thế chả động tâm cho em đi theo Trung úy từ đó tới giờ...

Ngự từ gốc cây nói vọng tới:

– Thôi, đừng có xạo nữa, “nội con nít”.

Nhưng Loan cười nụ, gật gật đầu nhìn Hãn:

– Ra vậy đó. Tôi sẽ bắt chước chú, từ nay hễ giận Trời là xách súng ra bắn cảnh cáo cho chả sợ chơi.

Hãn và Loan lắc đầu, nhìn nhau cười. Ngự đã đốt một liều thuốc, tựa lưng vào gốc cây, lặng nhìn hai người thân yêu nhất đời với niềm vui trào sóng trong hồn. Đời tôi chỉ còn và chỉ cần có thế. Một người vợ và một thuộc hạ, mà cũng là người bạn thiết. Thế đã quá đủ. Tôi cần tìm kiếm những báu vật gì trên thế gian này hơn tình yêu và tình bạn. Một đời giác đấu của loài người để chiếm đoạt những gì nếu không phải là những thứ đó.

Bữa cơm kéo dài trong những tiếng cười vui bất tận. Hãn nhìn Ngự và Loan đang bơi lội trong hạnh phúc với trù mển, độ lượng bao la. Đã từ lâu, Ngự cho

phép hăn được tự do xâm phạm vào đời tư của Ngự, nghĩa là hăn có quyền buồn, vui theo cái buồn, vui của Ngự. Hăn chẳng mong ước gì hơn là được nhìn Ngự vui tươi. Hăn sẵn sàng làm bất cứ việc gì để Ngự được hài lòng. Ngự đã trở thành một nửa con người hăn hoặc hơn thế nữa.

Hăn thâm cảm ơn Loan đã mang lại hạnh phúc cho Ngự. Nhưng Hăn không giấu được hăn rằng hạnh phúc của hai người khiến Hăn thoáng buồn vu vơ. Bắt đầu từ hôm nay, tình thương và sự chăm sóc của hăn cho Ngự đã có người san sẻ. Và Ngự với hăn dù sao cũng phai nhạt đi nhiều ân cần. Ngự đã có bốn phận, một bốn phận mới...

14.

Xgự không khám phá ra những ý nghĩ vừa chợt hiện hình trong đầu người thuộc hạ thân tín. Nhưng bén nhậy của một người đàn bà, thứ linh tính bén nhậy được lòng ích kỷ, độc tôn đặc thù, giúp Loan đọc thấy ngay nét buồn thoáng trong mắt Hãn. Nàng cười nho nhỏ, hỏi Hãn:

– Tôi thấy chú Hãn có vẻ hơi khác đấy nhé. Bộ cũng định bắt chước anh tôi cưới vợ sao?

Hãn cười gượng:

– Dạ, đâu có. Ai thèm lấy tôi, cô.

Ngự xen vào:

– Mà lấy quách con gái mù Sáu cho rồi, Hãn. Tao thấy con nhỏ cũng mệt mà dĩ.

Ngự vừa định cười, nhưng chợt ngừng bật. Chàng nhoài người vớ lấy khẩu AR. I5, đẩy Loan ngã nghiêng sang một bên, hét lớn:

– Hãn! Coi chừng. Tội nó...

Chàng chồm người lên, phủ kín Loan, tay xiết mạnh trên cò súng. Hãn cũng vừa lăn tròn một vòng, hòng súng ném gần nửa băng đạn lại phía sau. Một tràng AK47 ịch vang lên chát chúa, cây thành những luống bụi mờ ngay sát người Hãn. Hãn nghe rõ tiếng hét đau đớn « chết tôi » của Ngự và tiếng nổ giòn

giã của loạt đạn thứ hai trên tay Ngự. Hãn liếc nhanh về phía Ngự, rồi chồm dậy, phóng người đuổi theo một chiếc bóng đen vừa định tẩu thoát về phía bờ suối. Gắn chực viên đạn trong súng Hán đồn ngã ngay bóng đen, cái xác định thứ tư.

Không thềm chú ý tới tên địch, Hãn chạy nhanh lại phía Ngự và Loan. Ngộ đang nằm gối đầu trong lòng Loan, mặt tái xanh, nhả nhúm vì đau đớn. Một khoảng áo trăn bên sườn Ngự loang đỏ máu. Bàn tay trắng muốt của Loan đang cố gắng một cách tuyệt vọng để ngăn chặn dòng máu đang từ vết thương cuộn cuộn ứa ra. Máu đỏ tươi chảy qua kẽ tay nàng khiến Hãn phải khẽ rùng mình ớn lạnh.

Hãn cúi xuống, gỡ tay Loan ra, lặng lẽ quan sát vết thương Ngự. Lưỡi Loan lú lại, hỏi dồn dập:

– Anh ấy có sao không, chú?

Hãn hơi ngược lên để thấy những giọt nước mắt vừa chảy dài trên gò má vừa bắt nắng của Loan. Hãn cố trấn an:

– Không sao đâu, cô. Vết thương nhẹ mà...

Loan oà khóc nức nở gọi tên Ngự. Nhưng Ngự vẫn thêm thiếp trong đau đớn cùng độ. Loan lại cầu cứu tới Hãn:

– Chú Hãn. Chú coi lại xem sao. Anh ấy..., anh ấy sao vẫn bất tỉnh thế này...

Hãn chẳng biết làm gì hơn là cắt một mảnh áo, quấn ngang bụng Ngự. Mảnh vải dày cứng chỉ trong chớp mắt đã thấm ướt máu đỏ. Hãn cũng bắt đầu hết hoảng, lay mạnh người Ngự, gọi lớn:

– Trung úy. Tỉnh dậy đi ông.

Tiếng khóc náo nùng và gọi tên Ngự thảm thiết của Loan càng khiến Hãn lúng túng hơn. Hãn lại lay mạnh người Ngự khiến chàng mở choàng mắt nhìn mọi người. Những giọt nước mắt nóng bỏng của Loan đã ướt đẫm khuôn mặt hốc hác, tái xanh của Ngự. Nàng nói qua tiếng khóc tức tưởi:

– Anh. Anh thấy trong người thế nào? Anh làm em sợ quá.

Hai mắt Hãn cũng đã đỏ hoe. Giọng hãn ướt nước mắt:

– Trung úy. Em công Trung úy về làng nghe...

Ngự gượng cười méo mó. Chàng thều thào:

– Bình tĩnh đi nào. Loan, Hãn. Anh đã chết đâu.

Những ngón tay Loan run rẩy sờ sẫm từng góc cạnh trên mặt Ngự. Nàng mếu máo khóc:

– Anh đừng bỏ em nhé, Ngự. Mất anh, em sống sao nổi...

Bàn tay Ngự run rẩy tìn tay Loan, áp lên môi mình Giọng chàng chột rõ ràng, tỉnh táo hơn:

– Ủ, anh không chết được. Anh còn hẹn ước với em mùa xuân tới. Anh cần gặp Thứ để bảo nó rằng thời gian đáng sợ, nhưng lòng người khó đổi thay lắm.

Tiếng thút thít khóc của Hãn khiến Ngự nhăn mặt khó chịu. Chàng đưa mắt tìm cặp mắt đỏ hoe, long lanh ngấn lệ của hãn, nghiêm giọng:

– Im miệng lại. Hãn. Hèn yếu như đàn bà con gái vậy.

Hãn vụng về đưa tay lau nước mắt.
Hãn gượng cười:

– Em đâu có khóc.

Ngự gật gù, giọng xa xôi:

– Ủ, con trai đừng nên khóc. “Anh hùng lưu huyết bất lưu lệ”. Thuở nhỏ mẹ anh chỉ dạy anh có thể. Anh hùng đổ máu, nhưng không bao giờ nhỏ nước mắt cả. Nghe rõ chứ Hãn.

– Dạ nghe.

– Ủ, vậy tốt lắm. Còn em, Loan. Em cũng nín đi. Anh muốn em cười, cười suốt đời. Cười lên đi, Loan.

Loan cố nín tiếng nấc, nhếch môi cười. Nhưng nụ cười ảo não bằng trăm tiếng khóc. Nhưng tiếng nấc lại bật ra khỏi cuống họng, đầy nước mắt đang đọng quanh bờ mi sánh ra ngoài, chảy xuôi theo gò má, nhỏ giọt thánh thót

trên má, trên môi Ngự. Hơi thở Ngự chột nặng nề hơn, hai chân co rút lại trong cơn đau đớn khủng khiếp. Mắt chàng dại dần, dại dần. Ngự cố thủ thào:

– Loan! Hãn! Ghé sát lại gần anh một chút nữa đi. Bỗng dưng mắt anh mờ hắc... Ghé sát lại gần anh nữa đi, Loan.

Loan cúi xuống, cúi xuống sát hơn nữa. Ngự run rẩy đưa mười ngón tay lên cao, tìm khuôn mặt ước đắm nước mắt của Loan. Loan ấp hai bàn tay Ngự vào má mình, mắt trừng trừng nhìn Ngự. Tiếng Ngự đã ngọng nghịu dần và nhẹ như hơi gió:

– Loan. Cúi xuống gần anh nữa đi. Anh muốn nhìn em thật gần một lần cuối... Và nói yêu anh đi, Loan. Nói cho anh nghe về ước mộng của chúng mình...

Loan vẫn ấp chặt hai bàn tay vừa chớm giá lạnh của Ngự vào má, cúi

xuống thật sát với mặt Ngự. Hai mắt Ngự vẫn trừng trừng nhìn nàng. Nhưng một màn sương mờ nhạt đã giăng ra, che phủ dần khuôn mặt trái soan, hai con mắt đen láy đắm lệ, sống mũi dọc dừa và bờ môi hồng mọng méo xệch của Loan. Tiếng Loan đầy mơ màng, chua sót từ một cõi mù xa nào vọng lại, khiến Ngự mỉm cười nhản nhúm... Mình sẽ lập một căn nhà nhỏ... đối diện với trại anh... Em sẽ là nàng tiên Giáng Kiều... Và anh là Tú Uyên... Hình như những tiếng nói cuối cùng lẫn trong tiếng nấc nghẹn ngào của Loan. Một đốm sáng chợt loé lên trong khối sa mà dày đặc đang tràn ngập trong đầu Ngự. Chàng thều thào gọi Hãn:

– Hãn. Hãn đâu rồi.

Hãn quì xuống, nhích lại gần Ngự, mếu máo:

– Em đây, Trung úy.

Ngự rút một bàn tay khỏi tay Loan, quờ quạng đi tìm Hãn. Chàng lùa tay vào mái tóc cứng ngắc của Hãn, cố thu hết tàn lực dấn dò:

– Anh gửi chú bảo vệ Loan và... và... con anh, nếu có... Chú hứa với anh chứ...

Hãn xiết chặt bàn tay giá lạnh của Ngự, bật khóc nức nở:

– Vâng, em xin hứa.

Ngự mỉm cười thỏa mãn:

– Cám ơn, cảm ơn em lắm, Hãn... Loan! Nhất định mình sẽ có con với nhau chứ em...

– Vâng nhất định. Mình sẽ có con với nhau. Con mình sẽ đặt tên Tú Uyên nếu là trai... Và nếu là gái, con sẽ mang tên Giáng Kiều như anh và em đã bàn tính...

Ngự lại mỉm cười thoải mái. Nhưng hai mắt chàng đã khờ dại hẳn. Ngự cố thều thào:

– Loan, anh yêu... em...

Người chàng hơi rướn lên, hai mắt vẫn trợn trừng nhìn Loan. Loan và Hãn cùng bật khóc, gọi anh Ngự, gọi Trung úy thăm thiết. Nhưng Ngự đã giá lạnh toàn thân, hai bàn tay mềm nhũn đi trong tay Loan và Hãn. Loan gục xuống mặt Ngự, khóc đến lả đi, quên cả vuốt mắt Ngự.

THƯ THAY LỜI BẠT

“Em thương yêu,

Em thường thích anh kể chuyện tình của lính. Như em đã thấy đó. Những mối tình của lính thường rất náo long. Những cái chết của người tình mặc áo lính thường phủ phàng, chua xót.

Viết tới những dòng chữ cuối của cuốn sách, anh đã định viết thêm một chương cho Loan, cho Hân và mái nhà đơn độc của Loan. Anh cũng định cho Hân ôm xác Ngự thất thểu trở về làng và Loan nửa điên nửa tỉnh theo sau. Ở đó, họ sẽ gặp lại những người bạn lính tản mác từ tuần

lễ trước, đang ngồi bên bàn rượu, dò hỏi nhau về những tiếng súng gần gũi trên núi, nhưng câu chuyện đã ngừng lại, vì nó chỉ cần ngừng lại ở đó. Em đừng thắc mắc hỏi anh rồi Loan sẽ ra sao, rồi Hãn sẽ ra sao.

Hãy nhìn quanh em, tìm một người đàn bà nào mặc áo xố gấu, có khuôn mặt trái soan, con mắt nai tơ trĩu buồn – loại mắt anh thường gọi là “giấu mùa thu lạnh, phiên buồn tuổi thơ” – thì cứ quan sát thật kỹ và tìm cho Loan một nếp sống theo trí tưởng em. Những kết cuộc của chuyện tình lính thường tương tự như vậy. Nếu em còn muốn nghe...

Sài Gòn 9-1-1968

Nguyễn Vũ.

NGUYỄN VŨ
CHẾT KHÔNG NHẢM MẮT
TIÊU THUYẾT TÌNH CẢM XÃ HỘI
CHIẾN TRANH

ĐỒNG NAI XUẤT BẢN 1968

Đồng Nai Tổng phát hành

270 Đề Thám Saigon

Đ.T. 20.942

Giấy phép số 922 BTT/NT/NHK/QN

cấp ngày 9-10-68

In tại nhà in HỒNG HƯNG

176 Bến Chương Dương – Sài Gòn

Giá 100đ

